

Giới thiệu Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?

Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ? là tựa truyện teen hay nhất với những tình tiết khá thú vị, nói về Thiên Tổ (nó) là một cô gái 14 tuổi vô cùng nghịch ngợm, trong một lần giao bánh đã gặp phải Lạc Hy (hần) 17 tuổi và trở thành cặp đôi hoàn cảnh, bắt đầu từ đây những câu chuyện dở khóc dở cười và những giây phút lãng mạn của tuổi học trò mới lớn dễ thương...

Truyện nói về các cô cậu trẻ, về cuộc sống nhẹ nhàng, và tình yêu nhẹ nhàng như những cơn gió thoảng. Nhưng mong manh và dễ vỡ lắm, vậy họ đã gìn giữ tình yêu của mình như thế nào với lứa tuổi chưa chín chắn này? Cùng đọc truyện để hiểu rõ hơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Buổi Giao Bánh Nhớ Đời

Tại một quán bánh nhỏ...- Tao đi nữa à - Nó nhăn nhó nhìn con bạn thân - Ngọc Tú.

- Thì một buổi này thôi, rồi tao cho mày ăn bánh sô cô la tao mới làm - Tú ra vẻ dụ dỗ.

Nó có chút phật lòng, Tú giúi vào tay nó một cái tờ giấy địa chỉ và hộp bánh.

- Đi bộ đi, gần lắm - Tú cười khích lệ.

- Gần mà đưa giấy à- Nó bước ra ngoài.

Nó đã làm việc này hơn chục lần rồi, vì nó muốn ăn bánh kem của con bạn và muốn phụ Tú một tay. Ai dè nhỏ được nước làm tới để bây giờ nó trở thành người giao bánh thực thụ. Mà kể cũng lạ, nó nghĩ mãi không ra. Nhà Tú giàu lắm, ba mẹ làm ở công ty nước ngoài chuyên về công nghệ mà sao Tú lại mở quán bánh này làm thêm nhỉ. Nó hỏi con bạn rồi nhưng nhỏ chỉ nói do đam mê. Nó lo suy nghĩ mông lung sao đụng trúng một người. Nó tức giận xả một trận:

- Đồ hải sâm, hải quỳ, hải cẩu, hà bá, hà mã,... đi đứng cái kiểu gì vậy hả? Có điên, chạm mạch, mát, từng gì thì làm ơn đi bác sĩ khám rồi chữa trị sớm giùm cái bla...bla...

Người con trai đơ đơ như con heo đeo nơ, hần nhìn vào tờ giấy trên tay nó rồi giật lấy, nhiệt tình:

- Cô muốn tìm nhà này phải không?

- Ủ! Sao anh biết?- Nó đang định chửi tiếp thì lập tức hãm phanh dừng lại.

- À nhìn cô thì biết rồi. Đây nhé muốn đến chỗ này thì đi thẳng có cái ngã tư đúng không? Cô quẹo trái rồi đi thẳng gặp cái ngã tư quẹo trái một lần nữa, đi tiếp thấy cái ngã tư tiếp cũng quẹo trái, bước đi khoảng mười bước thấy cái ngã tư quẹo cái nữa rồi ngược mặt lên sẽ biết cái nhà ở đâu.

Lạc Hy thao thao bất tuyệt, dứt lời nó nắm tay hần giật lên xuống rồi rít cảm ơn. Nói đoạn nó nhanh chóng chop cái bảng đồ rồi kéo cái vali phóng đi mất. Hần đứng đàng sau cười gian nhưng nghĩ đến chuyện quan trọng liền lật đật mở cửa bước vào nhà.

Nó ngây thơ nghe theo lời cậu chỉ mà đi, quẹo trái tổng cộng bốn lần rồi ngược mặt lên.

QUA...QUA...

Tường chừng như mấy trăm con quạ bay vèo vèo trên đầu, nó ngẩng tò he. Cái quái gì đây? Chỗ này là cái chỗ cũ nó đứng này giờ mà? Cái tên chết giẫm dám chỉ đường bậy bạ, nó thề nếu gặp lại sẽ xé hần ra làm hai. Tức chết đi được! Nó bức xúc đập đầu vào bức tường của căn nhà trước mặt. Biển số nhà hắt ánh sáng vào mắt khiến cô giật mình.

Ý số nhà 23/12A... vậy ...nghĩ vu vơ nó quay mặt lại phía sau nhìn. OMG – Ôi mì gói, nó ngất mát, căn biệt thự trong hình chụp nằm ngay phía sau. Hóa ra này giờ cô đi con đường dài đàng đàng đều là chạy quanh căn nhà này!

Bao nhiêu cái nóng tràn vào người dù nó chỉ bận quần sort và áo thun mỏng manh. Nó kiềm chế, khuôn mặt cô gắng bình thường nhất có thể. Hít thở nhẹ nhàng, nó nhăn chuông. Một cô bé trạc tuổi nó bước ra. Nó mở to mắt ngạc nhiên:

- Ô, Thanh Đình.

Thanh Đình ngó người nhìn nó một lượt rồi cười tươi:

- Thiên Tổ ! Mày làm người giao bánh lúc nào vậy.

- Tại con Tú kêu tao đi giùm nó. Tao không ngờ nhà mày lại ở đây. Căn nhà đẹp thật.

- Vào nhà tao chơi tí. – Nói rồi Đình kéo nó vào.

Thanh Đình là con bạn học chung lớp nó và cũng là lớp trường gương mẫu. Nó từng nghe kể về nhà nhỏ, cha mẹ nó ở Mĩ làm ăn và chăm sóc ông đồ nhỏ và anh Hai nhỏ ở đây. Nó chưa bao giờ vào nhà Đình dù có vài lần Thanh Đình rủ nó vào nhà nhỏ chơi nhưng lúc nào nó cũng bận rộn. Vừa bước vào nhà, đập vào mắt nó là bóng dáng quen thuộc, cái đầu nâu nâu, con mắt huyết đỏ đáng ghét và khuôn mặt nham hiểm. Máu nóng của nó tăng lên, nó nghĩ chắc đây là Anh Hai của Thanh Đình đây mà. Sao nhỏ lại có người anh Hai như thế chứ. Nó ráng nhịn, vì ở đây là nhà người ta và chủ lại là hắn nên để mắt mặt chứ nếu hắn ở ngoài đường thì đừng mong nó bỏ qua. Hắn đang ngồi trên ghế, thấy có khách nên ngược lên nhìn, hắn suýt phung ngậm nước đang uống ra... Bỗng điện thoại của hắn reo lên, hắn nhìn tin nhắn một hồi rồi bước ra cửa, nhìn nó cười đều, nó tức tối nhưng không làm gì được.

- Hai đi nhớ về sớm đấy. – Thanh Đình từ bếp bước ra thấy anh Hai bước ra cửa nên nói vọng theo. Cô nói vậy thôi chứ biết anh hai lại về trễ. Nó ngồi lại nói chuyện với con bạn một chút rồi ra về.

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Quan Gia Ngổ Cụt

Nó bước vào quán, thấy khách đã về gần hết, nó đi rót nước uống thì Tú bước ra.

- Giao bánh rồi à ?

- Ủ, ngay nhà con Thanh Đình luôn. – Nó ngồi vào cái ghế gần nhất.

- Tao biết, tao định nói cho mày mà mày đi mất tiêu. – Tú giải thích rồi đưa bánh cho nó theo lời hứa

- Sao này tao sẽ không đi tới nhà đó nữa. – Nó ăn bánh như nuốt cục tức trong lòng. Nó kể chuyện lúc nãy cho Tú nghe...

- Ha ha... - Tú cười sặc sụa.

- Cười nổi gì chứ...

Bỗng ngoài cửa có bóng người bước vào, là một chàng trai với mái tóc màu xanh dương và đôi mắt màu nâu hút hồn. Ngọc Tú hí hửng chạy ra còn nó thì lắc đầu ngao ngán.

- Lục Khương, anh tới chơi hả ? – Tú nói giọng ngọt ngào.

- Anh đến để phụ em đây. – Lục KHương nắm tay Tú tình tứ.

Nó thấy mà nổi hết da gà, con bạn nó mới 14 tuổi đã có bạn trai rồi, mà Lục Khương thì kém gì, anh cũng chỉ mới có 17 tuổi thôi, vậy mà lâu lâu còn gọi “vợ vợ chồng chồng” nghe mà hại não. Nó chăm chọc:

- Hai anh chị muốn tình tứ, tình củm gì thì vào trong cho người ta ăn uống ạ.

Tú liếc nó, rồi giả vờ nói lớn để nó nghe được:

- Anh yêu ! Em vừa làm bánh mới ngon lắm nè. Để em cho anh ăn thử nhé.

Lục KHương biết Tú đang chọc tức nó nên cũng hùa theo làm nó muốn đập chết con bạn thân “Phản bội bạn bè”.

- Lát bạn anh vào chơi đấy nhé. – Lục KHương xoay xoay cái Iphone thong thả ngồi ghế.

- Ai vậy??? – Tú và nó đồng thanh.

- À là thằng bạn chí cốt của anh hồi nhỏ. Nó học chung, lâu nay anh quên chưa giới thiệu. Nó tên Lạc Hy.

Nó và Tú à lên một tiếng. Trường của nó và Tú rất rộng, Lục Khương cũng học ở đó vì đây là ngôi trường nổi tiếng và dễ học. Chỉ mỗi cái khối 8 mà nó đang học cũng không biết có bao nhiêu lớp rồi chứ nói chi các lớp khác nên cũng chẳng có gì là lạ nếu như không ai hỏi “Tại sao em không biết”. Vài phút sau, một người mở cửa bước vào...

-A, bạn hiền! Đến rồi à. – Lục Khương khoác tay Lạc Hy vào trong.

Trong lúc đó thì nó há hốc đến nỗi chỉ tí nữa đã rớt cả mồm.

-Sao vậy Thiên Tổ? – Tú nhìn nó.

-À, không sao...

Hắn bắt chợt nhìn sang nó và bắt gặp ánh mắt bất ngờ của nó rồi buông một câu châm chọc

-Nhìn xa cứ tưởng là người. Nhìn gần mới biết đuôi uoi xổng chuông.

Hắn ta liếc đôi mắt nhìn chăm chăm vào nó rồi nhe răng nở nụ cười mang rợ.

Nó cảm thấy máu trong người đang sôi sục. Nó là người rất giỏi về môn Văn nên chuyện này chẳng có gì là khó khăn để đối đáp với hắn.

-Nhìn xa cứ tưởng là tiên. Nhìn gần mới biết thằng điên gần nhà.

Nó không cần suy nghĩ quay mặt sang nhìn thẳng vào mắt hắn và làm hai câu thơ lục bát thật vắn với nhịp điệu trôi chảy. Nụ cười gian manh không kém được về lên đôi môi nó. Gì chứ ăn nói móc họng và cách thức xử lý tình huống cũng lật ngược thế cờ là những thứ mà có thể nói là thứ trời cho nó từ khi còn bé nên chẳng có gì đặt biệt cả.

“- Thái độ ngạo mạn cỡ tên này tôi đập một cái là bẹp dí như con gián!” – Nó thầm nghĩ.

-Nè cô nói ai điên, nhà tôi gần nhà cô hỏi nào?- Hắn giận nóng mặt.

-Thường thì người điên không bao giờ nhận mình điên.- nở nụ cười trêu chọc.

- "....." - Hắn á khẩu, không ngờ cô bé này lại có thể làm khó hắn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chuyện Về Anh Chàng Nhà Bên

Sau khi tính toán với hắn xong nó trở về nhà và không quên liếc hắn một cái. Nó hứng khởi chạy tung tăng trên đường và lại đụng trúng một người, tất nhiên nó định ngước lên chửi cho người xấu số một trận thì mặt nó bỗng ửng đỏ.

-Ủa, Thiên Tổ ! – Một anh chàng đẹp trai cười với nó.

-Dạ... chào anh... em vừa đi chơi về... Mà anh Thanh Luân đi đâu vậy. – Nó ấp úng.

-Anh định vào công viên dạo một chút, em đi cùng anh chứ.

-Vâng, em rất sẵn lòng – Nó mỉm cười.

Thanh Luân là một người hàng xóm kế nhà nó. Từ khi anh chuyển đến đây và thường xuyên đi chơi cùng nó thì nó đã “cảm nắng” người ta rồi. Nó thích nhất là mỗi lần được ngồi nghe Thanh Luân đàn ghi – ta.

Bỗng Thanh Luân nắm tay nó làm mặt nó đỏ lên. Anh nhìn nó rồi chìa cho nó một thanh kẹo sô cô la nhỏ nhắn.

-Tặng em đây – Anh giúi vào tay nó.

-Em... em... cảm ơn anh. – Nó ngượng ngùng nhận lấy.

Sau khi dạo quanh công viên một lát, nó cùng anh Luân về nhà. Nó bước vào nhà, không quên chào mẹ một tiếng. Nó hát vi vu rồi ngồi xuống ghế.

-Con về hơi trễ đấy. Xuống bếp ăn cơm đi rồi còn đi học bài. – Mẹ nó có vẻ không vui.

-Dạ, con đi liền. Mà ba có gọi về không mẹ ?

-Có. Ba hỏi con đâu, mẹ nói con đi phụ Ngọc Tú ở quán nên ba con tắt máy rồi.

Đôi mắt nó ánh lên vẻ buồn. Ba nó làm ở xa nên ít khi về lắm. Nó mong Tết này ba nó sẽ về để cùng ăn Tết với nó và mẹ. Ăn cơm xong nó trở về phòng. Vừa bước vào phòng thì...

-Á.....Á... - Nó la thất thanh và sau đó là những tiếng động mạnh.

-Áy da.. đau quá.

Nó ngồi dậy vuốt xoa cái mông của mình và nhìn cái đồng tập vỡ lung tung, nguyên nhân làm mông nó chạm đất. Mẹ nó bước lên rồi phì cười:

-Cho chữa nhé con yêu. Mau dọn lại số tập vỡ này đi. Sau này coi con còn lười nữa không.

Nó không nói gì nhưng trong lòng thì y như lửa đốt, chả là sáng sớm Ngọc Tú đã hỏi nó như chạy giặc đến quán phụ nó, mà còn phải đem theo cái điện thoại theo để nhỏ kiểm cái gì đó, làm nó lục tung sách vở trong phòng vì nó cũng không biết bé Samsung yêu dấu của mình ở đâu và giờ thì như thế này đây. Dọn phòng xong, nó thả mình xuống giường, tay cầm thanh kẹo đôi mắt thì mơ màng... Bỗng nhiên, chiếc Sam reo lên. Nó nhìn vào màn hình, mắt mở to hứng khởi, là tin nhắn của anh Thanh Luân. Nó cầm điện thoại, hồi hộp mở... là một lời chúc ngủ ngon, có hình con gấu dễ thương nữa, nó như bay lên thiên đường quên cả đau rồi nhảy lên sung sướng. Nó tiếp tục mơ về những giấc mơ yêu dấu thì điện thoại lại reo lên. Và lần này là một giọng oang oang từ đầu dây bên kia:

- Ê! Mai mày đi một mình nhé, tao phải đi chung với anh Lục Khương rồi. - Tú ra giọng nũng nịu.

- Mày đi với anh ta luôn cũng được, đồ Phản bội bạn bè, bán nước cầu vinh.

- Quán tao bán bánh lấy tiền chứ không Bán nước cầu vinh. - Tú chống chế làm nó muốn xị khói.

- Sao cũng được. Tao không quan tâm mày nữa. - Nói xong nó tắt máy như thể cho nhỏ bạn biết nó đã giận thật rồi.

Nó bực dọc nhìn về phía thanh kẹo. Nó xé vỏ không thương tiếc rồi nuốt từng miếng lớn như đang nuốt tức vào bụng. Tối đó nó vẫn ngủ ngon lành vì cái tin nhắn ngọt ngào lãng mạn đầu tiên của nó và anh Thanh Luân.

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mĩ Nhân Cứu Anh Hùng

Sáng sớm...

Nó đã đồng phục tươm tắp và đang ăn điểm tâm cùng mẹ.

-Hôm nay con dậy sớm nhỉ?- Mẹ nó lấy một phần bánh mì đặt vào đĩa của nó.

-Vâng, tại hôm nay là ngày cuối đăng kí vào câu lạc bộ học thêm Mĩ thuật nên con vào sớm đăng kí. – Nói xong, nó uống cạn ly nước rồi đứng dậy. – Con đi học đây.

-À, mẹ nghĩ con nên đi đường vòng, vì con đường chính đang sửa chữa đó.

-Dạ, đành vậy thôi...

Nó nhanh chân chạy ra cửa. Nếu phải đi đường vòng thì nó phải chạy thật nhanh mới kịp, nó vừa chạy vừa trách ông trời (đúng ra nên trách tác giả là ta đây) không sửa đường ngày nào lại ngay đúng ngày nó cần đi sớm và tất nhiên nó vẫn còn giận con bạn thân đáng ghét của nó...

Trước đó 30 phút, tại một căn nhà quen thuộc. Thanh Đình đầu tóc rối bù vì vừa thức dậy, tay cầm chiếc điện thoại đang tiến vào phòng hán.

"LẠC HY CON DẬY NGAY CHO CHA!!!!!"

Như một phản xạ có điều kiện hán vội vàng ngồi bật dậy. Tiếng hét với volume maximum khiến hán giật mình rơi hán xuống giường nhưng tay vẫn còn

kip cầm chặt chiếc LG lại.

"Con dậy rồi cha! Con dậy rồi!"- Hấn cuống cuống trả lời.

" Con dạo này ngày càng hư! Không biết làm gương cho em gái gì hết! Tiểu Đình dậy rồi mà giờ này con còn ngủ sao? Rồi em nó bắt chước thì sao đây...bla...bla..blo..blo..."

Hấn đồ mò hôi hột khi ngồi nghe một trận dạy dỗ của hai đấng sinh thành. Họ đúng là vắng nhà lâu ngày nên không biết trắng đen như thế nào. Chả là nhỏ một lần giấy tờ lên đòi một lượt hai cái đồng hồ, khiến hấn phải nhường cho nhỏ với điều kiện sáng sớm nhớ gọi hấn dậy cùng. Kết quả: hấn đứng đầu và lập kỷ luật về việc đi trễ của trường dù chỉ mới vào học có 2 tháng. Có nhỏ em gái thật tình như không.

Đặt con LG của mình lên tủ để đèn ngủ trong phòng, hấn thả mình rơi tự do xuống chiếc giường chăn mền lộn xộn. Trông toàn cảnh căn phòng hấn như cái chuông heo không hon không kém. Đôi mi vừa khép lại, tiếng chuông báo thức cài trong con LG vang lên khiến hấn một lần nữa té giường. Ô kê, con nhỏ đặt một lượt ba cái báo thức, xem ra việc nó có thể ngủ nướng là không thể, từ nay hấn mất lý do để đổ thừa rồi.

Nghĩ thấy bức bối hấn bỏ vào phòng tắm chừng mười phút để đánh răng rồi lột cái xác ra mở tủ lớn lấy đồng phục mặc vào, chẳng biết đã tắm chưa! Hấn cúi người xách cái cặp da giắt lên vai và mở cửa bước ra.

Trên con đường buổi sớm mai còn sương mù đọng dai dẳng hình dáng cậu trai cao lêu nghêu tay đút vào túi quần, tai đeo headphone, môi lẩm nhẩm theo điệu nhạc với gương mặt ngẩng cao gần song song bầu trời cùng cặp mắt lim dim. Kẻ đi qua người bước tới đều phải quay đầu lại nhìn hấn bình luận vài câu rồi mới quay gót đi tiếp. Tiếng nhạc trong headphone rất lớn, tách biệt hấn khỏi thế giới xung quanh, cũng vì vậy những âm thanh từ bước chân dõng theo cậu phía sau cũng chẳng lọt vào tai. Tên cầm đầu với thân hình đầy cơ bắp tiến đến giật headphone ra khỏi tai cậu mà hét lên:

- Ê! Nhóc !!!

Hấn lúc này mới từ từ mở mắt, hãy còn mơ màng nhìn bọn chúng. Tổng thể thì có khoảng bốn tên, tai to mặt bự đứng nghĩa với cặp mắt chẳng mấy thiện cảm. Hấn nhướn mày ý hỏi có gì không theo cách một kẻ lười biếng không thích mở lời với người lạ.

- Đại ca cần gấp mày. – Một tên to bự lên tiếng

- Không thì sao? – Hấn đưa tay kéo headphone ra rồi lôi cả điện thoại trong túi cất vào cái cặp da.

- Đánh, bắt, nhốt,... không cần biết làm cách nào cũng phải lôi mày về.- Tên đó đưa bàn tay thô kệch ra nắm chặt lại rồi nhìn ngăm.

- Vậy đánh đi. Nhanh lên tôi còn đi học .

.....xong chap 4.....

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mĩ Nhân Cứu Anh Hùng(Tt)

Nói là làm, cả bốn tên sau cái khóac tay của kẻ cầm đầu liền xông đến túm lấy thực một cú vào bụng,hấn ngã phịch xuống nền đất, hai tay ôm chặt lấy chỗ vừa bị đánh nhưng tuyệt nhiên không kêu la hay gào khóc. Ánh mắt vô cùng thần nhiên, như muỗi cắn vậy, không hề in hấn một chút cảm xúc.

Nơi con hẻm tối tăm tường chừng sâu hun hút vô tận, le lói ánh sáng chớp một cái rồi vụt tắt. Bọn côn đồ giật mình buông tay khỏi người hấn khiến hấn một lần nữa ngã một cách không thương tiếc xuống đất. Chúng quay sang nhìn ra đầu con hẻm, có một cô gái cầm trên tay chiếc điện thoại Samsung màu trắng, bờ môi vẽ nên nụ cười đáng yêu nhưng nguy hiểm không ai khác chính là nó:

- Chà chà chào đàn anh. Lâu rồi không gặp để em gái chụp được tấm hình mấy anh đánh hội đồng đẹp quá! Đem về cho ba xem chắc sẽ vui lắm!

Nó tùm tùm cười, quay màn hình điện thoại cho bọn chúng nhìn thấy tấm hình, cách nói chuyện đó có vẻ như không sợ gì cả, rất tự nhiên nó đưa tay vờ vờ lộn tóc trông rất nhí nhảnh và ngây thơ.

- Con khôn! Cho nó một trận!- một tên khác trong đám tức tối hét lên.

- Á! Đánh em sao? Trời ạ, sợ quá! Các anh lên từng người hay bay thẳng một lũ vào? - Nó vờ như mình sợ chết khiếp vậy, nhưng bộ mặt nhanh chóng lật lọng trở nên điềm tĩnh lạ thường với cái chau mày khó chịu.

- Nếu anh dám thì xem ngày mai anh còn được ngắm mặt trời nữa không. .

- Vậy cô em muốn sao ? – Tên cầm đầu thương lượng.
- Sẽ đi nếu anh thả người kia ra! Người đó mặc đồng phục trường tôi.
- Nó chỉ về phía hắn đang nằm ngay đờ mà gần giọng, hai tay vòng trước ngực nhìn không khác nào chị hai xã hội đen.
- Được, được, thả thì thả. Về nào tụi bây!

Tên đó gật gật đầu rồi quá tháo gọi lũ đàn em. Về nằng thân thiện ảo cũng chẳng giấu nổi vẻ căm tức. Con bé đó không dễ đối phó, và lại anh họ nó là đại ca có tiếng lớn, nếu đụng vào có nước đi tìm chỗ chết.

- Liên can gì đến cô? – Hắn cố gắng nhướn con mắt lên nhìn, bàn tay vói đến cái cặp da màu nâu nâu trông như da bò.

Nó bực dọc, dùng chân đá cho hắn một cái nữa, ngay đúng chỗ đau, nhân lúc hắn đang quần quai nó lên lấy cái LG trên nền đất mà hắn không hay biết rồi kênh kênh rồi khòì. Hắn chau mày, vơ tay vịn cái thùng rác kê bên để làm điểm tựa mà đứng dậy:

- Cô có bạo lực nó vừa thôi. Trông vẻ ngoài xinh đẹp thì ra đầu gấu.

Nó tức lắm, gương mặt tưởng chừng đỏ bừng lên như cà chua chín, khói đen từ hai tai bốc ra ngùn ngụt. Cái gì cũng có mức độ, lưỡi nó bắt đầu ngứa ngáy rồi đây, nhưng nó ráng nhịn, nó quay đầu lại mắt nhấp nháy:

- Ồ, để xem không có con đầu gấu này tên điên nào mềm xương cho biết!

Nó hất tóc cho nó tung bay trong gió sớm, gương mặt ngược song song với bầu trời, sau đó giờ giờ cái LG màu đen và nó nở nụ cười rất chi là thân thiện:

- Cái này tôi tịch thu!

Nói đoạn nó chạy biến, thậm chí một chút bụi cuốn do bước chân cũng không để lại. Nhanh như vậy mang cái LG của hắn đi mất. Hắn nhăn nhó nhìn theo.... Cái con nhỏ đó mặc đồng phục cùng trường, chữ Diệp Thiên Tổ màu xanh đậm thêu kiểu tí mỉ. Anh thề sẽ tìm cô tính sổ vào một ngày gần nhất có thể. Ôi pầy pè LG của anh!!!

(Lời tái bút: sau khi Au vừa viết vừa đi cực khổ thì sắp tới Au sẽ phải khổ sở như lên núi đao, xuống chảo dầu mặc dù những chap trước đã phải lên lúc vào nhà nhân vật và xem thành kẻ trộm. chỉ mong mọi độc giả sẽ xem truyện của Au nhiều nhiều)

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bạn Mới! Kẻ Thù Hay Bạn Tốt?

Reng ...reng ... reng..

Tiếng chuông báo hiệu vào lớp. Nó như tên lửa từ cổng bay vọt lên lầu đến nỗi không ai hay biết. Nó thờ hòng học ngồi vào bàn mặc cho mồ hôi ướt cả áo. Bỗng như nhớ ra điều gì, nó đứng bật dậy, miệng không nói thành lời. Thì ra do giúp hắn mà nó bỏ lỡ cả việc xin giấy vào câu lạc bộ. Nó gục xuống bàn, thấm rửa tên mà nó đã cất công giúp đỡ. Ngọc Tú từ xa đi tới, tay cầm tờ giấy gì đó.

- Ê, mày sao vậy. Còn giận tao à.

- Mày còn nói, chắc sáng vào đây sớm lắm – Nó ngược lên, nhíu mày hờn dỗi.

- Tao không đi xe mà đi bộ đấy, tao chờ mày hoài nhưng không thấy... - Ngọc Tú nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nó.

- Thật không đấy ?- Nó nghi ngờ.

- Thật. Mày đi đường vòng chắc mệt lắm. Xem tao đem cái gì cho mày nè.

Nói rồi Tú chìa cho nó tờ giấy. Nó như ngay người, mắt chột rung rung. Đây chính là tờ giấy vào câu lạc bộ Mi Thuật mà nó mong ước.

- Mày xin giúp tao à ?

- Ừ, tao biết mày rất cần nó. Đây là quà chuộc lỗi đó.

Nó không nói nên lời liền ôm chầm lấy Ngọc Tú tỏ vẻ cảm ơn. Đúng lúc đó cô giáo vào tới, theo sau là một cô bạn rất đáng yêu. Cả lớp bàn tán xôn xao. Nó nhìn người bạn mới, vừa lúc ấy cô bạn cũng nhìn nó, ánh mắt rất kì lạ.

-Hôm nay lớp chúng ta có bạn mới, mời em tự giới thiệu.

-Minh tên Trương Thực Nhi, là học sinh mới. Mong các bạn giúp đỡ.

Tiếng nói lễ phép và âm áp đã ghi điểm trong lòng nó và cả ngoại hình đáng yêu nữa. Nó có vẻ rất vui. Cô giáo nói tiếp:

-Em xuống ngồi sau bạn Thiên Tổ nhé. Đây 4 bàn cuối đây.

Thực Nhi bước xuống, khi đi ngang qua bàn nó cô đã nhìn nó với ánh mắt không được thiện cảm cho lắm làm nó hơi buồn nhưng lời giảng của cô đã làm nó phân tâm. Sau khi học xong 2 tiết, đến giờ giải lao. Thực Nhi bỗng đến trước mặt nó và Ngọc Tú, mỉm cười vui vẻ khác với lúc đầu và chìa tay ra:

-Làm quen nhé.

-Tớ rất sẵn lòng.

Nó bắt tay với Thực Nhi. Trong lòng nó cảm thấy có cái gì đó không được bình thường cho lắm, nó thấy đôi mắt của người bạn mới ánh lên vẻ không vui, có chút gì đó u ám.

-Trưa ta đi ăn chung nhé. – Lời nói của Ngọc Tú làm nó chột tính.

-Trưa hai người đi trước, tớ còn phải nộp giấy nữa..

-Vậy tao với Nhi sẽ ăn cùng nhau.

Nó ra về đồng ý rồi ngồi xuống nhìn ra cửa sổ. Đôi mắt nhìn ra phía xa. Nó không để ý rằng một ánh mắt ghen ghét đang nhìn nó từ một góc tối và nó cũng không biết sẽ có chuyện nguy hiểm sắp xảy ra. (mà tác giả như ta đây không thể mở lời hehe, cho mí độc giả hồi hộp chút lun).

Trưa , sau khi ăn xong nhanh gọn lẹ nó vừa cầm tờ giấy vừa tung tăng hát ca ra về rất vui.

Ngước mặt nhìn trời xanh vơi vợi nó tự hỏi ngày hôm nay còn gì hên hơn nữa không. Và ông trời đã đáp lại nó bằng một cơn gió nhẹ lướt qua. Rất nhẹ nhưng đủ để vù một cái cuốn tờ giấy

trong tay nó bay mất. Gương mặt nó gần như tối sầm một mảng, vội vàng theo phản xạ lao đến chống tay lên thành lang thang, nhào người ra phía trước tóm lấy tờ giấy.

Đó vẫn chưa có gì để nói, việc đáng chú ý hơn chính là nơi nó đang đứng tọa lạc đây học cũ đang trong quá trình sửa chữa, bên dưới là sân sau đối diện với phòng tập thể thao đa năng cộng nhà kho. Tường tượng ra được chứ, nơi vắng vẻ nhất cái trường học này chính là đây.

VÀ...

Khi nhận ra tình trạng của bản thân cũng là lúc nó rơi vào hoàn loạn, mất đà, bàn tay nắm lấy thành lang thang buông lỏng và kéo theo đó là một chuỗi sự việc ngoài ý muốn. Cô nàng bé nhỏ của chúng ta mất thăng bằng... lao thẳng từ trên tầng hai đây học cũ xuống.

- Aaaaaaaaaa !

..... xong chap 6.....

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lại Gặp Nhau Trong Hoàn Cảnh Éo Le

(Chương này sẽ có những cảnh 18+ mong các bé hãy cẩn thận nhé hehe)

PHỊCH!

Tiếp đất một cách khá nhẹ nhàng với âm thanh thể hiện nó đã rơi phải cái gì rất êm ái, không phải đường đất nhám càm. Nó lấy làm lạ hé mắt ra nhìn, oh my chúa! Thật là mừng hết lớn bên dưới có tấm đệm dùng trong giờ thể dục bị mấy đứa lười biếng ném vào một góc mà không cất trong kho theo lời thầy cô. Nó thở phào nhẹ nhõm, đôi khi cũng nên có lời cảm ơn cho sự lười biếng của chúng.

Thở đều thở đều lấy lại bình tĩnh, nó đưa mắt đảo đảo nhìn quanh tìm tờ giấy. Nhưng tiếc thay tờ giấy không may mắn như nó mà đang nằm vắt vẻo trên cành cây. Nó ngậm ngùi khóc thầm trong lòng. Ôi trời thứ dẫn đến nơi duy nhất ở cái trường này khiến cô cảm thấy thích thú lại nằm tít trên kia, bất hạnh bất hạnh.

Than thì than nhưng nó vẫn lồm cồm bò dậy, dù khắp người có một tẹo ê ẩm vì sự đàn hồi của hàng chục cái lò xo trong tấm nệm. Nó bước đến chỗ cái cây, ngược mặt nhìn tờ giấy chăm chú rồi dần dần suy nghĩ chừng mười phút sau đó đưa ra quyết định cuối cùng. Hay tay bám chặt lấy thân cây sần sùi, rướng người cố gắn trèo lên cao, tìm con đường nhanh nhất và dễ nhất có thể để nhặt lại tờ giấy bị nhàu nát. Chưa bao giờ nó thấy mình thảm như bây giờ. Cũng may chiều cao cái cây này cũng thuộc hạng trung bình chứ không cao lắm, nhờ vậy thoáng chốc nó đã túm được tờ giấy. Cũng cùng lúc đó đôi mắt tròn xoe vô tình nhìn thấy hình ảnh vô cùng hot!

Khuất sau phòng tập đa năng có một nam một nữ kẻ sát nhau vô cùng thân mật. Nó một thoáng ngẩn ngơ bám chặt vào cành cây mà chăm chăm mắt nhìn họ, có cái gì đó níu kéo bước chân nó không leo xuống rời khỏi. Khoảng cách của hai người kia rút ngắn dần, họ nói chuyện gì đó xem chừng rất vui vẻ, tiếng cười trong trẻo của cô gái truyền thẳng đến tai nó khiến nó chột nôi da gà. Trong khi đó gương mặt chàng trai kia không mấy biểu cảm cho lắm, vẫn cười đầy chữ nhưng trông rất gượng gạo. –Nó thấy vậy rồi bật chột tự ngẫm nghĩ sao bản thân rãnh đột suất thế này.

Cô nàng kia bước đến, quàng tay qua cổ cậu chàng kia, kiễng chân lên hết cỡ và...kiss! Nó trợn ngược mắt lên hết cỡ, đưa tay che trước mặt. Trời ơi cảnh mười tám cộng tám trẻ em, trong khi cô chỉ mới vừa bước qua tuổi 14 thôi, mà nói thẳng ra thì chỉ là một đứa con nít tuyệt đối không được để những hình ảnh này to đên tâm hồn trong sáng của mình.

Ôi dào nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ nó vẫn hé ngón tay út ra để nhìn lên người ta tiếp tục đó chứ. Dù cho những hình ảnh thu vào mắt khiến gương mặt nó đỏ bừng, cả người nóng rang và rợn cả da gà lên ớn lạnh. Tên biến thái mê gái cấp độ cao kia đang lùa tay vào bên trong áo sơ mi của cô gái, gương mặt gang tã vô ung còn nụ hôn kia thì vẫn chưa dứt. Hắn nhếch môi cười rồi tiếp tục “công việc”.

Một sự tình cờ ngẫu nhiên cắt đứt nguồn cảm hứng bất tận đang dâng tràn trong lòng cô nàng kia, chuông điện thoại reo lên phá đám. Cô đành ngậm ngùi buông hắn ra, rồi đi chỗ khác bắt máy với tất cả tiếc nuối vì khó khăn lắm mới có thể dụ dỗ và tóm cổ được tên này vậy mà lại để xổng chỉ bằng một cú điện thoại. Nó thờ phào nhẹ nhõm, bây giờ mới có thể thở dốc, cứ tưởng đứng tim chết luôn rồi. Tìm lại được sự sống nó liền nhanh tay lẹ chân tự cứu lấy mình, chuẩn trước khi bị tên biến thái kia phát hiện ra.

Nghĩ là làm, nó túm lấy tờ giấy nhét vào trong túi váy rồi đưa tay luồn lách để leo xuống. Vô tình chân cô đặt phải cành cây mỏng manh nhỏ nhắn, hiển nhiên là nó không thể nào chịu nổi cái thân thể ồm ồm gầy mòn bốn mươi kí lô của nó nên vèo một cái nó trượt chân rơi từ trên cây xuống. Một ngày xui xẻo đến tận cùng –nó nghĩ thầm.

- Đã nhìn trộm còn chạy không xong, con nhỏ đầu gấu hậu đậu.

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Giọng nói vừa mang độ trầm vừa có nhịp bỗng nghe hay hay lạ thường truyền đến với âm lượng rất rõ ràng như là người nói ở gần lắm, cộng thêm việc chờ mãi chả thấy đau đốn vì bị té chút nào khiến nó có một tẹo ngạc nhiên mà hé mi mắt ra nhìn. Ngay sau đó đôi mắt mang màu xanh lục như lá cây của nó trợn tròn lên. Thì ra là hắn, bây giờ nó đã có dịp ngắm thật kĩ hắn, trông cũng đẹp trai. Không nói ngoa đâu, tóc nâu quăn rũ, mắt hai mí, mi cong, sống mũi vừa cao vừa thẳng, nó nhìn đến ngẩn ngơ, nói cho đúng thì hắn đẹp hơn tất cả những tên công bột mà nó vẫn thường gặp trong quán cộng lại đó chứ!

- Này! Có nghe tôi nói gì không? Nước dãi đang chảy ròng ròng kìa đầu gấu!

Nó theo phản xạ bất chột đỏ mặt, đưa tay lên quẹt qua đôi môi hồng xinh xắn. Máu nóng dồn hết lên não, tên biến thái có cái gì đâu, hoàn toàn khô ráo! Nó liếc hắn một cái sắc lẹm trong khi hắn đang cười sặc sụa như chưa bao giờ được cười. Nó giận đến nổi mặt mũi đỏ ửng lên, Nó quay mặt sang chỗ khác không thèm nhìn hắn nữa, đó cũng là lúc nó nhận ra tình trạng của bản thân – hoàn toàn nằm gọn trong vòng tay hắn như con mèo.

Nó loay hoay nhảy xuống và bước cách xa hắn 3 bước chân khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng.

-Trả điện thoại cho tôi ngay ! – Hắn như ra lệnh, tay đưa vào túi quần.

-Không đấy! Cho anh chờ... - Nó hất mặt lên trời ra dáng kêu ngoa.

-Cô có trả hay không đấy hả ! – Hắn có vẻ bức dọc

-Không là không !!!

Nó vẫn giữ nguyên dáng cũ mà không hay biết hấn đang đến gần. Nó thấy kì lạ nên nhìn lại thì đã thấy hấn đang rất gần nó rồi. Nó hoang mang lùi lại mấy bước nhưng chưa tới đâu thì đã đụng tường. Hấn vẫn không ngừng thu gọn khoảng cách đến nỗi nó có thể nghe được tiếng thở của hấn đều đặn.

-Cô muốn giống như hai người lúc nãy không hả! Ở đây là chỗ rất vắng vẻ đấy. Hay là cô muốn tôi nói hết cho cả trường này biết cô đã thấy gì, không chừng hai người đó sẽ đến tìm cô đấy... - Hấn cười giọng vừa nham hiểm vừa đều cán.

-Anh có tin là tôi hét lên không? – Nó có chút sợ khi nghe hấn nói. Dù vậy nó vẫn cố giữ khuôn mặt điềm nhiên của mình.

-Hét lên xem ai mất mặt trước thì biết.

-Anh ....

Nó tức đến không nói nên lời. Hấn nói không sai, nó la lên chỉ càng thêm thiệt hại. Nó càng không muốn mấy người lúc nãy biết (vì nó đã nhìn lên cơ mà), mà nó nhìn đồng phục của họ thì cũng biết chắc là mấy anh chị lớp 11, 12 học ở dãy C rồi. Vì vậy càng không được đụng chạm. Nó nhìn xuống đất chột mắt nó kóe lên điều gì ấy. Nó nhìn hấn giờ một nụ cười nham hiểm rồi đá vào chân hấn một cái rồ đau. Và tất nhiên ngay sau đó hấn đã phải nhảy lên và ôm chân la oai oái (chiêu thâm độc). Nó tung tăng chạy về dãy phòng của mình và không quên chào tạm biệt hấn bằng cái lè lưỡi đáng yêu.

Xong Chap 8

---

chap tiếp theo sẽ là sự đối đầu gay cấn giữa Thiên Tố và Lạc Hy. Au phải cực khổ theo mọi nhân vật ở mọi nơi để ghi chép đầy đủ, haizz mệt mún xiu lun. À, mà còn nữa ở chương 4,5 mình đã gặp mĩ nhân cứu anh hùng thì ở chap này vẫn sẽ là 2 nhân vật nhưng sẽ là anh hùng cứu mĩ nhân. Bây giờ đã tiết lộ hết trù. Au đi ngủ đây... khò ...khò...

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ* ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bóng Rổ, Sự Cá Cược Ngẫu Hứng.

Nó trở về nhà được một lúc thì nghe tin đồng trời rằng ngày mai mẹ nó sẽ phải qua Nhật một chuyến để thăm ông nó, ông nó đang bị bệnh tim và đang điều trị ở đó. Cũng vì vậy mà ba nó chuyển công tác đến Nhật để tiện bề theo dõi sức khỏe ông. Nó nài thế nào mẹ nó cũng chỉ lắc cái đầu thẳng thừng từ chối, vậy là nó phải ở nhà một mình trong vòng một tháng ,nó nghe mà chẳng thấy vui tí nào.

Sau khi học xong vài tiết, trong giờ giải lao 30 phút, nó đi tăng bộ quanh trường, tình cờ đi ngang sân bóng rổ, chẳng biết sao mà nó thấy nhớ ông quá, nó ghé vào trong. Sân bóng rất rộng, đã lâu rồi nó không chơi bóng rổ vì ông và ba nó đều đi hết, không ai dạy cho nó cả. Nó nhào người lấy quả bóng trong thùng rồi nhẹ nhàng đi đến giữa sân, làm một động tác bằng tay, quả bóng đã được ném vào rổ từ giữa sân. Cô quay lại mỉm cười tự khen bản thân mình.

-Kỹ thuật không tệ. Nhỏ đầu gấu, cô biết chơi bóng rổ?

Nó nhìn ra cửa, gương mặt và dáng hình thân quen (cái kiểu nhìn là ghét) xuất hiện. Câu này làm máu nóng của nó tăng lên cao độ. Nó đi lại ôm trái bóng lên.

Nhìn hấn đang mặc bộ đồ thể thao một màu trắng muốt viền xanh đen, hai bên mặt áo in tên hấn và số bảy to tổ tướng đi kèm chiếc quần với độ dài vừa đến gối, nó bất chợt hiểu ra. Có lẽ đến tiết lớp hấn ta học thể dục, thái độ nó nhanh chóng xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ khi nghe tiếng bước chân nhiều người đang đến gần:

-Lâu rồi không thấy. Hôm nay có cơ hội rồi nhì. Thi đấu một trận đi.

-Là sao? – Hấn tỏ vẻ khó hiểu

-Là cược đấy. Nếu tôi thắng anh thì anh phải xin lỗi tôi, không kêu tôi là nhỏ đầu gấu và chôn luôn cái chuyện đó.

Nó ngênh ngang nhìn hấn khiêu khích. Hấn nhìn nó cười rồi lên tiếng:

-Ok! Nếu tôi thắng thì cô sẽ làm ô sin cho tôi ba tháng, dám không?

-Được thôi. – Nó cười đắc thắng.

Đám đông bên ngoài bàn tán, có vẻ không tin vào tài năng của nó. Nó nhìn xung quanh nghe ngóng:

-Cô bé đó nghĩ sao mà lại đi thách đấu với đội trưởng đội bóng rổ toàn trường chứ. – Một người lên tiếng.

-Chắc nó chán sống rồi. – Một người khác chen vào.

-Không biết tự lượng sức mình gì cả.

-..... - một số fan của hấn nhìn nó không thiện cảm nhưng một số thì xem nó là một đối thủ mới của hấn, ngôi sao bóng rổ được mệnh danh " bách trúng bách thắng" (nghe giống bắn cung quá).

-..... - nhiều người bàn tán, nhiều ánh mắt nhìn vào tâm điểm là nó và hấn trên sân bóng rổ.

Nó nghe hết tất cả nhưng nó không quan tâm lắm, nó nhìn hấn về thách thức.

- Bắt đầu thôi !!!

Lời nói vừa dứt hấn đã lao đến cướp lấy trái bóng trên tay nó. Tốc độ của hấn ta rất nhanh, chỉ như một cái chớp mắt khiến nó chưa thể định hình việc gì đang xảy ra. Đến khi nó quay đầu lại trái bóng đã rơi vào rổ và hấn ta đứng ngay vị trí ba điểm để ném.

- 3-0.- Hấn nháy mắt tự mãn.

—hết chap 9

(vì số chữ quá nhiều nên Au từ chap 10 sẽ cho 2 chap trog một tập nhé.... Au mong mọi người lun ủng hộ Au để Au cố gắng viết nhiều hơn.... bây giờ Au sẽ nghỉ thệm nhiều tình tiết hay nữa* cười tự mãn*)

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đổi Đời Làm Osin

Nó không trả lời, gương mặt cũng không biểu cảm chút sợ sệt nào. Một cách điềm nhiên nó cởi áo khoác ra, cột hai tay áo vào eo để phần áo rũ xuống bổ sung độ dài cho chiếc váy ngắn cũng cần để khi vận động mạnh không lộ ra cái gì. Nó lao đến chỗ của hấn , dừng lại đón Steal của hấn ta cướp thẳng bóng từ tay đối phương. Làm một cú ba điểm sang bằng tỷ số, nó đáp đất, thở đều. Hấn nhủ mày nhìn nó, kỹ thuật quả thật không tệ nhưng cứ đà này nó sẽ gục trước, chắc chắn là vậy.

Ba mươi mấy phút trôi qua.

Tiếng xì xào bàn tán ngày một lớn dần bởi lẽ người bu lại xem đông hơn ban đầu, chuyển tiết rồi giáo viên đến nhưng chỉ đứng xem chứ không can ngăn, bởi lẽ những học sinh lớp nó và hấn đã giải thích toàn bộ sự việc cho giáo viên và bản thân người đó cũng muốn xem thử như thế nào.

Chỉ còn vài phút, thật không tin vào mắt mình nhưng nó đang dẫn trước hai điểm. Từ này đến giờ dường như nó chỉ lo cản bóng của đối phương chứ không trực tiếp ghi bàn cho mình. Hầu hết bóng đều bị trật ra ngoài do lực cản. Hấn khá xuất sắc cản được những cú ném từ xa của nó bằng kỹ thuật block – dùng tay chặn (hoặc đỡ) các quả ném bóng của đối thủ, và go over the back- đưa bóng qua lưng nên có khi đầu khá thuận lợi. Nhưng càng về sau nó càng có lợi thế, vì thân hình nhỏ nhắn nên nó luôn tránh né rất tốt và tránh khỏi các cú bật cao đoạt bóng của hấn. Việc khom người xuống để đuổi theo cô có lẽ hơi khó khăn đối với hấn ta.

Thời gian còn lại rất ngắn, nó chỉ cần ngăn cản không để hấn ghi thêm bàn nào nữa thì xem như nó thắng. Nhưng mà...nói thì rất dễ chứ thực tế thì không. Cổ chân nó bắt đầu đau nhói và sợi dây giày đã có xu hướng đứt lìa. Giày sandal mà, biết trước nó đã mang một đôi giày thể thao Adidas thật bền thật chắc rồi.

Mồ hôi lấm tấm trên trán nó lăn dài xuống, lưng áo hấn thì thấm ướt cả một vùng lớn, hô hấp dần trở nên nặng nhọc. Ngược mắt nhìn nó hấn không khỏi thán phục.

Hấn vừa nghĩ vừa đưa tay giăng bóng, cặp mắt nó liền chạm đến hấn. Ăn cả hoặc ngã về không tất cả đề chờ ở cú dứt điểm này. Hấn nhanh chóng lướt qua sau lưng nó tiến đến vùng để ghi một cú ba điểm cuối cùng. Phát giác ra ngay lập tức, nó nhanh chóng bám theo hấn. Đến vùng ba điểm hấn bật lên cao để ném bóng, nó cũng bật theo tay chỉ còn một chút là có thể đánh bật trái bóng ra. Nào ngờ mắt cá chân nó nhói đau, dây giày đứt lìa kéo toàn bộ trọng lực cơ thể của nó xuống sân. Trái bóng trượt qua móng tay cô và lọt qua rổ.

Game Out!

Mọi thứ dường như im lặng hẳn, nó cúi gầm mặt, nó cắn môi dưới cổ kìm nén cảm xúc khiến cả người run lên. Hấn thở đều, mặt ngẩng lên nhìn bộ dáng của nó, trông rất thảm hại. Mồ hôi lấm bết tóc nó lại, mái tóc rũ rượi rồi tung lên dù lúc đầu đã được cột gọn gàng. Mọi thứ thật như một giấc mơ, và hấn

chỉ hơn nó 1 điểm, duy nhất một điểm. Cả cảm giác bị áp đảo này lần đầu tiên hẳn cảm nhận được, hơn nữa còn từ một cô gái. Mọi người lại tiếp tục bàn tán về việc thiên tài của cậu lạc bộ bóng rổ có đối thủ rồi.

Cúi xuống tháo đôi giày ra cầm trên tay, nó khắp khềnh lê thân hình nặng như đeo chì ra ngoài. Cổ chân nó nhói đau, chắc là bị trật rồi, vừa này chỉ lo chặn bóng và tập trung vào hấn ta cho nên những cú bật nhảy đáp đất sai kỹ thuật dẫn đến hậu quả như thế này đây, nó thua thật thảm hại. Thế là nó phải làm ô-sin cho hấn trong ba tháng. Thật không công bằng !.....hết chap 10.....

sau khi suy nghĩ kĩ càng đến nửa đêm, Au sẽ giữ nguyên số chương, nên vẫn như trước giờ nhé.... Au chúc các bạn đọc truyện vui zè nha !!! :]]

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Người Bảo Vệ ?

Sau khi học xong mấy tiết học thì nó lết xác về nhà. Nhưng vừa tới cửa thì một khung cảnh hi hữu xảy ra: nhà nó có nhiều khách. Chuyện đó chẳng có gì đặc biệt nếu như thật sự chỉ có hai người là khách thật sự, còn mười người khác chính là bảo vệ, một cây đen từ trên xuống dưới đứng xung quanh nhà nó như nhà nó là nơi giam tù không bằng. (Lúc đó Au lên lúc đi cứ tưởng là bé Thiên Tố nhà ta kêu người đến bắt tác giả là ta chứ. Hết cả Hồn ...).

Nó vào trong, chân vẫn đi khắp khiêng. Trong nhà có hai người khách và mẹ nó. Nó lễ phép:

-Chào Bác Hai, mẹ và Anh Thiên Ân con vừa đi học về.

Bác hai nó nhìn nó từ trên xuống dưới, gật gù khen ngợi:

-Cháu càng lớn càng xinh nhỉ? – Nó nghe xong cười gượng.

Mẹ nó kéo nó lại ngồi cạnh. Thiên Ân này giờ cứ nhìn chăm chăm vào màn hình laptop. Giờ mới ngược gương mặt sắc bén nhìn nó, giờ giọng chọc ghẹo:

- Ba nói sao chứ con thấy nó vẫn ma lạnh như ngày nào.

Nó nghe xong muốn đá cho thằng anh vô duyên của mình một phát thì cái chân lại phản động. Mẹ nó cười nhìn nó, rồi như có chuyện gì quan trọng, bà nói với nó:

-Chủ nhật này mẹ mới đi. Và mẹ cũng đã chuẩn bị cho con hết rồi. Con sẽ được bảo vệ đầy đủ 24/24 mỗi ngày.

-Là sao hả mẹ ? – Nó gãi đầu khó hiểu còn cả nhà lại cười to.

-Có nghĩa là trong lúc mẹ em không có ở đây thì anh sẽ cử một người đến bảo vệ em, hiểu chưa nhóc. - Thiên Ân nói thêm vào, miệng nó bắt đầu méo xệch.

-Vậy sao không phải là anh chứ ? – Nó chu mỏ phản bác.

-Vì Thiên Ân còn nhiều việc ở công ty con à . – Bác Hai nó vừa nhâm nhi trà vừa nói.

Nó nhăn mặt, bác Hai nói cứ như Thiên Ân bận lắm ấy, chứ thật sự anh Ân chỉ lo cho bang thôi mà, có gì mà bận chứ.

-Vậy ai vậy anh, em không thích mấy cái ông giống ngoài đó đâu.

Mẹ và Bác Hai cùng cười,nó vẫn ngờ ngạc như nai vàng, vô cùng khó hiểu. Mẹ nó giải thích:

-Con khỏi lo, mẹ đã xem lí lịch cậu ta hết rồi, học giỏi, nhà khá giả, võ cũng rất tốt, nói chung nếu làm gia sư cho con cũng ổn.

Nó nghe xong muốn xiu tại chỗ (còn tác giả thì đang nghĩ sao thấy giống kén rế hơn ^^). Như để chứng minh mình nói đúng, mẹ nó ra hiệu cho Thiên Ân, anh ấy bấm bấm vài cái rồi nhường laptop cho mẹ nó. Mẹ nó chỉ vào cái hình có cái dáng quen thuộc. Nó mở to mắt hết cỡ. Cái quái gì thế, là hấn sao ? Nó trợn ngược, dù hấn biến thành tro nó cũng nhận ra. Nó thảm rủa số phận ông trời ban cho (nhưng thật sự là Au ban, hehe). Nó nhăn nhó:

-Nhưng con có võ cơ mà. Con học cũng giỏi chứ bộ, không cần gia sư đâu. Mà ai biết hấn có võ thật sự hay không chứ ? Nói chung là con không thích hấn.

-Em nói sai rồi đấy. Có mấy chiêu karate mèo quào mà nói. Em học giỏi à, vậy đũa nào vừa vào học đã bị ăn ngay cây 5 ngay môn Toán vậy. Hấn rất giỏi võ là đằng khác, mẹ em đồng ý rồi. Anh không giúp em được đâu.

Nó thẹn tái mặt, bao nhiêu điều xấu điều bị anh Ân nó nói toẹt ra hết. Đúng là số xui mà.

-Không nói nhiều, quyết định như vậy đi. – Mẹ nó quyết đoán.

-Nhưng sao mẹ lại cho con ở chung với một thằng con trai chứ ? – Nó cố biện minh.

-Không cần lo vụ này, anh ta đã cam kết với anh rồi, hehe. Nói chung em cứ thoải mái là được. – Nói rồi Thiên Ân cùng ba ra về.

Nó lê lét bước lên phòng, tâm trạng của nó đang rất tệ. Mẹ nó mà nói gì thì quyết đó, đến khi trời sập cũng không thay đổi. Nó thả mình xuống giường, vớ tay lấy chiếc Sam từ túi ra, nó muốn điện cho Tú, sau một hồi nói chuyện qua loa, nó phải kết thúc bài diễn văn vì Lục Khương điện tới. “Bạn trai là thượng đế” mà, nhờ tắt cái rụp để nó chưa kịp ú ớ gì. Rồi tự nhiên Thục Nhi cũng điện cho nó, nó nói chuyện một lát, thấy vui vui vì Nhi rất hiểu nó, tất nhiên là nó cũng kể hết chuyện ra. Nó thấy nhẹ nhõm hơn. Ngày mai là nó đến nhà hấn rồi. Làm ô sin à, mơ đi nhé, nó đang định sẽ quậy tung cái nhà của hấn lên...

-----hết chương 11-----

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đôi Thử Mới

Sau khi trả điện thoại cho hấn, nó được “nhận việc” ngay chiều hôm đó, con Ngọc Tú thì lại xin nghỉ một tuần đi hưởng tuần trăng mật... ý lộn đi du lịch, chưa đám cưới mà nhì. Và cũng nhờ hôm ấy mà nó nhận ra bộ mặt thật của Thục Nhi, người mà nó cứ nghĩ là người bạn thân của nó.

Trưa nó vừa tan trường định về nhà hấn thì bị hai thằng chặn đường, nghe hai thì thấy ít chữ thật sự tụi nó rất to con, nó là con gái có võ nhưng giờ chân nó đang đau sau mà đá được chứ.

-Các anh làm gì vậy, tránh cho tôi đi. – Nó bình tĩnh.

-Cô em xinh đẹp, sau vội vậy, ở lại đây chơi một chút đi. – Một tên đi đến, chạm vào vai nó.

-Có tránh không thì bảo!!!- Nó tức giận, gạt tay hấn ra.

-Đừng nói nhiều với nó, đánh thôi bây. – Một thằng khác lên tiếng.

Ba thằng xông lên. Nó cố chịu đau ra vài cú đá. Nhưng chỉ được như vậy thì chân nó lại “Phản chủ” nhồi lên làm nó gục xuống. Ba thằng cười hả hê rồi tiến lại, nó chỉ còn cách chống tay lên đỡ, nhắm tịt mắt lại. Nó không ngờ mình lại thảm như vậy. Nhưng nó có đắc tội với ai đâu chứ. 1s...2s...3s...

Vài giây trôi qua nhưng nó vẫn chẳng có cảm giác gì, nó từ từ mở mắt, đập vào mắt nó bay giờ là cái lưng quen thuộc, là hấn, người mà nó ghét vô cùng, nó xoa chân cố gắng đứng dậy nhưng không được.

-Đừng gượng – Hấn nhìn nó rồi quay sang tụi côn đồ - Mấy tụi bây lại đi đánh một đứa con gái không thấy nhục à.

-Định anh hùng cứu mỹ nhân sao ? Tụi tao chỉ làm theo lệnh của cô chủ thôi, mong anh thông cảm.

-ĐÁNH NÓ TỤI BÂY. – Thằng đầu nhóm quát to.

Nó lo lắng, một trăm dấu hỏi trên đầu nó, ai chứ, là một tiểu thư hay sao ? Mà sao lại kêu người đánh nó chứ. Nó còn đang nghĩ hấn có biết võ hay không thì hấn quăng cái cặp cho nó, thả luôn cái áo khoác đồng phục của trường.

BÓP...BINH...BÓP....

Chỉ vòn vẹn 5 phút hấn đã đánh gục hai thằng mà nó nghĩ ra ba từ chỉ ra hấn : Nhanh – gọn – lẹ. Nó không ngờ hấn giỏi đến vậy. Nó nhìn hấn thần phục. Còn ba thằng kia thì lồm cồm bò dậy, mắt ánh lên tia lửa đỏ.

-Ai dám đụng đến cô ấy thì đừng có trách thằng này. – Hấn nói lớn.

-Kể cả em à ? – Một tiếng nói trong trẻo vang lên sau lưng ba thằng.

Nó mở to mắt, há hốc mồm, còn hấn thì ngác nhiên một lúc, nó nhận ra ánh mắt hấn có chút dịu lại, giọng hấn nhẹ hơn:

- Là em sao, Thực Nhi ? – Nghe câu này nó càng ngạc nhiên hơn.

- Tại sao anh lại bảo vệ con nhỏ này chứ, lại còn thân với nó.

- Chúng ta chỉ là bạn thôi, sao em luôn còn ý nghĩ đó chứ. Đây là bạn anh, anh muốn thân với ai thì thân. Em cứ như thế...

- Em yêu anh thật sự mà, đã 2 năm trôi qua rồi. Anh lại cứ nghĩ em là con nít sau. Chúng ta từng là Thanh mai trúc mã mà.

- Em đừng như vậy nữa. Anh không thích em, sự thật là vậy.

Nói đến đây, hắn quay lưng. Nó nhìn cảnh này, mặt lộ ra hai chữ “khó hiểu”. Từ này giờ nó cứ là người thừa. Nó không thích như vậy. Thực Nhi nhìn nó bằng ánh mắt sắt bén có chút hệt hằng rồi rời đi cùng hai tên kia. Hắn cũng lấy cặp và áo bỏ đi. Nó la lớn:

- NÀY !!! ANH BỎ TÔI À ?

- Tự đi đi. – Hắn dừng bước, quay lại nhìn nó.

Nó không nói chỉ vào cái chân đang nhức nhối, băng quần đã rơi ra từng dải. Hắn quay lại, ngồi xuống rồi đưa tay tháo miếng băng ra, chân nó hình như đang rướm máu. Chắc do vận động mạnh vì cú đá lúc nãy. Hắn tháo cả vạt ra rồi băng vào chân cho nó. Nó nhăn nhó vì đau. Nó trách móc:

- Tại anh mà tôi mới thành ra như thế này đây.

- Biết rồi, ai bảo em thách tôi làm chi chứ.

- Thì ... thì...

Nó ú ớ vì chẳng biết nói sao. Bỗng hắn xoay lưng lại, nói nhẹ:

- Lên tôi cõng.

- Sao cơ ? – Nó ngạc nhiên.

- Lên hay không hay muốn đi bộ .

- Nhưng ...

- Lẹ đi, mệt quá, đòi ý bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: First Kiss !!!

Sau khi miễn cưỡng leo lên lưng hắn để hắn cõng về nó cảm thấy có chút gì đó vui, vui vì hắn

không phải là người mà trước giờ nó nghĩ. Ủa, mà sao lại nghĩ thế nhỉ, chả liên quan gì đến nó hết mà. Nó nài hắn kể chuyện lúc nãy hắn và Thực Nhi nói, đến giờ nó chẳng hiểu gì hết. Hắn không nói cho đến khi nó cứ năn nỉ hoài. Hắn đành xiu lòng kể nó nghe.

Thì ra Thực Nhi đã chơi với hắn từ nhỏ cho đến khi cô ta 12 tuổi. Hắn và Nhi trước đây rất thân nhau, như Thanh Mai trúc mã, và tất nhiên Thực Nhi rất thích hắn. Lúc đấy hắn chỉ lo học nên không còn quan tâm Thực Nhi như trước với lại hắn cũng không thích Nhi. Rồi ba mẹ Thực Nhi định hôn ước cho hắn, thế là hắn không chịu, cả ba mẹ hắn nữa. Vì bị gia đình hắn từ chối thẳng thừng như thế, quá mất mặt nên gia đình Thực Nhi dọn đi nơi khác, còn Ba mẹ hắn cũng đi ra nước ngoài. Nó nghe xong gật gù, không ngờ hắn lại có tuổi thơ như vậy.

Nó về nhà hắn, căn nhà đóng cửa. Chắc Thanh Đình chưa về, cậu ấy còn phải tập múa và học thêm để đi thi nữa mà. Nó ngồi xuống ghế, hắn lấy cho nó cốc nước. Nó nhìn xung quanh, nhà hơi bề bộn chút. Thấy đĩa chuối trước mặt, nó cầm một quả, ăn ngon lành. Nhà hắn đầy đủ tiện nghi, đúng là con nhà danh giá có khác. Nó ăn xong tiện tay vứt luôn xuống chân.

- Hôm nay chân em không tốt nên tôi cho em nghỉ nhưng ngày mai em phải đi làm cho tôi đấy. – Hắn ngồi đối diện nó, ngậm chiếc kẹo bạc hà, giờ giọng cậu chủ.

- Vậy anh đưa tôi đến làm gì chứ. – Nó xoa xoa chân.

- Thì đến thăm quan để ngày mai khỏi đi nhaim chỗ, Lỡ tôi đang tắm mà em không biết, tưởng phòng bếp nhảy vào thì sao. – Hấn cười nham.

Nó tức lên, ai mà ví dụ như vậy chứ, đúng là đồ bệnh hoạn. Nó đứng dậy châm chọc:

- Anh khỏi lo. Người như anh mà còn không thềm nữa mà.

- Em còn nói sao ?! – Hấn phản ứng mạnh, vút cây kẹo ăn dở xuống đất, tiến đến.

- Tôi không giận với anh nữa, tôi về đây.

Nói rồi nó định đẩy hấn đi ra thì lại bị trượt vô chuối (cho chưa vút vô chuối lung tung). Vì quá bất ngờ nên nó kéo cổ áo hấn theo, thế là nó nằm trên ghé, còn hấn thì đè lên nó nặng trĩu. Nó vùng vẫy, mặt hấn đang rất gần mặt nó.

- Anh ngồi dậy đi, nặng quá, cứ như heo a...um...tr...um.

Môi hấn đã chạm môi nó từ lúc nào, làm nó không nói được gì, ngậy người ra. Cái gì đây, hấn đang hôn nó sao, cảm giác ngọt ngọt và mùi bạc hà trong hơi thở hấn tỏa ra, chắc do lúc nãy ăn kẹo. Nó chợt tỉnh, vùng dậy đạp hấn một cái té xuống sàn. Nó ngồi dậy, lấy tay chùi miệng thờ dốc, mặt đỏ au:

- ANH LÀM TRÒ GÌ VẬY HẢ ???

Hấn ngồi dậy, hấn còn chẳng biết mình đang làm gì nữa đây. Tự nhiên lúc đó hấn bắt gặp ánh mắt long lanh và đôi môi hồng ả. Hấn không biết tại sao. Nhưng giờ không lẽ nói như vậy. Ai mà tin. Hấn buông một câu ngắn gọn vô cùng lãng xẹt:

- Tôi Thích !!!

Nó tròn mắt nhìn hấn “Thích sao”, hấn bỏ mặc nó lên lầu. Nó cảm thấy không vui, bước ra cửa nó nghĩ. Vậy hấn thích gì chứ, thích hôn nó sao, chẳng lẽ hấn lại xem nó là đồ vật à, muốn làm gì thì làm sao. Đúng là quá đáng. Nó trở về nhà, tối nó chẳng ngủ được gì hết, nó nhắm mắt lại thì hình ảnh ấy cứ hiện lên. Thế là sáng mai mắt nó chẳng có gì khác ngoài việc có thêm quầng thâm ở mắt. Trong suốt tiết học, nó cứ gật gù gật gù, suýt chút nữa là ngủ gục luôn.

Giải lao, Thanh Đình bước tới, có vẻ quan tâm:

- Sao vậy Thiên Tổ, không khỏe à?

- Không không sao đâu.

- Hôm qua anh Hai đã kể cho mình nghe hết rồi.

Nghe đến đây, nó đứng lên, bàng hoàng:

- Anh bạn kể gì chứ?

- Không cần phải giấu đâu, bạn cũng đừng lo, chuyện Thực Nhi mình sẽ không nói cho ai hết.

Nó nghe xong thờ phào nhẹ, cứ tưởng hấn kể cho nhỏ nghe chuyện hôm qua chứ.

..... hết chap 13.....

Au đã trở lại rồi, xin lỗi vì ra chương muộn nha, vì Au còn nhiều việc phải làm vì vậy mình đã tạ lỗi bằng cách đăng 3 chương một lượt rồi nha. Mình sẽ cố gắng ra chương nhanh. Chúc các đọc giả đọc chuyện vui vẻ nha :)

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Bảo Vệ Sao ? Chẳng Gì Vui Cả

Trở về thực tại, sau khi học những tiết học chán ngắt, nó liền vào bang tìm Thiên Ân, dù mới 17 tuổi mà anh họ của nó đã có một gia tài kết xù không nhỏ. Nó vừa bước vào thì mấy anh em trong bang lùi xa 100 m, đơn giản vì sợ chứng “quấy mọi lúc mọi nơi” của nó. Sự tích anh hào của nó rất đơn giản.

Lúc nó 7 tuổi được dẫn vào đây chơi, ai cũng nghĩ nó là cô bé nhút nhát hiền lành vì vẻ ngoài đã chứng minh điều đó. Nhưng đến khi mọi người lao vào công việc và quên nó đi thì...

ĐỪNG !!!!! ĐÒÀNG!!!! BÙM!!!! BÙM!!!! BÌNH ....BANG ....

Cả bang như nổ tung vì nó đã sử dụng bom, súng đạn, văng văng và mây mây để gây chú ý. Cứ thử nghĩ một cô bé hì mũi chưa sạch vôi vè mặt búng ra sữa cầm một cây súng chĩa vào mọi người thì sao nhỉ, cộng thêm thuốc pháo và cả lựu đạn nữa... May mà cây súng chỉ có mấy viên đạn, lựu đạn thì chỉ tập luyện nên độ sát thương thấp chứ nếu không tổng cộng 500 người của bang sẽ vào bệnh viện như chơi.

Nó tiến thẳng vào phòng giám đốc, Thiên Ân đang xăm soi những tập hồ sơ dày như bức tường nhà nó. Nó ngồi ghé, nhẹ nhàng uống cốc trà, hắng giọng:

-ANH LÀM CÁI GÌ MÀ CỨ CHĂM ĐẦU VÀO CÁI ĐỒNG ĐÓ HOÀI VẬY !!!!!!!

Cả bang rung chuyển, tường như nứt ra, mọi người rung sợ. Anh họ nhìn nó, vớt tài liệu sang một bên, tiến lại ngồi gần đứa em lấm trờ của mình.

-Em định lập kỉ lục mới à, nhà kho anh hết đạn rồi đấy.

-Em định lập thêm kỉ lục đưa 500 người vào nhà thương mà không cần bạo lực thôi. – Nó cười nham hiểm.

-Em đến đây làm gì vậy?

-Có chuyện mới đến chứ. Sao anh lại chọn Lạc Hy làm bảo vệ cho em chứ?

-Vì anh ta có tố chất, anh thích những người như cậu ta.

-Anh thích nhưng em thì không... Mà anh kể lại cho em nghe đi. Em sẽ hậu tạ bằng số điện thoại của Chúc Anh Đài cho Lưu Sơn Bá khỏi trông (Ở đây có nghĩa là Chúc Thanh Đình và Lưu Thiên Ân đấy, do nó đặt tên để chọc ghẹo)– Nó hấp háy đôi mắt ra vẻ tinh nghịch.

-Anh chịu thua em luôn.

Thật ra Thiên Ân thích Thanh Đình từ lâu, chỉ là không dám thổ lộ, đàn bà con gái... không, nhầm, đàn ông con trai gì mà có xin số làm quen mà nói cũng không xong. (Ai kia cũng zậy thui ! há há). Nói thì nói vậy chứ thấy hai người cũng “ép đôi vừa lứa”. Thanh Đình vừa hiền, vừa giỏi giang nhưng có điều hơi yếu ớt nên rất hợp để cho thằng anh họ trời đánh của nó bảo vệ nhỏ, quả rất hợp. Nó tự khen thầm mình sao làm “Bà mai” siêu thế.

Trở lại vấn đề chính, sau khi dụ Thiên Ân bằng những lời đường mật, nó hí hửng nghe anh nó nói. Chuyện là .....

*****8

Vào một buổi chiều đẹp trời... Thôi thôi, vào thẳng vấn đề luôn. Hắn đang đi trên đường thì lại gặp bốn thằng lưu manh quen thuộc. Tất nhiên hắn không lạnh nhạt như trước mà thủ thế sắp đánh.

-Làm gì mà căng thẳng thế chú em. – Một tên lên tiếng.

-Muốn gì, tôi đã nói không muốn làm cho đại ca các người rồi mà.

-Ai bảo như thế đâu... - Thằng khác lên tiếng. – Đại ca muốn gặp chú em bàn chuyện.

Khi đã ngồi ngay ngắn trên ghế ở một quán nước gần đó, hắn vẫn với cái vẻ mặt lạnh, nhìn Thiên Ân rồi buông câu ngắn gọn:

-Chuyện gì?

-Đừng căng thẳng, chỉ muốn bàn một chút thôi.

-Việc gì? – Hắn vẫn hỏi vồn vện hai chữ.

-Nói thật thì cậu là người có tài năng mà lại không vào bang của tôi cũng thật uổng phí. Nhưng tôi cũng không thích ép buộc người khác. Cậu nhớ nhỏ em họ đầu gấu của tôi chứ? – Thiên Ân khẽ cười.

-Rồi sao? Cậu muốn tôi làm gì?

-Dễ thôi, bảo vệ nhỏ.

-.... – Hắn tỏ vẻ khó hiểu.

-Không cần nhìn tôi bằng ánh mắt đó, chỉ trong vòng một tháng thôi mà, tôi không thể ở bên nó hoài được. Nó cần người bảo vệ, anh giúp chứ.

- Ừm... Thôi được, tôi sẽ giúp. – Hấn do dự rồi quyết định.

Thiên Ân đứng dậy, ánh mắt có chút biết ơn. Anh vừa rời chỗ vừa nói:

- Mong anh dạy dỗ cho nó thật tốt. Nhớ là đừng làm nó bị sứt mẻ gì đấy, tôi sẽ tính sổ với anh.

Hấn cười ra vẻ thách thức. Không ngờ một tên khùng như hấn lại bảo vệ cho một cô bé 14 tuổi. Mà lại là ô – sin của hấn nữa. Thật chả ra làm sao !

*****

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tiểu Thư Ô – Sin, Em Đúng Là Rắc Rối !

Nó về nhà, tận hưởng phút giây yên bình còn sót lại thì tin nhắn của hấn phá tan giấc ngủ ngàn thu của nó. Lại phải đi dọn. Nó đã lên kế hoạch từ hôm đầu, nhưng vì cái chân đau của nó mà nhiều chuyện xảy ra. Sáng nay đi học dù có đi chung nó vẫn không dám nhìn hấn một cái, mặt nó bất giác đỏ khi chạm mặt hấn, vẫn cái dáng vẻ kiêu ngạo nghênh ngang ấy. Mà trông hấn có vẻ vô vô cùng bình thường. Nó có chút tức giận. Nó không biết rằng hấn đang kìm chế cảm xúc thật đấy chứ, thật ra hấn đang rất giục giàng. Nói chung cả ngày nó chẳng thể nào học vô được.

Nó đã đứng trước cổng nhà hấn. Nó hít thật sâu rồi bước vào. Chưa kịp mở cửa thì tờ giấy note đỏ chói đã cản bước chân của nó. Nội dung chính như sau:

“ Chào ô – sin mới. (lịch sự quá)

Hôm nay em cần làm những việc sau đây:

1. nấu cơm

2. quét lau dọn tất tần tật các phòng mở ngoặc tổng cộng 5 phòng ngủ , 1 phòng bếp và hai phòng tắm đóng ngoặc. =.=

3. lau nhà, nhà khách thôi cũng được.

4. dọn chỗ ngủ cho cậu chủ

5.....

6.....

12. quét sân + tưới vườn.

Chúc ô – sin dọn dẹp vui vẻ. T.T”

Nó nhìn tờ giấy, mặt đơ đơ như con heo đeo nơ, môi giật giật. Mới ngày đầu thôi mà. Cần gì mà một đống việc như vậy không.

- Quá đáng !!!! – Nó gầm lên.

Vẫn với nét mặt tươi vui (do kìm nén), nó bước vào. Ngôi nhà im lặng đến nỗi con ruồi bay ngang cũng biết. Nhưng như vậy không có nghĩa không có người. Hấn đang đọc sách ở trên phòng. Bắt tay vào thôi. Nó xoay xoàng xoạt như chong chóng. Làm nhanh nhất trong vòng 30 phút. Hấn có chút ngạc nhiên. Nó kết thúc bằng cái quẹt tay lên trán. Nhìn sàn nhà sáng bóng đến độ có thể soi được, nó cười. Hấn tức tối, rồi cười nham hiểm. Chắc lại có suy nghĩ mờ ám gì đây.

- Lấy giùm tôi ly nước lọc.

Nó nhăn mặt nhưng cũng cố gắng đi lấy. Vài phút sau...

- Tôi bảo em lấy nước lọc trong tủ lạnh ấy. Nước nguội tôi uống không quen.

Nghe xong nó tái mặt vì giận.

“ – Phải nhin, nhất định phải nhin. Mĩ nhân trả thù mười năm cũng chả muộn.” – Nó quyết tâm.

5 phút sau...

- Không thích uống nữa, lấy nước cam cho tôi đi.
- Anh quá đáng vừa thôi chứ !!!
- Ô – sin mà nói nhiều quá, cô tin cái chuyện....
- Thôi được rồi. Nhưng lần cuối nhé. – Nó mất kiên nhẫn trầm trọng.
- Ừ .... Tôi khát thật đấy.

Nó tiếp tục cố gắng khuấy cho hần ly nước, miệng lầm bầm chữa cái tên làm giá bệnh nặng đó. Chợt mắt nó lóe lên tia lửa nham hiểm. Nó lại chỏ gia vị, lâu rồi chưa phá ai hết, nó cũng đang ngứa tay ngứa chân đây. Nó nhìn xung quanh, cái hủ đồ đồ làm nó dừng lại. Đây rồi, “bảo bối giết người” của nó đây. Cho anh uống nước đã luôn. Nó cho ba muỗng ớt bột to vào ly, khuấy lên, ánh mắt về nham hiểm. Nó hí hửng đem ly nước cam “ngon ngọt” lên mời hần. Hần đưa ly lên miệng, định uống thì dừng lại, nó phát hỏa:

- Sao không uống?
  - Em nhìn tôi chăm chăm như thế sao tôi uống được ?Đi làm việc đi.
- Ờ, đi thì đi... nhớ uống đó.

----- hết chương 15-----

Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!! một quá, vừa trải qua 1 đợt kiểm tra " lên núi đao, xuống chảo dầu" đây. Au vẫn sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình. mọi người đừng quên Au nhen... bye bye * chắc hk ai để ý àu nhỉ*

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bá Đạo Gặp Bá Vương

E hèm... Hôm qua là 8-3, vì lí do kĩ thuật nên Au không đăng chương sớm làm quà cho các pạn được. Để tạ lỗi * cuối đầu* mình sẽ đăng hai chương luôn. Gửi tặng đến các bạn gái, đặc biệt là mĩ “gõ” lớp 8/2 thân thương và con bạn thân ku-te Pé’x Nhung’x Ngốc nhòa !! xin chấm hết ạ.

Hần cười đều cán, nó đi ra nhưng vẫn trụ ở cửa. Hần uống hết một cách ngon lành, nó cười sắc súa, nhưng không những hần không sao mà còn khen ngon nữa. Nó về nhà với một bụng tức. Nó không biết rằng hần đã lén tráo ly khác rồi. Mai là Chủ Nhật và hần sẽ đến đây, đúng là xui xẻo mà. Sáng sớm, nó cố dậy thật sớm dù, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ.

-Mẹ đi về sớm nha mẹ... - Nó có chút buồn, vội nhào tới ôm lấy mẹ khi bà sắp bước ra cửa.

-Thôi mà, lớn rồi mà cứ như con nít ấy.

Thế là mẹ nó nhẹ nhàng gỡ tay nó ra, thơm vào trán nó rồi rời đi. Nó cố kìm nước mắt (đi có 1 tháng thôi mà). Làm thì vậy chứ 5 phút sau nó đã ngồi trên ghế hát ca vừa ăn bánh vừa xem phim rồi (thay đổi nhanh gọn).]

Hần bước vào (nhà không khóa nhờ), đến gần nó, trên mặt hiện nét tinh ranh, hủ một cái cho biết mặt con nhỏ khó ưa mới được.

1...2....3....

-Ê ê eeeeeeeeeeeee!!!!!!

-Á Á aaaaaaaaaaaaaa.....!!!!!!

Hần bỗng chụp lấy vai nó, làm nó sợ hãi hét toát lên. Nó nín thở, tim đập thình thịch, mặt đỏ lên vì giận.

-ANH BỊ KHÙNG HẢ!!!!!!!!!!!!!!

Vừa ngồi xuống, hần vừa bịt tai lại để không bị thùng màng nhĩ với cái loa cài chế độ MAX. Nó nhăn mặt, nhìn hần như muốn “Ăn tươi nuốt sống” vậy.

Hắn cười khi rồi đi xuống bếp lấy cho nó cốc nước.

-Hạ hỏa đi, giỡn chút thôi mà.

-Giỡn như anh có nước hù chết người đấy.

Nâng cốc nước uống cạn, trong lòng còn đang cười sung sướng thì mặt nó bỗng biến sắc, còn hắn đang thủ tư thế đề...chuồn.

5s

4s

3s

2s

1s

- GAAAAAAAAARRRR!!!!!! – Cả căn nhà như bùng nổ. – MẶN QUÁ ĐI MẮT.

-Anh bỏ gì vào vậy hả ? – Nó tức giận tột độ.

-Chỉ là 4-5 muỗng muối thôi à...

Hắn nhìn nó ra vẻ vô tội. Nó thì thầm nghĩ muốn cho thằng này ăn dếp quá. Thế là nó cầm dếp gì hắn chạy bán sống bán chết, khắp căn nhà phát ra những tiếng động mạnh, đến người đi đường cũng nhìn vào lắc đầu ngao ngán.

-Mệt quá, nắm lùn mà khỏe như trâu. – Hắn thở gấp, mồ hôi đầm đìa ướt áo.

-Ai bảo anh dám bỏ cả tá muối vào cơ chứ. – Nó cũng chẳng kém gì, ngồi phịch xuống ghế, nó nhắm mắt thở đều.

Lần này nó ráng lết chân xuống nhà lấy nước, phòng hơn chống mà. Sau khi uống ừng ực mấy ly nước không ngừng, nó đi ra với vẻ mặt hớn hờ vì đã nạp đủ năng lượng.

-Ê, nắm lùn, sáng mà đã ngồi coi phim rồi à, sao không làm gì hết vậy.

-Tôi thích chừng nào làm thì làm. Mà anh ngưng nói tôi là đầu gấu hay nắm lùn được không, tôi ghét mấy tên đó.

-Ai bảo em lùn thiệt cơ mà.

Hắn đứng dậy chứng tỏ mình cao. Nó không chịu thua cũng đứng lên, nhón chân chu mỏ cổ cãi:

-Đừng i cao mà ăn hiếp lùn nhá.

-Lùn thì cứ nói mình lùn, sao thích móc người khác thế.

-... – Nó cứng miệng

Nhìn một lượt thì đúng là nó và hắn khác xa, hắn thì cao lêu nghêu, 1m75 chứ ít gì (ăn gì cao góm), còn nó thì chẳng khác nào một cọng cỏ khi đứng chung hắn, nếu đo chuẩn thì nó cũng chỉ ở mức 1m55 thôi, nhưng luôn phóng là 1m60 cơ. Hắn hơn nó tới một cái đầu, cổ lăm cũng chỉ đến vai hắn là cùng.

-Nhưng tôi còn cao hơn các bạn trong lớp chớ bộ. – Nó biện minh, hắn cười kiêu kiêu ngạo rồi ngồi xuống

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cậu Chủ, Ô – Sin Hồng Biết Nấu Ăn

12 giờ... Nó đang ngồi xem phim còn hắn thì chăm chú đọc báo. Bỗng nhiên...

Chương 18: Đi Chơi (1)

Nó còn đang ngủ ngon lành đúng 5 tiếng 30 phút 41 giây (ngủ như heo -.-) thì hấn đã bắt con sâu ngủ đi mất.

Hấn mở cửa vô cùng tự nhiên rồi hét âm lên:

-NĂM LÚN, DẬY MAU !!!!!

Những chú chim ngoài trời bay lên, cái nhà rung chuyển. Nó lim dim đưa con mắt ngái ngủ nhìn hấn rên rì:

-Anh để tôi yên.

-Đi chơi không, chiều nay có lễ hội đường phố đó. – Hấn dụ dỗ.

Nghe đến đây, mắt nó ánh ra những tia hào quang thích thú.

-Thật á!!! Đi liền! đi liền !!!! Đợi chút nhé.

Hấn gật gật đầu theo từng lời của nó, mỗi gật gật theo từng cử chỉ rồi sau đó lắc đầu ngao ngán. May hấn là con nhà giàu, chứ không chắc là thằng nào cũng chạy mất vì nó. Nó không cần biết trời trăng gì mà cứ tung mền gối chạy vào nhà vệ sinh VSCN, đóng cửa cái rầm như không có ai tồn tại.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, nó bước xuống lầu đơn giản với áo thun thể thao và quần jean lửng. Đi chơi phải thoải mái tí, nó cười tít mắt, tự soi gương ngắm mình (may chiếc gương chưa vỡ). Vừa chải đầu nó vừa nhớ Ngọc Tú, lúc nào đi chơi cũng có nhỏ đi theo, mà lần nào Tú cũng bắt nó ngồi lại 30 phút để làm tóc. Hôm nay không có nhỏ, nó không diện nữa, chỉ xả tóc thôi. Nó bay vèo xuống lầu, nhìn xung quanh, chắc hấn cũng về thay quần áo mất rồi, nó đến tủ giày riêng (một tủ cơ đấy) chọn cho mình đôi giày Adidas màu trắng cổ cao. Nhìn nó vừa đơn giản vừa cá tính, đúng tính con nít của nó. Nó vừa khóa cửa bước ra thì thấy hấn đã đứng trước cổng khoanh tay nghênh ngang, dựa lưng vào tường trông rất cool (Au còn muốn xiu nữa là :V). Hấn có chút hắc ám với chiếc áo kẻ sọc đen khoác thêm chiếc áo da cũng màu đen, quần jean xanh và đôi giày thể thao màu nâu. Nó có chút ngáy ra, người gì đâu mà đẹp dã man, con gió thoảng qua mái tóc của hấn, khiến hấn trông lạnh lùng, nó khẽ rùng mình xua những suy nghĩ đó đi, vừa bước mấy bước thì có tiếng động lạ làm nó quay lại. Thanh Luân đang tưới cây bên hàng rào trắng. Nó í ới:

-Anh Luân !

-Thiên Tố, em đi đâu vậy... - Luân nhìn lên, thấy nó cười tươi.

Nó hí hửng quên luôn hấn chạy đến hàng rào “ tâm sự”:

-Lâu quá anh không về nhà nhỉ?

-À. Anh ở lại học rồi đi làm luôn, dù sao thì anh cũng sắp ra trường còn gì.

Nó à lên một tiếng, anh Luân đang học trường Kinh Tế - Công Nghệ, lúc nào cũng bận nên cả tuần rồi mới gặp được, nó không mừng sao được.

-Vậy em định đi đâu à?

-Dạ, em đi chơi với thằng bạn... BỆNH HOẠN của em í mà. – Nó cố tình nhấn mạnh chữ “ Bệnh hoạn” cho hấn nghe.

- Em sẽ mua quà cho anh. Chịu không?

-Ừ,nói thì nhớ giữ lời đấy. – Anh Luân véo nhẹ mũi nó làm lòng nó ấm hấn.

Hấn nãy giờ nghe hết, trong lòng không khỏi tức giận, máu nóng hấn tăng lên cao. Bị bơ nặng như vậy, hấn vò ho để gây chú ý nhưng vô ích. Đợi 15 phút sau, nó mới ung dung đi ngang mặt hấn như chưa có gì làm hấn thêm tức điên. Nó đi được một đoạn thì dừng lại, có chút kì lạ, nó quay sang hỏi hấn:

-Xe đâu?

-Xe gì ? – Hấn vò ngu.

-Xe đi chơi chứ gì. Định đi bộ à...

-Ừm – Hấn thẳng thừng.

-Ê , không giỡn đâu nhé, đến đó cũng chẳng 30 cây số là vừa. Ít nhất thì cũng chạy bằng xe máy chứ. – Nó nửa tin nửa ngờ.

Hấn vẫn cười, tay đút vào túi quần, nghĩ sao người như hấn lại đi xe máy. Mà cũng phải, hấn giấu thân phận kĩ quá mà. Vừa đi tới đường lớn thì bỗng chốc hấn quẹo vào khoảng trống, nơi có chiếc xe mui trần màu đen bóng loáng đậu sẵn. Hấn leo vào trong tự nhiên như xe mình, lấy trong túi chiếc chìa

khóa rồi nổ xe. Nó ngo ngắc nhìn hấn rồi nhìn xe khó hiểu. Hấn kéo nó vào trong. Nó ngồi trên ghế, thư thái, lâu lâu ngồi trên ghế êm như thế này, phải tận hưởng chứ. (Au cũng lén mò vào hehe)

-Xe mượn à? – Nó nhìn hấn khó hiểu.

-Mặt tôi mà mượn xe người khác sao?

-Tại sao không chứ, chẳng lẽ xe của anh, anh làm gì giàu đến mức này. – Nó nói xong rồi tự cười bản thân sao lại nghĩ xe này của hấn nhưng mặt liền méo xệch ngay sau đó.

-Xe tôi đây. Có giấy tờ đang hoàn. – Hấn nhét môi.

Nó nhìn xuống, đúng là có đồng giấy thật, vừa cầm vừa nhìn một lát, nó nhận ra mình không nói hớ. Cái mặt của hấn trong đây này. Nó rung rung bỏ đồng giấy về chỗ cũ, miệng không ngừng lẩm nhẩm. Thì ra hấn cũng thuộc loại giàu có, vậy mà nó cứ nghĩ...

~~~~~ hết chương 18 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đi Chơi (2)

Chỉ trong nửa tiếng, chiếc xe đã đổ ụp trong bãi đậu. Hấn bước xuống, bây giờ nó nhìn hấn đúng là có chút khí chất thiếu gia. Nó hậu đậu bước xuống (chắc sợ trầy xe) chệnh choạng sắp té, hấn vội đỡ lại làm nó ngượng chín mặt. Giờ là 6 giờ rồi, ở đây khá đông. Nó hí hửng nhảy chân sáo, lâu rồi nó chưa đi ra đây. Ở xa có cây cầu lớn, chắc lát nó phải tới đó hóng gió một chút. Càng vào sâu nó càng thấy đông, sợ lạc mất nó, hấn đành nắm tay nó, vừa để kiểm soát tình hình vừa không sợ nó giờ trò quậy phá. Bị nắm tay bất ngờ, nó lúng túng, nhưng vẫn chạy bên đây nhảy bên kia làm hấn mặt muốn hệt hơi. Hàng quán ở đây rất nhiều, cũng nhiều trò chơi nữa, lại còn nhiều tiết mục làm nó hào hứng hấn, hấn chỉ cười nhìn nó chạy khắp nơi.

-A, gấu bông dễ thương quá, chơi này vui ghê a, quà lưu niệm đẹp quá....

Nó cứ chạy lung tung không nghĩ, còn 2 tiếng nữa mới bắt đầu hội đường phố nên nó kéo hấn đi chơi vài trò chơi. Chơi một hồi mệt lả, bụng đói nó lại nài hấn đi ăn vặt ngoài mấy quán đường.

-Cho em phô mai que, nem, sủi cảo, ...

-Ăn gì lắm thế, mập như heo bây giờ.

Không thèm nghe những lời của hấn, nó cứ gọi thật nhiều món rồi thưởng thức, hấn cũng phì cười rồi nhập cuộc. Xử lý xong đồng đồ ăn, nạp đủ năng lượng nó lại kéo hấn mua quà lưu niệm ở một cửa hàng khá lớn và rất đông.

Nó và hấn cùng lựa đồ, nó mua quà gửi cho ba mẹ mấy đứa bạn nữa. Lựa đi lựa lại một hồi, nó đã lựa được một số không nhỏ, hấn cảm một là, ô – sin mua thoải mái còn bắt hấn cầm nữa chứ.

Vì quá nhiều đồ nên hấn đành quay lại bỏ đồng đồ vào xe. Tất cả đều là tiền của hấn cả, nó chỉ góp một phần thôi.

-Đúng là con gái... Mua cái gì mà nhiều phết. – Hấn thờ dài ngoằn ngoắt.

-Nói xấu tôi đây sao ?!!!

Nó chồm lên nói giọng mờ ám làm hấn giật mình. Rồi đột nhiên chiếc loa phát lớn:

-MỜI CÁC BẠN ĐẾN KHU TRUNG TÂM ĐỂ NHẬP HỘI VÀ ĐÓN PHÁO HOA !!!!

Hấn còn nửa mơ nửa tỉnh chưa kịp tiếp thu hết thì nó đã kéo tay hấn chạy cái vèo đến chỗ phát loa. Chọn một chỗ đứng ổn định, nó vui vẻ nhìn lên sân khấu, xem những màn tiết mục độc đáo và ghi hình lại. Trời đầy sao, gần 22h rồi, giây phút đón pháo hoa đến, mọi người ò ạc kéo đến cây cầu lớn để chứng kiến cảnh tượng đẹp đẽ này. Đến lượt hấn kéo tay nó, chắc nó mỏi chân rồi. Nó đứng trên thành cầu đòi hấn mua kem, hấn đành chạy đi mua còn nó cười thành tiếng, cho hấn đi mệt luôn. Nó buồn buồn đi một vòng, dù sao 15 phút nữa mới đến nên nó đi dạo thêm một chút.

Vừa đi được một đoạn thì nó bắt gặp lưng của một người cao cao. Người đó quay lại. Nhưng có chuyện gì đó làm miệng nó cứng đơ, cái mặt người này quen quá, nó ráng lục lại trong kí ức rồi khuôn mặt lộ rõ vẻ trắng bệch. Thì ra là cái người nó nhìn trộm sau phòng tập thể dục, cái tên biến thái lever cao đây mà . Dù tồi nhưng ánh đèn sáng vẫn đủ để nó nhận ra người mà nó không muốn gặp.

người con trai ấy là ai??? Sẽ có chuyện gì xảy ra với nó??? Và liệu hắn có thể đến kịp để giải thoát cô Ô-sin đầu gấu hay không??? Mời các bạn xem chap sau ....

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Triệu Lương

Anh ta nhìn nó từ trên xuống dưới, ánh mắt sắc bén nhìn xoáy vào đôi mắt nó như muốn nuốt tươi nó vậy, làm nó toát mồ hôi lạnh. Một giọng công tử ăn chơi phát ra:

-Chào cô em xinh đẹp, em đến tìm anh sao. (có quen à)

Nó khó chịu không nói gì định chuồn thì anh ta kéo tay nó lại, chết rồi hắn không tha cho nó sao, nó thầm khóc trong lòng quay lại cố tỏ vẻ can đảm gạt tay anh ta ra.

-Anh làm gì vậy buông tay tôi ra ngay !!!

Nhưng lực hắn rất mạnh làm nó không thể lấy tay ra được, hôm nay nó chết chắc.

-Cô em sao giận dữ thế, hôm nay đi chơi với anh một bữa nhé. – Anh ta giờ giọng giễu cợt, đám con trai đằng sau cũng cười đều nhìn nó.

-Anh buông tôi ra, tôi la lên đây.

-Không thoát đâu cô em.

Anh ta vẫn nắm chặt tay nó, kéo nó lại gần. Vì giằng co quá dữ dội nên nó té, dù không đau nhưng khiến nó có chút tê tê. Anh ta ngồi xuống, đưa đôi tay nâng cằm nó lên. Rất nhiều người xung quanh nhưng không ai quan tâm, mặt nó méo xệch, lộ vẻ sợ hãi. Bỗng một người trong đám lên tiếng:

-Triệu Lương, giỡn đủ rồi, thả em ấy đi. – Nó nghe xong hớn hờ, nhưng chưa đầy 5s thì mặt nó xanh hơn.

-Cho tao cũng được hehe...

Nó nhăn nhó đau khổ. Nó thành đồ chơi hồi nào thế nhỉ. Nó cố đứng dậy, tránh xa cái đôi tay dơ bẩn của Triệu Lương – người đã làm cô hoảng này giờ. Nó thầm gọi tên Lạc Hy, mong hắn mau đến giúp, ông trời dường như cảm động nên đã phái hắn đến ngay trước mặt nó. Hắn kéo nó ra sau lưng, đôi mắt trở nên sắc lạnh nhìn bọn người trước mặt. Triệu Lương nhìn hắn, có chút cau lại, anh ta không ngờ có người lại dám tranh đồ chơi của mình(ai nói thế ?!). Nó bám chặt vào cánh tay hắn lo sợ.

-Mày tránh ra, cô ta là của tao. – Triệu Lương lên tiếng khô khốc.

-Tao không cần biết, đây là.... người của tao, không ai được đụng đến.

Nó nhăn mặt, cái gì người của hắn chứ. Triệu Lương tỏ vẻ khó chịu nhìn hắn và nó rồi thở ra, cười giọng đều, đưa đôi mắt thách thức nhìn hắn.

-Tao sẽ giành được cô ấy, hãy chờ đó.

-Tao sẽ đợi.

Triệu Lương dần biến mất trong đám đông, nó thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng tay chưa được bao lâu thì lại bị hắn lôi về chỗ cũ, trông ánh mắt hắn rất tức giận. Hắn nhìn nó, cau mày:

-Sao đi lung tung vậy hả ?

-Đứng đó buồn lắm

-Cô biết tôi lo lắng không? Một ghê !!!

Nó bất ngờ, hắn lo cho nó sao, vui nhỉ. Nó nhìn hắn, đôi mắt ánh chút cảm ơn.

- Xin lỗi mà. Kem đâu rồi?— Nó vờ đánh trống lảng.

Hắn sực nhớ, do lúc này không thấy nó, đi lòng vòng thì nhận ra nó bị đám con trai chọc ghẹo nên hắn quăng luôn hai cây kem ốc quế xuống đất (ổng ghê _._).

- Quăng rồi.

- CÁI GÌ !!!!!!!!!!!!!!!

Cứ định vừa ăn kem vừa xem pháo vừa ăn ai dè lại chuyện ra thế này, nó chán nhìn trên trời cao, vừa lúc đó, những pháo hoa nổ lớn, bay lên trời bùng tỏa, mắt nó long lanh hẳn, miệng nó nụ cười hạnh phúc. Bỗng cái gì đó lạnh lạnh ở tay làm nó giật mình quay lại. Hắn đã mua hai cây kem khác, nó hôn hờ cầm lấy ăn ngon lành. Một con gió ngang khe làm nó rung mình. Ai cũng mặc áo ấm chỉ nó là mặc áo ngắn tay mỏng tênh, lại còn ăn kem nữa. Nó thấy lạnh toàn tập, đang nghĩ sao mình ngu ngốc không đem theo áo thì hắn khoác lên nó chiếc áo của mình. Nó ngại muốn chột, cứ cúi mặt lí nhí cảm ơn còn hắn nhìn nó cười nhẹ. _____ hết chương 20 _____

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cỏ Bốn Lá

Thế là kết thúc buổi hội, nó vờn vai có chút mệt mỏi. Bây giờ nó chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thật ngon thôi. Ngày mai nó còn vào sớm trực nhật nữa. Nhìn đồng quả sau xe nó hơi bất ngờ. Lúc mua nó chỉ lấy và lấy không ngờ nhìn lại thấy nhiều thật. Hắn cất tiếng phá tan không khí:

-Sao lúc này không dùng võ mà để hắn chọc ghẹo thế ?

-À, lúc đó hoảng quá nên quên mất tiêu. — Nó cười trừ, tay gãi đầu trông đáng yêu vô cùng

-Hỏi này chút được không...

-À, ừ cứ hỏi.

-Em thích cỏ bốn lá lắm à?

-Không hẳn, nhưng cũng có thể. — Nó trả lời mập mờ.

-Vì sao? — Hắn cứ hỏi nhưng mắt vẫn song song nhìn thẳng, tay cứ xoay vô lăng vòng vòng.

-Nó có ý nghĩa đấy. Mỗi lá của nó đều mang một ý nghĩa riêng hết.

1 nhánh là niềm tin

2 nhánh là hy vọng

3 nhánh là tình yêu

4 nhánh là may mắn

“One leaf is for glory

The second for riches

The third for love

and the forth for health”

Nó ngân nga câu hát vừa tiếng Anh vừa tiếng Việt trông rất buồn cười

-Vậy sao. Vậy còn một vấn đề nữa...

Hắn ậm ừ, vì hắn muốn hỏi chuyện sợi dây chuyền một chút. Nó nhìn hắn nhưng không nói gì, gật đầu nhẹ nhìn khung cảnh xung quanh, đèn đường chiếu

-Sợi dây chuyền trong hộp ấy... Tôi muốn biết về nó nếu em không phiền. Xin lỗi vì không có em tôi lại...

-Xin lỗi...

Nó nói xong không hồi tiếc phăng chân – dra – gỏi nôm (đủ bộ ~,~) về phía hăn – người đã phá giấc ngủ ngon lành của nó (bây giờ thì biết ai không biết

lớn nhỏ rồi nha). Hấn gạt mọi thứ nhưng vẫn dính chiếc gối phẳng thẳng vào mặt ê cả mũi.

-Có lòng tốt mà còn .... – Hấn vờ ngu ngơ, tay liên tục xoa mũi, không ngừng liếc nó (lác mắt bây giờ =.=)

-Tốt con khi ấy. Anh biết giấc ngủ rất quý không hả. Ra ngoài cho tôi.

Nói xong nó đập cho hấn ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Không quên tổng luôn ba cái đồng hồ ra ngoài (con gái mạnh bạo ớn). Sau khi VSCN xong xuống dưới, nó thấy bàn ăn đã dọn đầy đủ, như bị bỏ đói đã lâu ngày, nó xông tới ăn ngon lành. Thấy có gì đó không đúng như bình thường, nó nhìn hấn (đã ngồi ăn từ trước) hỏi:

-Sao vào được nhà tôi vậy, leo rào à ?

-Có chìa khóa đảng hoàng nhé.- Hấn quay quay chìa khóa.

-Vậy mà tôi tưởng anh có tài mở khóa chứ.

-Tôi không mờ ám như ai kia.

-Mờ ám này... Cho anh chót.

Nó đang ăn nghe xong quăng luôn cái muỗng về phía hấn cực chuẩn, may hấn né kịp chứ không chắc ăn muỗng trừ com(vài bữa chắc xin bí quyết quá a)

Ra đến cổng, nó phát hiện một chiếc xe đạp rất đẹp đậu trước mặt. Nghĩ thôi cũng biết là của hấn. Hấn leo lên, ra hiệu cho nó.

-An toàn không ? – Câu hỏi ngắn gọn nhưng hấn thừa biết nó đang nghi ngờ tài lái xe của mình.

-Không biết nhưng chưa từng té xe đạp bao giờ.

-Vậy từng mô tô chứ gì... hihi!!! – Nó bụm miệng cười còn mặt hấn méo xệch, đúng là có thời gian hấn từng té mô tô do chạy quá tốc độ.

-Sao không đi siêu xe giống hom qua ý.

-Cô muốn tôi bị chết vì gái à hay bị kỷ luật trước trường??? – Hấn vừa chạy xe vừa nói.

Nó nghe xong cười sặc sụa, sợ bị gái bám chứ gì. Hèn chi hấn luôn ăn mặc đơn giản để che giấu thân phận. Nhớ mấy lần Thiên Ân vào trường đón nó, chỉ mới bước vào cổng thì một đám gái đã bu lại đông nghịt, không để anh nó thở hay nói câu nào. Thế là từ đó anh tôn luôn không đến nữa muốn đón nó thì nhờ mấy ông bảo vệ thôi. Nó càng nghĩ càng mắc cười, còn mặt hấn thì hằm hằm sát khí. Nhưng vừa ra đường lớn chưa được bao lâu thì nó bị chiếc xe rất lớn chắn ngang. Nó và hấn không hiểu gì hết cho đến khi một người bước xuống.

Nó há hốc mồm còn hấn thì chẳng biểu lộ cảm giác gì. Người bước xuống ấy chính là Triệu Lương. Anh đã điều động mọi người tìm cho ra nó, và bây giờ thì nó đã ở trước mặt anh rồi. Triệu Lương đến gần, liếc hấn một cái rồi nắm tay nó kéo xềnh xệch đi mất tiêu, nó nhìn hấn cầu cứu nhưng chỉ nhận được cái nhìn lạnh băng. Nó bị tổng vào xe, còn anh ta thì ngồi kế bên.

-Anh đưa tôi đi đâu vậy ? – Nó cố bình tĩnh.

-Đi học, anh muốn đi cùng em đến trường – Hấn nhìn nó cười gian xảo.

-Đồ biến thái, để tôi xuống. – Nó mất kiên nhẫn.

-....

Anh ta không nói gì vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nó thầm khóc trong lòng. Hừ, cứ chờ đấy! Tên Lạc Hy mắc dịch. Đầu nó sắp nổ rồi đây, bảo vệ cái quái gì chứ! Sao hấn không chết sớm đi cho nó nhờ. Cầu cứu như thế mà cứ đứng như trời trồng. Nó tức tối giậm ình ìch xuống sàn xe. Ông tài xế mặt hằm hằm nhìn, làm nó đơ toàn tập, cứ như mấy ông xã hội đen ấy nhờ. Đúng là xui quá đi. (chưa hết đâu, còn dài dài đấy).

Ở phía xa xa, hấn nhìn chiếc xe khuất xa, giờ giọng cười sáng khoái, lấy headphone gắn vào điện thoại, vừa chạy xe vừa nghe, trông vô cùng thoải mái, vui vẻ.

- Hehe, Thiên Tô ơi là Thiên Tô, hôm nay cô cứ ngồi với hấn mà đi học nhé, thù này trả xong rồi. Ai bảo cô dám để tôi lo lắng như thế. Haha! – Hấn cười to, mặt cứ song song bầu trời kiểu ngạo.

Trên xe , Triệu Lương nhìn nó cười khẩy. Lúc thấy nó hấn định ghẹo tí cho vui, ai ngờ Lạc Hy xuất hiện giành “đồ chơi” của hấn ta, làm hấn mất vui. Vậy là hấn quyết định “tán đồ” em Tô nhà ta luôn, vừa hả giận vừa có thứ chơi cho đỡ chán, tiện cả đôi đường. Chứ đừng nghĩ hấn thích nó nhé, hấn còn khỏi cô đang chờ nắm tay kia kia. Nó không có cửa đâu. (t/g nghe muốn ọc quá nhưng sợ ợ xe người ta)

Chiếc xe vừa đồ xịch giữa sân trường rộng lớn. Chưa kịp bước xuống thì gái đã bu đông nghệt, đôi mắt mở to hai hình trái tim cực lớn. Bây giờ nó hiểu nỗi khổ của Lạc Hy và Thiên Ân rồi. Triệu Lương bước xuống, đám gái xị máu mũi hết ¼ (hơi mất vệ sinh), còn nó trong xe thì hơi sợ nha. Nó mà ra

chắc mấy người đó giẫm nó chết mất. Em còn yêu đời lắm cơ. =.=

Vậy mà anh ta không quan tâm đến nét mặt khổ sở ấy, lời nó ra một cách mạnh bạo. Hàng triệu con mắt của hàng ngàn học sinh đổ dồn về nó. Tiếng xì xầm xì xỏ nổi lên không ngừng, những ánh mắt ghen tị, như hồ dữ nhìn nó cứ như trong địa ngục a~. Nó cố không quan tâm, nhanh bước lên lớp để tránh ánh nhìn và cũng để thoát khỏi tên biến thái kia, vì hắn học dãy C còn nó học dãy A cơ mà. Ai ngờ tên biến thái vô cấp độ (cao quá không đếm được) cứ đi theo đằng sau nó như ma ám a làm nó thấy vô cùng khó chịu.

-Sao đi theo tôi hoài thế, anh học bên kia mà.

-Anh muốn cùng em đến lớp em luôn.

Vừa vào lớp thì ánh mắt sát khí đã tụ lại đầy người nó. May hắn đã rời khỏi, chứ không chắc nó chết vì mấy girl ở đây. Nhưng thượng đế chưa muốn nó rảnh sớm, Thanh Đình xông vào lớp, không để ý đến hình tượng lớp trưởng của mình, nhảy vào bàn nó trông mặt sát khí tăng cao làm nó chao đảo, mồ hôi lạnh khắp người.

-Mày cho số điện thoại của tao cho ai hả??? – Thanh Đình giữ nguyên tư thế cũ

-Em... em đâu có... - Nó sợ hãi đổi cách xưng hô, thầm rửa tên Anh họ chết tiệt của mình, thật sai lầm, quá sai lầm.

-Mày còn bảo...

Đến đây thì nó nhắm mắt chịu trận. Nhưng trái lại, Thanh Đình cười híp mắt nắm tay nó, khác hẳn lúc nãy trông vô cùng hơn hờ.

-Mày có anh mà không nói tao biết hén, một ông anh đẹp trai thế mà giấu như vàng vậy.

-OMG!!!! Mày làm tao hết hồn hà.- Nó thở hắt ra, định thần lại.

-Tao đâu có giấu, tại anh không muốn lộ mặt thôi. Mày thấy ảnh sao. – Nó vào thẳng vấn đề làm Thanh Đình ngượng ngùng đỏ mặt.

-Sao... sao chứ?

-Thôi bỏ qua đi, mày áp úng là tao hui rồi. Hợp nhau rồi chứ gì. – Nó cười nham.

-Đâu nào... Mà hôm qua ngắm pháo hoa vui nhĩ, còn ăn kem chung với anh tao nữa a. – Câu nói làm nó nghi ngờ, A ha...

-Sao mày biết hả! Mày có ở đó đúng không, đừng bảo là đi hẹn hò với anh...

-Không, không có mà... - Thanh Đình biện minh, mặt đỏ như gấc chín.

-Khỏi chối, khai mau, hôm qua như thế nào, tình hình ra sao !!! – Nó “tra khảo”.

Thanh Đình chưa kịp nói gì thì tiếng chuông vào lớp reo lên, kịp cứu nguy cho nhỏ. Vài học sinh vẫn còn nhìn nó bàn tán xôn xao. Trong đám đông đó, có một ánh mắt ghen tị nổi lên, trông vô cùng thâm hiểm, và một mưu kế được sắp xếp trong đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Rắc Rối Sắp Đến

Nó nằm bẹp trên bàn, tay loay hoay xếp lại mấy bức vẽ. Gần một tuần nó vào câu lạc bộ (CLB) Mĩ Thuật rồi. Không ngờ nhờ vậy mà tay nghề nó nâng cao không kém. Chắc sao này nó sẽ trở thành người nổi tiếng (ào tưởng quá, tình nguyện đi). Nó vô tình nhìn qua bàn Thực Nghi, con nhỏ vẫn đang ghi chép gì đó, trông mặt đáng yêu mà sao lòng dạ khó lường thế không biết. Nó cứ nghĩ là sẽ có thêm người bạn mới, ai ngờ lại liếc dọc liếc ngang nhau còn hơn kẻ thù, nó thờ dài đẹp mấy tờ vẽ vào. Lầy bé Sam ra lướt một chút. Vài ngày nữa Tú về, nó sẽ lại có bạn tâm sự rồi, nó sẽ kể tất tần tật những gì xảy ra cho nhỏ nghe, chắc sẽ vui lắm, nó cười hạnh phúc (mới buồn mà giờ cười ~~). Nhắc Tú thì nhớ cái quán, đóng cửa cả tuần luôn, nó thấy buồn chân tay không có gì làm quá đi, ba mẹ thì chẳng ai ở nhà hết, gặp thêm một thằng biến thái kiêu căng và một chàng bệnh “thần Kinh” không hề nhẹ, có khi nào nó cũng vào bệnh viện luôn không ta, có thể lắm nha ~. Sau này tránh xa họ một tí mới được. Chỉ có một người được lòng nó nhất – Thanh Luân, nghĩ tới đây mặt nó đỏ ửng, hôm qua mới tặng anh cái khăn choàng, anh khen đẹp làm nó nở cả mũi, thật sung sướng. Còn mẹ thì ít điện về nhưng nhận quà xong bà liền điện nó ngay, cũng có vẻ rất ưng món quà đó – Một đôi bông tai rất tinh xảo, bố là một chiếc nhẫn to bản, ông là cái áo khoác. Còn quà mấy đứa bạn nó tặng hết rồi, còn chờ Tú là xong... Nó nghĩ thoáng qua rồi mở sách học bài cho tiết sau.

-Thiên Tổ... - Một giọng trong trẻo nhưng quen thuộc vang lên.

-O, Thục Nhi.

Nó bất ngờ, Thục Nhi gọi nó, rất thân mật là đằng khác, nó thấy rợn óc một cảm giác nghi hoặc nổi lên.

-Cho mình xin lỗi, mình tưởng bạn là người yêu của anh Hy.

-Không, không. Mình không để ý đâu.

-Mình làm bạn lại nhé.

Kết thúc buổi nói bằng nụ cười “thân thiện”, nó vui vẻ ra mặc, còn Thục Nhi thì sao . Tất nhiên cô ta đang mưu kế gì đó chứ gì, nụ cười nham hiểm đang ngự trên khuôn mặt đáng yêu (hơi nghịch lý nhưng thật là vậy).

Chiều, nó phải học câu lạc bộ Mĩ Thuật, chà chà, mệt nhưng vui. Cô giáo hiền hòa lên tiếng trước 300 em học sinh các khối trên tổng hàng ngàn học sinh toàn trường.

-Hôm nay chúng ta sẽ học về tranh phong cảnh, các em về nhà chuẩn bị cho cô hai bức tranh khổ to về đề tài này nhé. Đây cũng sẽ là hai bài dự thi hai tuần một lần. Nếu em nào được giải sẽ được một phần quà đặc biệt.

Nghe xong, cả lớp phấn khởi hẳn, nó cũng chẳng khác gì. Lần này phải được phần thưởng về khoe ba mẹ. Nhắc khoe ba mẹ thì nó nhớ tới câu nói “bất hủ” hôm qua của ba nó. Sau một tràng khen thì tất cả như vụt tắt:

-... Con gái của ba giỏi lắm. Nhưng con đừng quên Học lực môn Toán của con đấy nhé. Chiến tích vát cây 1 về cho ba mà lập lại thì con khỏi laptop với Ipap nhé con yêu...

Lời nói ấy lớn vồn trong đầu nó từ lúc ấy tới giờ. Nguy hiểm quá, nó đã tập trung toàn bộ “lực lượng” chất xám vào mà chỉ được cây 5 đem về “khoe” thôi. Hic...hic... đòi mình là thế đấy T^T.

RINH...RINH...RINH...

Hắn đang đọc sách thì chuông điện thoại reo báo tin nhắn, một số lạ.

“ – 15 h, đường Angel, quán Lovely..”

Hiện giờ là 14h 30 phút, đủ thời gian đến đó, hắn gấp sách lại, lên phòng.

Đi bộ về nhà, nó chạy nhanh vào trong, nhà vắng tanh, trống trải. Cả ngày không gặp hắn, hừ giận luôn. Nó tắm sạch sẽ, xuống bếp tìm đồ ăn, đang nghĩ có nên mua thức ăn ngoài không. Nhưng trên bàn đã có thức ăn ai nấu sẵn, vẫn còn ấm nóng. Không lẽ có Cô Tấm xuất hiện à. Nó nhìn xung quanh, chẳng gì khác lạ hết. Hay trộm đột nhập (haizz... trộm mà không lấy đồ, còn nấu cơm cho người bị hại ăn đấy nhờ ~.~) .

Nó ăn xong lên học bài, Toán Toán toán, ngày mai lại là môn làm nó nhứt đầu, bài tập hàng đống vầy gọi nó, hừ hừ. Nó thờ hắc mong chờ cô tiên xuất hiện.

Ở quán cà phê...

Hắn dạo quanh tìm người nhắn tin cho hắn, có cánh tay vẫy vẫy. Hắn đi đến, đôi mắt có chút không vui, là Nhi. Cô ta bận đồ hơi bị lố với cái tuổi làm mấy “anh trai” cứ nhìn cô suốt. Chiếc áo sơ mi buộc ngang hông để lộ phần da trắng và cái váy ngắn hơn đầu gối.

-Em kêu anh ra có chi không? – Hắn ngồi xuống, gọi một ly cà phê không đường.

-Em gặp anh chút khó vậy sao?

-Nhưng chẳng phải anh đã bảo chúng ta không còn gì để nói à.

Thục Nhi nhìn hắn, ánh mắt buồn hẳn. Đôi tay cầm muỗng khuấy ly cam đã dần tan ra.

-Anh với Tổ có quan hệ gì?

-Bạn bè, ô-sin cậu chủ.

-Không người yêu?

-ừ...

-Vậy thì em có thể theo đuổi anh nhi . – Nhỏ hơn hờ.

-Không, anh không thích em.

-Em không tin không lấy được trái tim anh.

-Anh sẽ đợi, trễ rồi, về đây.

Hắn rời chỗ, không quên trả tiền nước. Thục Nhi vẫn ngồi tại chỗ, đôi môi cong lên vẻ bí hiểm, thâm độc.

-Oài... làm chỉ được ¼ bài à. Một quá đi a... Giá như giờ có ông bụt hiện ra... hichic.

Nó nằm bẹp trên bàn học, đóng sách vở thì tứ lung tung, miệng không ngừng lẩm nhảm. Hắn về nhà, vừa bước vào nhà đã nghe tiếng rên “trong trẻo từng cen- ti –mét” của nó, mặt hiện lên vẻ gian tà. Hắn lên phòng nó, lịch sự gõ cửa.

Nó nghe thì hồn hờ chạy đến cửa, trong lòng cứ nghĩ ông bụt xuất hiện thật. Nhưng vừa thấy hắn nó đã xoay 360 độ.

-Đến đây làm gì?

-Ăn đồ ăn do tôi làm lủ luôn rồi sao?

-Hơ, đồ ăn đó anh làm á ! – Nó bắt ngờ, mắt tròn ngược. Lúc này đã ăn sạch sành sanh hết rồi, quả rất ngon. Nó ngượng lại.

-Đang làm gì mà rên la dữ thế.

-Làm gì mặc tôi. Sáng chẳng phải anh bỏ tôi muốn đi đâu thì đi à. Đến đây làm gì, về đi.

Nó vừa nói xong thì hắn xông thẳng vào phòng. Nhìn đồng sách vở trên bàn thì cũng hiểu. Hắn lấy một quyển nó đang làm dở xem thử.

-Sai bét hết rồi, không ngờ cô dở Toán đến thế. Phương trình chẳng đúng câu nào. Cần học thêm không, đây dạy cho, miễn phí.

-Không cần. – Nó biu môi, giật cuốn tập trên tay hắn rồi ngồi xuống.

Hắn không nói gì. Có chút nhăn nhó, đọc đề một bài rồi thao thao bất tuyệt làm nó há hốc mồm vô cùng ngạc nhiên.

-Phương trình này cần tìm x là số pla pla... cuối cùng kết quả là 42.

Nhanh là từ ngữ thích hợp nhất lúc này. Nó nhìn hắn cảm phục, không máy tính, không giúp đỡ, không đọc đề lần hai mà cứ tuồng như xuôi thế này chắc là thần đồng rồi. Nó có chút hối hận về câu nói lúc này. Hắn nhận ra điều đó, ngồi xuống ghế, chân bắt chéo trông rất nhàn rồi.

-Giờ còn muốn đuổi tôi nữa không?

-Còn chút chút... - Nó rụt rè thừa nhận.

-Vậy tôi đi đây, làm bài vui về.

Hắn vờ bước ra ngoài, chưa đầy ba bước thì nó miễn cưỡng la lên:

-Dạy toán cho tôi nhé !!!

He he, thành công rồi, hắn cười gian trá trông 5s rồi quay lại, mặt nghiêm nghị như đôi ý. Nó đánh ra tiếng nịnh ngọt :

-Xin lỗi, xin hãy dạy cho tôi thêm môn toán, tôi biết anh rất giỏi mà * trong lòng: Hừ, anh cứ chờ xem tôi sẽ làm gì anh sau khi đạt thành tích môn này *. Anh giúp tôi được không.

-Vậy thì... tôi sẽ sắp xếp thời gian. (làm như mình bận lắm)

-Cảm ơn anh nhiều.

Vẫn với ánh mắt dễ thương chết ruồi chết muỗi nhưng không làm hắn chết áy. Nó cố nói với giọng nhẹ nhất có thể. Hắn vẫn giữ dáng vẻ đến khi ra ngoài thì cười như một tên vừa xuất viện.

Ở một nơi không xa, trong căn biệt thự hoa lệ. Một công tử đang ngồi trên ghế sofa như một ông hoàng, tay không ngừng ôm eo người con gái vô cùng quyến rũ bên cạnh, đôi mắt nhắm lại thích thú. Cô gái thì không ngừng vuốt ve hắn, trông tình cảnh vô cùng ngứa mắt. Bỗng có tiếng gõ cửa, Triệu Lương hắn giọng, ra hiệu cho anh người làm vào, tay vẫn không ngừng sờ mó lung tung.

-Thưa thiếu gia, tôi đã tìm đủ thông tin cho ngài.

-Được rồi, đưa tôi xem.

-Vâng ạ.

Người làm cung kính đưa xấp tài liệu nhỏ cho hắn, liếc ngang liếc dọc một lúc, Triệu Lương neho con mắt về thích thú:

-Thông tin đúng chứ?

-Vâng ạ, dù nhà họ Du rất kình đáo nhưng đây chắc chắn là sự thật. Anh ta đang sống ở nhà riêng cùng một cô em gái nuôi, nhưng dạo gần đây anh ta thường xuyên ra vào nhà của một cô gái họ Diệp.

-OK. Anh có thể ra ngoài rồi.

-Vâng, chào thiếu gia.

Triệu Lương quăng đồng giấy sang một bên, khuôn mặt tỏ vẻ rất thoải mái. Đôi môi cong lên thích thú, cô gái cũng vậy. Hắn nhìn người con gái trước mặt mình, đôi mắt ánh lên thêm thường rồi nhanh chóng xoay người bế cô gái đi vào trong phòng ngủ... (chuyện gì xảy ra thì tự hiểu nhé).

Ba ngày sau...

Nó vui vẻ đến trường, ba ngày không bị tên biến thái làm phiền, ba ngày được hắn đưa đón vô cùng sung sướng. Nhưng cũng rất bức mình. Là buổi học Toán do hắn chỉ, học rất dễ hiểu, đó là điều đương nhiên nhưng nó luôn bị gõ đầu, bị chửi là đần, ngu, dốt vùn vùn. Đã vậy còn bị sai khiến như con ô – sin, gấp đôi thường ngày. Hắn chỉ việc chỉ chỉ gõ gõ viết viết và giảng giảng vài cái mà nó bị sai cả chục lần, thù này nó sẽ trả sau. Nói đi cũng phải nói lại. Nhờ hắn mà nó dần có thành tích cao khi hôm qua được điểm 8 môn toán. Hehe, thế này thì bố nó sẽ lác mắt ra cho xem. Mà hôm nay còn vui hơn khi nó sẽ gặp lại đứa bạn thân iu của nó. Chiều nay nhỏ về rồi, sướng quá đi.

Trong lớp, nó làm tất cả những thứ có thể làm được. Nếu mấy đứa trong lớp không cần sớm thì nó định sẽ lâu luôn cả dãy hành lang, định gom luôn thùng rác dưới sân trường rồi, đúng là

“vui quá hóa điên mà”~~

E hèm... hôm nay mình xin trân trọng thông báo lịch đăng truyện để mọi người khỏi trông ngóng mỗi cổ nhá...

một tuần 2 chương, hoặc thứ 4 /1 chap, chủ nhật /1 chap, hoặc chủ nhật hai chap 1 lượt, hoặc một thứ nào đó + chủ nhật. xin hết.... ^^

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phá Hoại

Tiếng chuông báo vang lên cũng là lúc nó nghe được giọng nói “oanh vàng” của Ngọc Tú đang chạy vào ôm chầm lấy nó:

-BẠN THÂN !!!! TAO VỀ RỒI ĐÂY,NHỚ MÀY QUÁ A !!!!!!!!!!!!!

-Tao tưởng mày cùng chàng đi “Ngao du thiên hạ” rồi chứ, bỏ tao một mình ở đây hic...hic...

Nó vờ biểu cảm tội nghiệp rồi lôi Tú xuống ngồi đến khi cô giáo vào lớp đến khi ra chơi thì hai nàng lại tiếp tục “buôn dưa các loại” có cả Lục Khương nữa.

-WOA!!! Có thể nữa à, không ngờ Thục Nhi là người như thế.

Sau khi nghe một số chuyện không tốt ấy, Tú gật gù còn Lục Khương cứ liếng thoảng nhìn Thục Nhi đang ngồi bàn dưới nói chuyện với vài girl khác.

-Em ấy trông xinh mà, anh không hiểu nổi sao lại... Á á á....

-Xinh không anh???? – Tú không ngừng véo vào hông cậu vừa hỏi.

-Không không vợ anh xinh hơn, vợ anh xinh nhất luôn á. – Khương Tay xoa xoa còn miệng thì khen nhỏ không ngừng nghi.

Nó phì cười nhìn couple dễ thương này, như nhớ tới chuyện gì nó nói tiếp chuyện.

-WHATTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT!!!!!! – Cả hai đồng thanh khi nghe tin hắn và nó kiss nhau.

-Làm gì mà ngạc nhiên thế, chỉ lỡ thôi mà, nói đơn giản chỉ môi chạm môi thôi, có gì mà hoảng thế, tao thấy vô cùng bình thường.

-Bình thường á. Anh còn chưa làm vậy với Tú bao giờ. –Lục Khương tỏ vẻ “trong sáng”.

Thật sự thì nó thấy chẳng có gì quan trọng hết, chỉ vài ngày không ngủ được thôi, sau đó nó thấy bình thường như mọi ngày mà.

*****

Tối, hắn vẫn thao thao bất tuyệt chỉ bài cho nó còn nó thì mặt cứ đơ đơ mơ mơ nhìn mấy cái hình trên cuốn sách, hình học cũng là một phần trong môn toán, mà nó thì không thích toán nên bây giờ nhìn mặt nó chẳng khác nào người từ cõi dưới chui lên. Hắn nhìn nó bất mãn, ngưng cái miệng lại quay sang hỏi nó một câu vô cùng lãng xẹt:

- Em thích ăn nhạt hả?

Đầu óc nó còn đang u u mê mê vì những công thức toán lằng nhằng dài ngoằng nên không quan tâm ẩn ý trong câu của hắn như mọi khi, cứ vô tư trả lời:

-Hừ, anh không biết đây thôi chứ ở nhà tôi là người ăn mặn nhất đấy, thích lắm mấy món cá kho, thịt kho mặn thôi... (ực... ực)

Hắn nhìn nó nhe răng cười đầy hàm ý:

-Vậy mà cứ tưởng em dạo này thiếu iốt trầm trọng chứ. Bài Toán dễ như thế này mà này giờ giảng tới giảng lui không hiểu là sao, chắc tôi phải kê lại thực đơn mới cho em quá.

Hóa ra hắn chơi xỏ, ý bảo nó đần, nó ngu chứ gì. Nó lia tay gạt quyển sách qua một bên, không thèm học nữa, không điểm thi không điểm thả vậy còn hơn suốt ngày bị chửi, bị sai vặt đến mỏi cả chân.

-Đồ xỏ đều ! Tôi không thèm nhờ anh giảng bài nữa. Ủ, tôi thiếu iốt đấy. Tôi biết mình ngu nên không cần anh dạy nữa, cũng không cần anh đến đây đâu, tôi có võ tự bảo vệ mình được, còn làm ô-sin tôi vẫn giữ lời hứa làm tới cùng. Anh dạy tôi chỉ tốn hơi, tốn enzym thôi nên không cần dạy nữa đâu, về đi.

Nó quay chỗ khác, không nhìn hắn một cái. Hắn biết mình chạm phải lòng tự ái của nó rồi nên hắn khều khều nó, ra giọng hời hợt:

-Giận à? Tôi lỡ lời. tôi xin lỗi. Tôi không nói thế nữa, em học tiếp đi, tôi dạy.

-Không !!! – Nó vẫn mặt lạnh với hắn.

-Thôi mà, hay là giảm một tháng ô- sin, vậy còn 2 tuần 30 ngày thôi, chịu không???

Nghe có vẻ hợp lý hơn mong đợi, nó quay lại, mặt vẫn như tảng đá, chỉ có tay là hoạt động, còn hắn thì trách mình sao lại đần hết chỗ nói thế, tự mình hại mình a~~.

-Phù, xong rồi.

Nó cười nhìn bức vẽ, sau khi học thêm xong nó đã phải thức nửa đêm để vẽ bầu trời đầy sao nộp cho cô, một bức hoàng hôn thì hoàn thành rồi một mới, nó lăn trên giường chìm vào giấc ngủ say.

Sáng hôm sau, nó tung tăng đi bộ chờ hắn đến rước thì chiếc xe màu đen “xa xưa” lại đỗ xích chặn chân nó. Như biết sắp bị gì, nó nhón chân định chạy nhưng không kịp. Triệu Lương đã nhanh chân hơn “hốt” nó bỏ vào xe lần 2.

-Aaaa, sao anh không đi luôn đi mà cứ bắt tôi vậy hả. >.<

-Tôi thích em đương nhiên phải đi theo em, cưa đổ em chứ.

-Hừm, đợi anh cưa đổ tôi thì tôi cũng thành vợ người ta rồi.

-Ai ????

-Không nói (thì anh Luân chứ ai ^^)..

-Vậy tôi sẽ ép em cưới tôi. Đến lúc đó tôi không tin ba em không đồng ý.

-Anh biết ba tôi sao ?! – Nó có chút ngạc nhiên.

-Bác Diệp là bạn của ba tôi cơ mà, em hãy chờ đấy hehe, tới trường rồi, xuống thôi.

-Ồ nhưng...

Nó còn ngờ ngác như nai con thì hắn đã bỏ nó đi xa, hậm hực là cảm xúc của nó bây giờ. Nhưng không sao, còn đỡ hơn bị mấy người kia nhìn bằng con mắt khác thường. Ngọc Tú vừa thấy nó vào đã la oai oái lên, lôi nó vào như chong chóng vậy.

-Anh ẹp chai nào chở mày đi học vậy, sướng quá hen

-Ẹp chai mà thần kinh chẳng bình thường, mày muốn thì tao hốt hần qua cho mày chịu không. – Nó liếc Tú giọng nói đầy sát khí.

-Thôi em đây là hoa đã có chủ... nhằm có chủ. Mà ai vậy, không lẽ là thằng mày kể hôm bữa ấy hả, gì mà biến thái hơ hơ.

-Ừ, hần đấy.

Cùng lúc đó, Thục Nhi lại bàn nó và Tú, tay cầm hai ly nước ngọt, trông vẻ mặt rất ư là ngây thơ (nhưng bên trong thì thâm lắm). Ngọc Tú nhìn bằng nửa con mắt, khác hẳn lúc trước còn nó cười xuê xoa, chào một tiếng rất lịch sự:

-Sáng vui về nhà ^^

-Sáng vui về, cho cậu nè. – Cô ta đưa nó một ly nước cam. Nó nhìn Tú khó hiểu.

-Thôi, sáng uống đồ lạnh dễ bị viêm họng lắm. Nếu cậu muốn thì cứ uống hết đi, Thiên Tố không khát đâu. – Tú chen vào làm Thục Nhi tức tối nhưng vẫn giả “nại”.

-Vậy mình đi trước. – Cô ta cố cười thật tươi rồi về chỗ, quăng luôn ly nước vào thùng rác nhẹ nhất có thể.

-Ha ha... hihi..

Ngọc Tú cười lẫn trên bàn còn nó thì chỉ cười rồi lắc đầu. Như nhớ ra điều gì quan trọng, Ngọc Tú lấy trong túi ra hai cái vòng, có thể là hai chiếc vòng cặp.

-Tặng mày. Quà hiếm nhé, tao kiếm chỉ còn hai cặp thôi, tao với Khương một cặp, mày với ... *ghé sát tai nó* anh Luân một cặp hehe.

-Cái con này. – Nó đỏ mặt, quay qua chỗ khác.

-Thôi tao học bài, lát kiểm tra nữa.

Nó nhìn cặp vòng handman ghép lại thành hình trái tim lung linh, nó cười hạnh phúc. Nhưng không thể tặng anh ấy được, làm vậy chẳng khác nào tự thừa nhận tình cảm. Anh Luân không nhận chắc nó buồn chết mất. Tốt nhất là cất vào.

-Ê!!! – Nó đập mạnh vai con bạn.

-Gì vậy, mày biết ao đang tập trung cấp độ cao không hả, chứ thuộc bài của tao làm mày lòi đi lên trời rồi nè.

-Mày tặng quà tao thì tao phải tặng quà lại chứ. Ten tên...

-Đẹp nhĩ???

Nó hươ hươ cái móc điện thoại tinh xảo cho nhỏ, đẹp thật a~. Nó cười rồi tiếp tục học.

Ra chơi...

Nó vừa sắp hai bức vẽ lên bàn kiểm lại thì mấy đứa trong lớp đã bu kính lại xem tranh rồi. Ai cũng khen hết nha. Chắc lần này nó thắng quá. Cười là cái bây giờ nó có thể làm để biểu lộ cảm xúc hạnh phúc, vui vẻ. Trong nhóm ấy, Thục Nhi nhìn rồi cười nửa miệng, nụ cười đầy ẩn ý.

***

Ăn trưa xong, nó quay lại lớp, gương mặt bỗng chốc hoảng hốt chuyện gì đã xảy ra với hai bức tranh của nó vậy chứ, một đám vụn giấy tứ tung trên bàn học, nó muốn gầm lên quá. Đôi mắt như muốn khóc, bàn tay xếp lại từng tờ giấy nhăn, kiểu này chết mất. Làm sao bây giờ. Nó giận dữ nhìn xung quanh, ai lại thù oán nó mà làm ra như vậy chứ, nhưng đang giờ nghỉ trưa cả lớp chẳng còn ai nữa, nó gục xuống bàn. Phác họa, tìm ra góc độ và khung cảnh đẹp rất khó, phải mất mấy ngày để vẽ đấy. Gục đầu xuống bàn đầu nó như bốc khói. Và có người đang cười thầm nơi phía cửa.

hết chương 23

*Ai làm vậy ta? Giờ nó phải làm sao để có tranh nộp cô giờ nhĩ... đón xem chương sao là bít liền à.. hihi ^^*

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ* ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chuyến Đi Thú Vị (1)

- Chào các người đẹp.

Tiếng nói văng vẳng quen quen, cả ba nhìn ra. (tác giả cũng lén nhìn theo O.O) Oh, là hấn, Lục Khương và Thiên Ân, ba anh chàng đẹp trai cùng tụ hội về làm mấy cô trong quán xao xuyến nhìn theo (t/g thì đang trong tình trạng cảm nặng a). Cả ba thấy ba nàng mặc âm u sát khí ngum ngút ngút trời xanh làm sống lưng ai cũng lạnh lạnh. Họ liền thu nụ cười tỏa nắng và thêm vào đôi mắt đưa đám trông rất ngầu.

-Ba người vừa xuất viện à, chắc bác sĩ chẩn đoán bị ung thư sắp chết phải không. – Ngọc Tú chống cằm nhìn ba gương mặt “cáo già” đang ngời đôi điện.

-Hay bị điên cần vô 3TK sớm hã. – Thanh Đình nói thêm về mặt “không cảm xúc”.

-Làm gì mà mỗi người một gương mặt thế kia, sao mặt Thiên Tố một đồng vậy. – Thiên Ân nhìn Thiên Tố không khỏi lo lắng, rồi quay sang nhìn hấn. – Hay mày ghẹo em tao hử.

-Nào có đâu... - Hấn nhăn nhó biện minh, nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị Ân đá cho một cú la oai oái khiến nó cười trông tươi tỉnh hơn.

-Nó bị người ta phá hư bức tranh đi thi rồi. – Thanh Đình hút cặn ly nước nói.

-Hư thì về lại thôi có gì đâu mà làm quá thế. – Khương vừa nói xong đã bị Ngọc Tú không thương tiếc cốc vào đầu một cái rồ đau.

-Anh làm như xài tiền vậy, mắt thì bỏ rứt cái khác à.

-Vậy biết ai làm không? – Hấn bắt đầu lên tiếng

Nó lắc đầu, biết thì đã xé xát người đó ra rồi. Nhưng còn... không ngoài khả năng đó. Nó sực nhớ một người.

-CHĂNG LẼ LÀ CÔ TA !!!

Cả hấn và nó đồng thanh làm cả lũ phì cười, thi thảm to nhỏ. Ngọc Tú quay lại vấn đề, háng giọng hỏi:

-Hai người biết ai à?

-Rất có thể là Thực Nhi bày trò. – Hấn nói đúng như suy nghĩ của nó lúc đó.

-Ừ, nhưng chuyện đó tính sau, còn mấy bức vẽ thi sao, hôm nay thứ 7, còn mai thôi. – Nó buồn buồn nhìn thời gian trên đồng hồ.

-Sẽ có cách. – Hấn vừa nói xong thì chuông điện thoại reo lên. – Tôi ra ngoài tí.

đi ra đến chỗ đậu xe ngoài quán, nhìn màn hình, một số không lưu, nhưng hấn biết là của ai rồi.

-Alô.

-Lạc Hy phải không, lâu quá sao không gọi cho ba. – Tiếng trầm ấm vang lên đầu dây bên kia thân thiết.

-Con xin lỗi, vì con mắc học.

-Vậy à, chừng nào mới điều hành công ty bên đấy thế, ba không chờ nữa đâu đấy.

-Nhưng chừng nào con chưa có vị hôn thê, thì điều đó chưa thực hiện được. Ba nhớ chứ. Với lại thân phận chưa tiết lộ được.

-Nhớ chứ. Con mau tìm cho ba con dâu xinh lẹ đi, ba chờ không nổi đâu đấy. haha.

-Ba này, con biết mà. – Hấn cười trừ.

-Còn chuyện nữa, con nhớ về Du Lâm Viên đấy. Cũng gần một tháng con không về đó rồi.

-Vâng, tuần sau con sẽ về đó ạ.

-Con nhắn với Thanh Đình là chủ nhật tuần sau qua đây nha, mẹ con lại nhớ nó rồi kìa.

-Vâng, vậy con tắt máy đây, chào ba.

Kết thúc cuộc gọi, hấn chào mọi người rồi dẫn Thanh Đình về luôn, hôm nay không cần ở lại nhà nó. Đồ ăn hấn đã làm sẵn rồi. Hừm, có ô- sin cũng

bằng thừa.

Không ngủ được, nó cứ trần trọc mãi, kiểu này làm sao đây, hần có cách gì mà có thể giúp nó chứ, mơ hồ quá đi. Thế là sáng ra, mặt nó chẳng khác nào vừa được make up kiểu panda. Từ từ bước xuống phòng, nó xém ngã ngửa khi thấy hần đã ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, nhìn nó như nhìn con vật lạ rồi phá lên cười:

-HA HA HA! Hôm nay cô bị gấu trúc nhập vào hả...nhìn giống ghê haha...

-Anh calm ngay cho tôi nếu không muốn bị đập cho một chương ra nhà đấy.

-Ừm ừm... Hihi ừm ừm – Hần mím môi nín cười nhưng vẫn không khỏi phát ra tiếng và cái vai thì cứ rung lên chứng tỏ đang cố gắng nín cười cực độ làm nó phát tức.

Nó nhìn hần từ trên xuống dưới, hôm nay định đi đâu hay sao mà lại bận áo thun với quần jean bó trong rất ngẫu, thêm cái áo khoác da nữa cơ, nhìn mà muốn xỉu tại chỗ vì quá ú là điển trai. Nghĩ tới đây nó muốn đập đầu vào bức tường kế bên quá, để thoát khỏi những suy nghĩ vớ vẩn kia.

-Mau thay đồ rồi đi theo tôi nhanh.

-Đi đâu vậy. – Nó vẫn còn muốn ngủ bù lăm.

-Giúp cô có hai bức tranh đẹp nhất. Mau lấy giấy hay mấy thứ cần thiết luôn đi.

-Nhưng... Hộp màu của tôi nó hết dòi... - Nó chọc chọc hai tay vào nhau.

-Tôi mua cho cô cái khác, mau đi. – Hần thở hắt, đứng dậy đi ra ngoài.

Vài phút sau nó đã có mặt trước chiếc BMW X7 quen thuộc. Hần đang đợi ở trong sảnh.

-Nhanh lên giùm cái.

-Xong rồi, đi thôi. – Nó hấp tấp nhảy lên xe như con nít.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, nó buồn chán lấy chiếc Sam ra nghe nhạc, những bài rap mà nó yêu thích. Hần nhìn sang, thấy mặt nó tươi tỉnh liền lấy tò mò, không ngừng suy nghĩ nó đang nghe cái gì mà vui đến thế. (Thiên Tô đang nghe bằng headphone).

-Cho nghe chút coi.

-Anh lo lái xe đi. Tôi nghe đủ rồi. – Nó cong cớn chọc ghẹo.

-Cho hay không tôi cũng nghe cho bằng được.

-Thử xem. Hứ !

Nó quay mặt sang chỗ khác, có ý định không cho hần giựt được cái tai nghe. Nhưng hần cũng không chịu thua, một tay lái xe, một tay hần không ngừng quơ quơ kéo cái tai nghe ra khỏi, sau một lúc giằng co. Nó đành chịu thua đưa cho hần. Nhưng vừa dứt vào tay, nó nhẹ gỡ tai nghe bên mình ra, rồi nhấn volume to nhất. Hần kéo headphone ra, mặt nhăn nhó vì sắp thủng màng nhĩ, mặt cứ liếc nó không ngừng (hai người cứ đấu đá đi, ta là vô hình, không thấy không thấy * đang trốn trong găm xe nghe ngóng*)

Được một tiếng đi đường thì hần dừng lại nhà sách, đi ra ngoài, đã vậy còn nhiệt tình nhốt nó trong xe, không cho ra hít thở không khí vì còn giận vụ lúc nãy làm nó tức tối giậm chân bình bịch xuống sàn xe.

-Nè !

Hần nhanh chóng quay lại và đưa cho nó hộp màu mới toanh cực đẹp (ghen tị quá a>.<). Nó vui vô cùng luôn, cười tít cả mắt. quên luôn chuyện lúc nãy. Miệng không ngừng cảm ơn hần. Còn hần thì chỉ cười nhẹ, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hần hát vu vơ, đôi mắt không ngừng nhìn về phía trước xa xăm rồi lại nhìn nó mỉm cười. Có lẽ vì quá mệt nên nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sau vài tiếng, tay vẫn ôm khư khư cái hộp màu nước. Nhìn nó ngủ trông thật đáng yêu. Đôi môi anh đào cứ chum chím cười cực dễ thương. Hần vô thức lấy tay gạt sợi tóc nhỏ trên má nó, ánh mắt dịu hiền đến lạ...

-Dậy dậy, nائم lùn dậy mau coi. – Hần không ngừng lay lay nó.

-Ơ hơ... Đến rồi à. – Nó ngái ngủ mở mắt, đang loay hoay nhìn xung quanh thì một cảnh tượng đập vào mặt nó làm nó đơ toàn tập.

-WWOOAAA!!!!!!!!!! ĐẸP QUÁ AAAAAA!!!!!!!!

-Vừa vừa thôi, giống con điên quá đấy.

Hắn nhìn mặt nhìn nó, như trẻ con 5 tuổi vậy mặt dù nó đã 14 tuổi và sắp lên lớp 9 mà cứ như mấy đứa con nít loạn quẩn ý. Nó ngạc nhiên như thế vì trước mặt là một cánh đồng hoa đồng nội rất đẹp hay nói đúng hơn là một thảo nguyên lộng lẫy. Nó không nhớ trời trăng mây đất gì nữa, cứ thế chạy ra giữa cánh đồng hoa mênh mông ấy mà cười, đùa giỡn trông rất dễ thương, vô tư. Hắn không nói gì lấy giấy và giả đỡ ra để lên chỗ đất trống, vẫy tay gọi nó.

-Về lẹ đi rồi còn đi đến một chỗ nữa.

-Biết rồi, chỗ này đẹp thật a. Sao anh biết chỗ này hay thế, cứ như một thiên đường.

-Tôi thì cái gì chả biết. Mau đi, giờ là 10 h vậy thì chúng ta sẽ lên đường lúc 1 h.

Nó biu môi nhìn hắn ra ý chọc tức. Từ từ mới vẽ được chữ, làm như vẽ dễ lắm không bằng. Sau khi chọn góc độ đẹp và phác họa, nó bắt đầu chăm chú vẽ hơn. Hắn ngồi bên cạnh, không ngừng quơ tay múa chân loạng xọ, giờ hắn đang thấy vô cùng chán, còn nó thì thấy vô cùng tức vì bị hắn làm phiền.

-Ê, ngồi yên coi, sao anh loi nhoi quá vậy. – Nó lên giọng người lớn.

-Về mau đi, tôi chán quá rồi. – Hắn nhìn mặt.

-Sắp xong rồi, anh mà còn vung tay vung chân nữa thì ở đây luôn đấy. Yên cho tôi nhò.

Nó tiếp tục chăm chú vẽ, hắn hết nhìn tranh lại nhìn nó, nó lúc này trong vô cùng vô tư, dường như chẳng lo nghĩ cái gì, chỉ đôi lúc nhú mày hoặc cong lên nụ cười thích thú. Mắt hắn lóe lên ánh hào quang, lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi hắn đứng ra xa vài bước chân, tay cầm chiếc LG lên, đôi môi hiện lên một đường cong hoàn hảo. Hắn đang chụp nó, chụp cái tâm trạng hiem hoai vô tư của nó vào. Còn nó thì chăm chú vẽ mà không biết có người đang len chụp hình mình.

_____ hết chap 25 _____

Au đang trong tình trạng thiếu động lực trầm trọng đây, ai cho tui nguồn động lực mới coi @.@. hichic...

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chuyến Đi Thú Vị (2)

Nó đang ở trên xe găm cái hamburger ngon lành, hắn thì đã ăn xong lúc trưa rồi. Bây giờ sẽ đi tiếp một nơi nữa để hoàn thành luôn cái bức tranh còn lại,

-Đi chi cho xa thế ở nhà tôi vẽ được rồi, oành... mắmmắmm. – Nó nói xong liền ngoạm một miếng bánh to.

-Tôi có lòng chờ cô đi cho cô về mấy tám này là có lí do hết nghe chưa

-Lí do gì?

-Trà công, có thưởng phải chia cho một nữa.

-Ok, vậy nếu tôi được thưởng cái váy sẽ cắt nữa bên cho anh nhá. – Nó cười.

-... - Hắn nhìn nó á khẩu.

Nó lè lưỡi nhìn phía trước, nắng vàng buổi chiều hắt nhẹ, hắn sang một cửa quẹo, mùi muối biển nhẹ hắt lên nồng hơn và khung cảnh vùng biển lớn làm nó choáng ngợp, là biển đấy. Nó ngáo ra mặt (vui quá í mà) đánh rơi luôn cái bánh ăn dở.

Sau vài chục phút đơ mặt như thế, nó biểu cảm sung sướng tột độ. Vừa xuống xe là nó đã chạy đến thành tường nhìn xuống. Rộng quá là rộng luôn, lâu lắm rồi nó mới đi chơi ở đây một lần. Sung sướng thật, mùi biển hắt vào thật rõ, nó thở căng lồng ngực, tay dang rộng thích thú. Hắn đi theo sau, về mặt vô cùng bình thường, dứt tay vào túi quần đi đến đứng cạnh nó. Gió mạnh phất phất mái tóc nâu của hắn trông vô cùng quyến rũ, đôi mắt khép hờ thường thức. Nó nhìn hắn thật lâu, “đẹp quá”, nó nói khe khẽ. Nhưng không biết hắn có nghe hay không mà sau khi vừa nói xong, hắn ghé sát tai nó, nói một câu rất chi là tự sướng.

-Tôi biết tôi đẹp nên không cần em nhắc.

-Ồ hơ ... hơ...

Với gương mặt hết sức gian tà, hắn cười nham hiểm trước đề nó ở đằng sau với gương mặt ngây ngây như vừa trên trời rơi xuống. Sợ bị lạc nên nó nhanh chóng tỉnh táo phi theo. Biển vẫn vỗ sóng rì rào xanh biếc.

- Với góc này chắc vẽ được. – Nó xoay xoay hai ngón tay giờ lên hình vuông ngắm ngía.

- Lẹ đi nắm lùn, giờ đã là 2 h rồi đấy, về nhà cũng khoảng 8 giờ. Tôi còn phải làm bài tập nữa và còn pla... pla... pla... – Hắn liếng thoảng một tràng.

Nó không để ý đến hắn, càng không để ý những lời hắn nói, nó đang tập trung vẽ, không thể để mắt tập trung vì hắn được.

- Xong rồi. – Nó hô to sau hai tiếng vẽ tranh một nhừ.

- Ủa, hắn đi đâu rồi.

Cảm thấy có một sự què nhẹ khi mà nó chẳng thấy hắn đâu, mà chỉ thấy mình tự kỉ la lên, nó lấy tay che mặt tỏ vẻ vô cùng mắc cỡ. Hắn xuất hiện, trên tay cầm vài món ăn nhẹ bốc khói. Mũi của nó nhanh chóng “định dạng” nơi có thức ăn, nhanh chân chạy đến (tham ăn nhờ =. =). Hắn ngồi xuống bãi cát, ăn một hộp, nó một hộp ăn trong rất ngon lành. Trời còn rất sáng, nhiều người qua lại ghé. Hắn ăn rất nhanh, chỉ vài phút là đã thấy cái hộp trống rỗng.

- Ăn như heo hèn chi mập cũng như heo.

- Sao cô biết tôi mập như heo ? – Hắn nhìn nó bằng cặp mắt không mấy khả quan.

- Chẳng phải anh đã từng đề lên tôi sao ? – Nó vẫn ngây ngô chạy theo câu chuyện.

- Sao tôi lại đề lên em nhỉ? – Hắn nháy mắt.

- Tại tôi kéo. – Nó ăn xong nói tiếp.

- Rồi sao đó sau nữa ta? – Hắn tiếp tục khơi gợi.

- À... sao đó thì...

Nó bỗng chốc im bặt, hai má đỏ ửng lên. Lại làm nó nhớ câu chuyện đó nữa rồi, ngại quá a>.<, hắn cười khúc khích. Nó không nói gì, ngồi dậy chạy xuống biển, nó muốn cảm nhận nước biển một chút. Sóng vỗ rì rào, tràn lên chân nó thật thích. Hắn đứng lên, khoanh tay nhìn, nó cười trông vui thật. Bỗng một ý nghĩ gian tà lóe lên trong đầu. Hắn đi chân trần xuống cát mịn, sấn ống quần lên mắt cá, tay xoa xoa vào nhau thích thú. Nó vô tư không biết có luôn nguy hiểm ngay sau lưng.

- A!!!! Thả tôi xuống.

Tiếng hét thất thanh của nó vang lên, nó đang bị nhát bóng trên không bởi hắn, tay không ngừng hươ tứ lung tung, chân đạp tùm lum. Hắn vẫn không thả xuống, chỉ có đôi chân là thoăn thoắt đi xuống sâu.

- Hic hic, anh thả tôi xuống đi, đừng bảo là anh định thả tôi xuống đấy nhé. – Nó nước mắt ngấn dài.

- Đứng rồi đấy, hehe. Cô sẽ được bơi lội thỏa thích sau khi tôi ném xuống.

- Đừng! đừng mà.. hic hic... tha cho tôi, thả tôi xuống mau!!!

Hắn cười ranh mãnh nhìn nó, nó khóc làm hắn rất vui (thú vui tao nhã của anh !?). Nó không ngừng đấm mạnh hắn. Nó không thể xuống được, sâu lắm. Thấy nó có chút tội nghiệp, hắn thả nó lên bờ. Chưa gì đã khóc thét thét còn vui gì nữa. Nó khóc òa lên:

- ANH BỊ ĐIÊN À!!! Huhu... Tôi không thích xuống đó rồi mà... hichic.. Tôi ghét anh... Oa oa oa!!!

- Nè đừng khóc mà, mọi người sẽ nghĩ tôi bắt nạt cô đấy.

Nó vẫn khóc lớn thật lớn còn hắn thì sợ run người luôn, hắn không thích thấy ai khóc hết, vừa xấu lại vừa thấy yếu đuối. Mọi người nhìn hắn e ngại, nó thì không ngừng khóc thật to. Sợ cảnh tượng này sẽ rắc rối thêm, hắn đưa tay gạt nước mắt trên mặt nó, ôm nó vào lòng “ an ủi”:

- Thôi, xin lỗi, tôi không tốt, đừng khóc nữa mà. Lát đi ăn ha, Nín đi mà. Em khóc xấu lắm.

- Hic... hic ... Thật không? – Nó hỏi mắt vẫn ngân ngấn nước.(mới lúc nãy vừa ăn mà =. =)

- Thật, giờ đi luôn nha, 5h rồi.

- Nhưng về nhà thì sao, ngày mai còn đi học nữa... hức hức. – Nó vẫn còn thút thịch.

- Đành ở đây chứ sao, về nhà cũng không kịp.

Chưa kịp để nó hỏi xong, hắn đã nhanh chóng thu dọn đồ quăng lên xe chạy đến chợ đêm đông đúc vì sợ nó sẽ “lặp lại lịch sử” lần hai. Ăn xong, hắn và

nó dạo một vòng quanh chợ, mấy cô gái ở đó cứ nhìn hấn không ngớt làm nó cũng bị lây theo luôn, khó chịu mà không biết làm sao hết. Nghe tiếng ồn ào, nó kéo hấn chạy lại xem ngay, a là chơi trò chơi nhĩ, trông cũng vui, nó hào hứng nhìn. Người xung quanh rất đông bu kín lẫn cả nó luôn.

- Còn ai muốn chơi không? – Tiếng MC đồng dục hô to.

- Tôi ... tôi. – Một vài cặp chạy lên.

- Còn thiếu một cặp nữa. Ai.. ai? một nam một nữ nhé.

Nó đang do dự, một phần muốn chơi, một phần sợ hấn không đồng ý. Nhìn xung quanh định thăm dò, nó phát hiện hấn đã đi đâu mất tiêu MC lại lên tiếng:

- Mời em, em Thiên Tố.

- Hờ, tôi sao. – Nó nhìn bàn tay MC đang chỉ mình mặt tỏ vẻ khó hiểu.

- Vâng, em sẽ chơi cùng cậu Lạc Hy.

- Lạc... Lạc Hy?

Theo hướng ông MC chỉ thì hấn đã đứng trên đó lúc nào, khuôn mặt vẫn tỏ vẻ bình thường. Nó cười tươi rồi nhảy lên, đôi mắt long lanh nhìn hấn cảm thán.

- Luật chơi của chúng ta như sau, tôi sẽ nhờ các bạn bước qua đây, chúng ta sẽ chơi trò nhảy lò cò về đích các cặp buộc sợi dây này vào một chân cùng nhau nhảy về đích, ai nhảy nhanh nhất sau này sẽ được ăn hải sản miễn phí ở đây.

Nghe từ ăn hải sản miễn phí là mắt nó sáng rực rỡ như thấy vàng rồi. Nó nhanh chân kéo hấn đang nhìn mặt vào chỗ theo chỉ dẫn của ông MC có cái áo sặc sỡ. Nó cột dây vào chân, hấn cũng vậy.

- Biết thế này tôi sẽ không chơi đâu, kì cục.

- Ráng đi ha, tôi muốn ăn hải sản thôi. – Nó phụng phịu chu mỏ.

- Đành vậy. – Hấn cụp mắt, ai bảo nó dễ thương quá chứ.

- Tôi nói 123 em nhảy theo tôi nha.

- OK. – Nó nháy mắt.

Ông MC hô to:

- Cuộc thi BẮT ĐẦU!!!!

Nó cố nhảy theo hiệu lệnh của hấn rất nhanh đã vượt qua hai cặp nhưng dễ té quá, nó cứ lắc qua lắc lại hoài, thật sự không đơn giản à nha.

- Nắm tay tôi này. – Hấn đưa tay nắm lấy tay nó

- Ừm. Cố lên, vì món hải sản của tôi nha. – Nó quyết tâm.

Cứ thế hai người nhanh chóng về đích trong sự hoan hô của mọi người và trong niềm vui sướng của nó.

- Đội của LẠC HY đã thắng!!!! – Ông MC la lớn. Đám đông vỗ tay hưởng ứng.

Nó hạnh phúc quá, bất ngờ nữa. Thắng rồi a, nó thắng rồi hấn cười vui, nó ôm hấn một cách bất ngờ làm hấn suýt té rồi cũng vỗ vào lưng nó dịu dàng.

- Thắng rồi đó, chúng ta thắng rồi Yeah!!!!.

- Mời hai em bước lên đây nhận thưởng.

- Cảm ơn ạ.

Nó nhận hai tấm vé đi ra xe, ăn kiểu này không hết luôn a.

- Anh giỏi lắm. Đây cho anh một vé.

- Chứ sao, dù sao tôi cũng là Thiếu gia nhà họ D... - Hấn bỗng im lặng.

- Sao không nói tiếp, bị gì à.

-Không không, dù sao tôi cũng là con nhà giàu mà, mấy chuyện nhỏ như vậy có sao.

-Ồ, vậy đi thôi.

Hắn thở phào nhẹ nhõm xem chút là lộ hết rồi. Phù, không bị nó nghi ngờ là tốt, bây giờ thì về đó nghỉ ngơi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Du Lâm Viên

Sau trò chơi thú vị ấy, hắn chở nó qua vài con đường rồi vào sân một căn biệt thự rộng vô cùng, nó nhìn không chớp mắt. To quá đi, căn biệt thự đồ sộ ghê. Cây cảnh cũng nhiều nữa, có hồ bơi luôn, gió biển thổi vào mát thật. Cái cổng cũng to ghê a~. Hắn dừng xe lại, một ông quản gia già đi ra, vẻ phúc hậu hiện rõ.

-Chào cậu chủ đến thăm ạ.

-Chào ông, quản gia John. Ông đậu xe vào giúp cháu nhé.

-Vâng thưa cậu chủ.

Ông Quản gia cung kính cúi đầu, nó gật đầu chào ông rồi lúng túng theo hắn vào trong.

Ở ngoài đẹp bao nhiêu thì ở trong còn đẹp hơn nhiều lần, nó thấy mình giống công chúa lạc vào lâu đài của hoàng tử quá, cái gì cũng lấp lánh hết. Nó mở mắt nhìn chòm đèn pha lê lấp lánh lung linh không chán, nó to gấp mấy lần đèn chùm nhà nó luôn. Hắn ngồi xuống ghế sofa, ngả lưng ra một mồi, nó ngồi bên cạnh, nhún nhún mấy cái thích thú.

-Đừng phá, để tôi yên tĩnh chút coi.

-Nhà anh đây sao, lớn quá a, chắc to bằng mấy lần nhà tôi gộp lại ấy.

Đúng lúc đó ông quản gia đi vào, đứng đối diện hắn. Hắn nhìn ông đôi mắt dịu lại:

-Ông ngồi xuống cùng cháu đi ạ.

-Vâng, sao hôm nay cậu chủ đến thăm muộn thế ?

-Tại cháu đi chơi nên ghé vào đây ngủ một đêm. Ngày mai cháu còn đi học nữa.

-Tiếc thật, lâu lâu cháu mới về thăm cái Du Lâm Viên. Vậy mà... * rồi nhìn sang nó*. Mà ai đây cháu.

-Dạ là ô-sin con mới “lượn” ạ.

-Vui nhỉ, cháu dễ thương quá. – Ông quản gia nhìn nó cười.

-Ông quá khen ạ. – Nó cười tươi nhưng mắt không ngừng liếc xéo hắn.

-Thôi hai cháu lên phòng nghỉ đi, phòng nào ông cũng đã nhờ người dọn hết rồi ấy.

-Tụi con cháu ông. – Hai người cùng lên tiếng.

Nó theo hắn vào phòng, căn phòng rộng hơn phòng nó rất nhiều, có hai giường rất to, bên trái thì dán tường tông màu đen – đỏ – trắng, nó nghĩ là của hắn, còn bên phải là tông màu hồng phấn và màu trắng rất dễ thương, chắc là của Thanh Đình.

-Sao cái phòng kì vậy. – Nó thắc mắc vì thường thấy mỗi người một phòng mới đúng.

-Một bên của tôi, một bên của con Đình. Nó sợ tôi nên luôn ngủ với tôi.

-À ... à...- Nó chưa kịp chạm vào cái giường thì hắn lại lên tiếng.

-Lấy giúp tôi ly nước, tôi đi tắm đây. Cầm nhìn lên bát hộp pháp.

Nó hừ mũi:

-Có pháp tôi cũng chẳng thèm.

Nói rồi nó chạy tọt xuống dưới, không nhìn hấn một cái. Vừa lấy nước lên được vài bước thì nó nghe được cuộc trò chuyện của ông quản gia, trông ông rất vui và rất cung kính như hấn vậy, chắc đây cũng là người có vai lớn. Nó nép vào thành cầu thang nghe ngóng (mình không thích nghe lén đâu nha, nhưng vì sự nghiệp nên đành theo pé này nghe lén lun a ~>.<)

-Thưa ông chủ, cậu chủ đã về Du lâm viên trong tối này rồi ạ.

-...- Bên kia nói quá nhỏ, nó chỉ nghe loáng thoáng vài từ.

-Dạ, còn một chuyện vui là cậu chủ có dẫn một cô bé rất lễ phép và đáng yêu về nữa ạ. Trông cậu chủ rất quan tâm cô bé.

-....

-...

-Vâng, tôi sẽ cố gắng, chào ông chủ.

Nó nghe tới đây, sợ bị phát hiện nên chạy nhanh lên, suy nghĩ từng câu từng chữ của bác quản gia.

-“Ông chủ... Du lâm viên... Cái tên Du lâm Viên hình như mình nghe ở đâu rồi thì phải... UI da !!!

Nó va vào cái gì đó. Định rửa mặt nhưng vừa ngước lên, mắt nó tròn trĩnh, miệng xém há hốc. Nó đang va vào hấn, mà chuyện đó sẽ bình thường nếu như hấn không bận cái áo mỏng ten thấy rõ Thân hình sáu chuẩn múi và bận chiếc quần lửng, mái tóc ướt rũ rũ (máu mũi sắp chảy rồi =.=). Nó đứng hình 2s, thấy mình kì quá nên tâm hồn nó nhanh chóng bay về.

-Cô ngủ ở dưới hả?

-Đâu ... đâu có... - Nó ấp úng (chưa tỉnh mộng)

-Mau lên đi, khát khô cổ đây này.

-Ờ ờ...

Nó đi vào phòng, đặt cốc nước lên bàn, mắt không ngừng nhìn hấn, hấn thì ngồi xuống giũ tay lau lau mái tóc. Cố gắng không để “hòn lia khỏi xác” lần hai. Nó quyết định đi tắm, dù sao cũng chơi một ngày, mồ hôi chảy khắp người rồi. Nhưng bước tới cửa nó mới phát hiện không có đồ để bận, đành quay lại nhìn hấn lần nữa.

-Tôi đi tắm...

-Đi đi. –Hấn nhìn chăm chăm vào điện thoại, không suy nghĩ về câu nói của nó.

-Nhưng tôi không có đồ. – Nó chọc chọc tay vào nhau.

-Thì khỏi bận. – Hấn tiếp tục giả ngu.

-Đồ điên !!!!

Hấn ngước lên, nhếch môi một cái rồi mở tủ lục lọi chút xíu lấy ra một bộ đồ đã được xếp gọn gàng.

-Nè, của Thanh Đình đấy. Nó gom không kịp nên còn vài bộ.

Nó không nói quay đi thẳng một mạch vào phòng tắm.

-AAA!!! Anh đưa tôi cái quái gì thế !!!! – trong phòng tắm nó la lên.

-Có chuyện gì sao ? – Hấn dựa lưng vào cửa phòng tắm, đôi mắt nhấp nháy

-Bộ đồ kiểu gì thế này, thà khỏi bận đồ còn hơn.

-Ra đây tôi mới biết chuyện gì mà giúp cô chứ.

Mở cửa cái rầm, nó hùng hổ đi ra, mặt đỏ như gấc. Nhưng ra đến bên ngoài thì nó mới biết mình đã bị mắc lừa. Hấn có chút bối rối, vui nữa. Nó bận cái áo hai dây màu đen mỏng mỏng, thêm cái quần soọc nữa. Trông rất dễ thương, có chút quyến rũ nữa. Dù vậy, hấn vẫn phải ghẹo nó một tí.

-Tôi thấy đẹp mà.

-Đẹp cái gì chứ. – Nó quất thẳng vào mặt hắn rồi leo lên giường đắp chăn kín.

-Trông rất là quyến rũ đấy.

-Đồ biến thái.

Nó đỏ mặt, hắn chỉ cười nụ cười mà nó thấy ghét nhất và muốn ghét chết hắn ngay bây giờ, quá mất mặt. Bỗng điện thoại nó reo lên. Là của Thanh Luận. Nó nhảy ra khỏi giường mất mấy giây. Sắc mặt trở nên vui vẻ hắn làm hắn có chút ngạc nhiên.

-Alô! Em nghe đây.

-Sao em không về nhà, có chuyện gì à.

-Không, em chỉ ở lại nhà bạn chơi thôi.

-Ừ, vậy mà anh tưởng có chuyện gì rồi chứ, em không sao là tốt.

-Hi , xin lỗi đã làm anh lo.

-....

-....

Hắn nghe từ đầu đến cuối, mặt không ngừng biến sắc trở nên tối thui, sao hắn chẳng vui gì hết, thấy tức tức sao ấy. Thật khó chịu. Tắt máy xong, nó cười tủm tỉm suốt, không để ý hắn đang vô cùng không vui.

-Này này, sao vậy. – Nó nhìn sang hắn.

-Không sao.

-Ừ, tôi ngủ đây, buồn ngủ rồi. Oáp. – Nó nằm xuống giường chúc hắn ngủ ngon.

-Ừ. - Hắn nói ngắn gọn rồi mở điện thoại chơi tiếp.

Sáng hôm sau.

Như thường lệ, hắn luôn là người gọi nó dậy.

-Dậy! Dậy coi!!! Trễ học rồi.

-Hà hà... Trễ học !!!trễ...Mới 5h mà. – Nó nhìn điện thoại.

-Ha ha... Mặt ngáo quá.

Hắn cười sặc sụa trông nó ngớ ngẩn như từ trên trời rơi xuống. Làm nó tưởng trễ thật, hừ bực cả mình. Nó liếc hắn rồi nhảy xuống giường, đi thẳng xuống cầu thang niệm không ngừng làm nhảm.

Dưới bếp, bác quản gia đã thức sớm chuẩn bị các món ăn, trông vô cùng đẹp mắt. Nó nhanh chóng chạy nhanh xuống, quên luôn tức giận (lúc nào cũng thấy đồ ăn là vậy đó ~~). Bác Quản Gia cười nhìn nó, nó cũng cười theo, dù mới gặp lần đầu mà nó đã thấy thân rồi. Hắn cũng đi xuống, sắc mặt vẫn gian gian như thường làm nó tụt hứng nhanh chóng.

-Ăn lẹ còn về đi học nữa.

-Ăn ngon thì phải ăn từ từ chứ.

-Thôi, ăn đi, cái một lát chắc tôi khỏi ăn với cô luôn.

-Biết thì tốt. – Nó biết mình thắng nên hí hửng ăn.

-Cậu chủ về ngay sao ? – Bác Quản gia rót nước cho nó và hắn.

-Sáng nay cháu đi học rồi bác ạ, mà ba cháu biết cháu đến không bác?

-Tôi điện báo ông ấy vào hôm qua rồi thưa cậu chủ.

-Vậy bác đi làm đi, lát cháu tự lấy xe luôn ạ.

-Vâng, thưa cậu chủ tôi đi.

Bác Quân gia cuối đầu rồi đi trong khi nó đang nhai ngon lành đồng đồ ăn mà không biết gì.

---

hết chương 26

Xin lỗi vì đã làm cho các bạn đợi lâu nha, vì Au bị đóng băng ngân hàng thời gian dài nên giờ mới đăng được hic..hic... Mới thu được một khoảng là nhanh chóng đăng liền. Mong độc giả đừng quên pé này.:)))

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Kế Hoạch Đánh Lừa Thành Công

Chỉnh lại đồng phục ngay ngắn, nó khóa cửa và đi ra khỏi nhà, hần thì vừa nghe nhạc vừa ngồi trên chiếc xe đạp chờ nó. Cuộc đời nó trở nên đen tối khi chiếc xe cũng đen tối thẳng lại trước mặt nó.

- Cứu tôi đi, cách gì cũng được. – Nó nói nhỏ vào tai hần, tay run run bấu chặt vào vai áo hần.

-Sao vậy, biết sợ rồi à ?- Hần lợi dụng thời cơ chăm chọc.

-Hần tới kia, giúp tôi đi mà, xin anh đó.

Nó trung nguyên bộ mặt bí xị nhìn tên biến thái lever Max đang di chuyển trước mặt, tay không ngừng vạt vạt tay áo của hần. Hần cười, không thể nào dễ yên được rồi.

-Đi thôi em yêu !

Vừa dứt lời, một lực mạnh kéo nó đi, Triệu Lương nhếch môi cười. Nhưng chưa được nửa bước thì bị hần chặn lại. Một viễn cảnh y chan mấy phim hàn – xẻng nó hay coi xuất hiện. Hần nắm cổ tay nó, còn nó lại bị Triệu Lương nắm tay, trông như chuyện tình tay ba không hơn không kém. Mặt nó sáng rõ, nhanh chóng gạt tay anh ta ra nắm lấy hần.

-Sau thích làm kì đà cản mũi thế nhỉ ?

-Thì sao nào. – Giọng nói hần có chút lạnh.

-Thế thì đừng trách sao tôi đây không cảnh cáo trước. – Triệu Lương không những không tức mà còn cười rất vui.

-Bạn gái tôi, anh không có quyền đem cô ấy đi. - Hần gắng lên từng chữ, nó mở to mắt ngạc nhiên, đôi tay hần xiết chặt tay nó hơn.

-Ồ! Bạn gái sao ? Vậy thì tiếc quá nhỉ, bạn gái của anh sắp làm vợ tương lai của tôi rồi đấy. Haha!!!

-Sao .. VỢ ... VỢ TƯƠNG LAI !!! – Nó la lên, mắt tròn xoe.

-Ừ, anh nghĩ em chuẩn bị đi là vừa. *rồi quay sang hần* Thôi thì trong tuần này, hai người cố gắng hạnh phúc nhé. Nhớ,khi có thiệp tôi sẽ mời anh đầu tiên đấy, Du thiếu gia, chủ tịch tương lai tập đoàn Du Khả.

-...

Hần đứng yên nhìn Triệu Lương cười khẩy đi khuất, trong lòng không khỏi băng khuâng, sao hần ta có thể biết rõ thân phận hần như thế chứ. Chuyện này đã được giấu kĩ rồi cơ mà. Nó thì mặt thần thờ như người sắp chết, trong đầu cứ lần quần ba chữ “Vợ Tương Lai” mà Triệu Lương đã nói. Khi mẹ nó về phải hỏi đàng hoàng mới được. Ngồi xe được vài phút, nó mới bình tĩnh hơn và phát hiện ra một điều nữa.

-Lúc nãy tên kia nói Lạc Hy là chủ tịch của tập đoàn Du Khả. Tập đoàn này... Chẳng phải là chi nhánh của tập đoàn lớn vô cùng giàu có tại Mỹ sao. A! Nhớ rồi, Du Lâm Viên trước kia ba đã từng nhắc tới, là nhà của chủ tịch Du Khả. Vậy hần...

Nó cứng họng, thì ra hần là con trai của chủ tịch Du Mộc, người giàu có mà báo chí thường nhắc, lần này nó đắc tội nhầm người rồi, còn bắt hần làm người bảo vệ mình nữa chứ. Nó suy nghĩ đến nỗi tới trường lúc nào không hay, đến khi hần kêu khàn cả cổ nó mới tỉnh.

-Cô bị sao vậy, không khỏe à ?

-Không .. Không sao, tôi vào lớp đây.

Hắn ngạc nhiên tiếp lần thứ n, sao bữa nay ngày gì mà ai cũng tạo cho hắn hết bất ngờ này tới bất ngờ khác vậy ta. Nó cảm ơn xong còn cuối đầu nữa chứ, còn thêm câu “ Muốn tôi mua gì thì nhắn tin qua” . Không biết hôm nay là ngày mấy vậy nhỉ (tác giả quên coi lịch rồi)

Nó đi thẳng vào lớp, mặt giả vờ tỏ vẻ buồn bã, ngồi vào ghế thờ ra. Ngọc Tú thấy vậy nhảy đến, nhìn nó khó hiểu.

-Mày bị gì vậy.

Vừa lúc đó, Thanh Đình cũng vừa vào tới, nhìn nó lo lắng. Thấy hai con bạn quan tâm nó quá, nó chụm đầu lại kể cho hai đứa bạn nghe. Xong rồi lại tiếp tục diễn cảnh.

-Tao mà biết ai làm tao xé xác đứa đó ra. – Tú hăng hái đập tay xuống bàn.

-Thế bạn biết hung thủ chưa. – Thanh Đình dịu dàng hơn, sắc mặt vẫn lo lắng.

-Có chuyện gì thế mấy bạn. – Mấy đứa trong lớp nhao nhao.

-Thiên Tổ bị hư hai bức tranh rồi, không biết ai ác độc phá hư nữa. – Ngọc Tú nói to. – Giờ nó không có tranh nộp cô luôn.

-Thật quá đáng. – Cả lớp bức xúc.

Thục Nhi không nói gì, vẻ mặt không quan tâm nhưng trong lòng thì vui lắm. Nó nhìn cô ta rồi nhếch môi trong gian tà (chắc ăn ở chung hẳn lâu ngày mới mò được kiểu cười này). Nó giả vờ nhớ ra cái gì, nói to cho cả lớp nghe:

-Tớ nhớ ra rồi, vì sợ có người phá tranh nên tớ đã sớm cài cái camera điện thoại, các cậu không cần lo, chỉ cần mở ra xem sẽ biết là ai liền.

-Thật không ??? – Cả lớp vui mừng cùng nó.

-Nhưng bây giờ sắp vào lớp rồi, tụi tớ sẽ cho các cậu coi vào trưa nay nha. – Ngọc Tú

đồng đặc tuyên bố.

Tất nhiên khi nghe tới đây, sắc mặt Thục Nhi thay đổi ngay, trở nên tái mét. Chân tay run run. Nó cười đắc thắng. Quả không sai, từ nhỏ Thục Nhi đã có cái thói khi làm việc gì sai mà bị phát hiện, mặt sẽ tái mét, người thì run run. Cứ thế này thế nào cũng lòi cái đuôi ra.

Ra chơi, lựa thời cơ khi trong lớp không còn ai, Thục Nhi lăm lét nhìn xung quanh, chân không ngừng bước tới chỗ nó, mở cặp nó ra lục lọi khắp chỗ, chỉ chờ có thể, nó đi nhanh vào lớp, theo sau là Ngọc Tú và Thanh Đình. Cô ta mở to mắt, gương mặt từ trắng bệch chuyển sang tái xanh, trông rất buồn cười.

-Sao đây, biết thế nào cũng sẽ lục cặp tôi mà, cái điện thoại nằm đây nè. – Nó cầm cái Iphone lắc lắc.

-Mau xóa cái video đó ngay.

-Không thì sao . – Tú vênh mặt.

-Xin cậu đấy, tớ biết lỗi rồi mà. – Thục Nhi chuyển giọng ngọt ngào.

-Tha thì được rồi đấy... - Nghe tới đây mặt cô sáng rỡ.

-Tôi chưa nói hết mà. Nhưng những người này thì tôi không chắc.

Nói rồi nó ra hiệu cả lớp bước vào, mặt ai cũng hằm hằm như muốn ăn tươi nuốt sống Thục Nhi vậy. Cô ta thì mặt tái mét như đòn bánh tét, chân tay run lay bầy.

-Chúng ta nên giải quyết sao đây mọi người. – Nó nhìn Thục Nhi trông cô ta chẳng khác gì tội đồ.

-Đừng, đừng mà, tớ biết lỗi rồi... hic hic

-Biết lỗi à, dù sao cũng phải cho cậu một hình phạt chứ.

Thanh Đình không thể để im, cũng phải lên tiếng. Cả lớp bàn bạc một lúc, cuối cùng cũng đưa ra một giải pháp.

-Thay mặt cả lớp, tôi tuyên bố Thục Nhi sẽ trực lớp một tuần + vệ sinh WC nữ một ngày. Ai còn ý kiến không ?- Thanh Đình khoanh tay nhìn xung quanh.

-Nhưng ... Nhưng mà.. – Thục Nhi lấp bắp, mặt trở nên đen như than.

-GIẢI TÁN !!! – Cả lớp đồng thanh mặc cho cô ta nói gì.

Nó ngồi vào ghế, đập tay Ngọc Tú và Thanh Đình, cười tươi.

-Thành công hơn mong đợi nhỉ.

-Mà thật sự có video đó hả ? – Thanh Đình xoắn xoắn lộn tóc.

-Có gì đâu, nếu có thì tao đã báo cho cô luôn rồi.

-Bái phục mày nha, sao nghĩ ra kế hay thế ?- Ngọc Tú hấp háy đôi mắt tinh nghịch.

-Quân sư chỉ. Không nói cho hai đứa bây biết đâu. Thôi xuống canteen ăn gì đi, tao bao. – Nó nháy mắt.

-OK!!!

Dù còn khó hiểu quân sư của nó là ai nhưng hai đứa vẫn nhiệt tình kéo nó xuống căn teen.

(Vậy quân sư là ai vậy ta, chúng ta hãy cùng quay lại buổi sáng nay nhé ^^)

Flash back

Nó đang ngồi trên xe, mắt còn nhắm nghiền chưa tỉnh hẳn, đang mơ màng thì lại bị hấn lay lay lay lay như là con lật đật, hai con mắt xoăn tròn lại luôn. (nhìn lúc đó giống như vậy @@)

-Nè, anh cho tôi 5 phút thôi. – Nó rên rĩ.

-1 giây cô cũng đừng hòng, không muốn cho Thực Nhi bài học à.

Nghe xong câu này, nó tỉnh ngủ luôn, mắt sáng như sao nhìn hấn, miệng cười rạng rỡ, khác lúc nãy 369 độ (chế đấy ^^)

-Cách gì vậy ?

-Cách gì hả ...

-Ừ ừ. – Nó gật đầu lia lịa.

-Chưa nghĩ ra. Hi Hi. – Hấn cười làm nó té xỉu luôn a.

-Vậy mà cứ tưởng...

-Thì mới kêu cô tỉnh ngủ suy nghĩ phụ chứ.

Hấn lấy trong túi ra hai cây kẹo, thấy qua nó một cây. Mùi bạc hà lan tỏa làm nó nhớ cái vụ đó, mặt không ngừng ửng đỏ (không nhớ thì xem lại chap 13 nha). Mỗi lần hấn càng suy nghĩ nhiều thì cây kẹo bạc hà là thứ để hấn thư giãn, để tìm ra cách giải quyết, đó cũng là thói quen thường xuyên từ nhỏ tới giờ. Bỗng mắt hấn sáng chói như tìm ra châu lục mới.

-Có cách rồi này.

-Cách gì ? – Nó có chút hí hửng.

-“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng” hehe .

-Không hiểu. – Nó nhìn hấn với bộ mặt hết sức đần.

-Chán cô quá. – Hấn cốc đầu nó một cái làm nó ôm đầu nước mắt rưng rưng.T.T

-Nè, lại gần đây... Như thế này nè... Chúng ta chỉ cần...

* Xi xà xì xầm* (sao không cho ta nghe hic... hic...)

- OK, hiểu rồi. Anh hay lắm.

Nó giờ ngón cái ra nháy mắt, hấn cười rồi xoay vô lăng một vòng.

~~~~~ hết chương 28 ~~~~~

Mấy bữa nay tay nghề xuống cấp trầm trọng, thấy mấy chương cứ lằng lằng sao ấy, thôi thì cố gắng ở chương sau vậy. Mong mọi người vẫn

*nhiệt tình ủng hộ nha. ^^*

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mưa! Bệnh Sốt

Bống điện thoại nó reo lên, có tin nhắn tới.

“Mua giùm tôi chai nước với 5 snack, lát lên tôi trả tiền, nhanh đi”

À là nhắn gửi, tâm trạng nó đang tốt, và lại biết hẳn không phải người tầm thường như trước kia nên nó đang ăn dở cũng đành đi mua đồ bỏ luôn hai con bạn đang ăn ngon lành.

-Tao đi tí, ăn xong lên lớp trước đi.

-Mày đi đâu vậy, chưa ăn xong mà.

-Tao đi đưa đồ. Lát tao lên lớp luôn, xừ giùm ta đóng đó cũng được.

Nói xong nó chạy vèo sang dãy C. Thờ hồng học kiểm từng lớp, mức độ háo hức của nó đã tụt xuống mức MIN rồi. Cái dãy gì mà toàn phòng với phòng, mỗi lần đi qua là mấy anh chị trong lớp nhìn nó như sinh vật lạ. Cuối cùng. Sau mọi nỗ lực, nó đã lết đến trước lớp của hẳn : 11A2. Cái lớp gì mà nằm ở đâu không nằm lại ngay cuối dãy mới ác chứ. Nó dậm chân bịt bịt rồi bước vào lớp.

Choáng váng. Nó nhìn xung quanh và nhận ra hẳn đang ngồi đọc sách trên bàn chông chắt mấy cuốn dày cộp, nét mặt chẳng mấy vui vẻ, xung quanh là một đám các chị gái cứ lảng vảng, lăm nhăm nôi hết da gà nó luôn a. Cứ tưởng hẳn sững lăm cuối cùng vẫn bị gái bám. Nó ôm bụng cười nhưng không dám cười lớn, ôm đồng bánh vào, mấy người trong lớp nhìn nó bằng con mắt lạ lẫm + soi mói. Nó thấy khó chịu quá, phải ra nhanh chỗ này à nha. Nhưng hẳn cũng chẳng để cho nó yên, vừa thấy đồng bánh xuống bàn thì hẳn kéo nó lại làm mấy “chị” nhìn nó chả mấy thân thiện.

-Chưa xong mà, còn nữa. Mua giùm tôi hai ly trà sữa luôn.

-Anh điên à !!! Sắp vào lớp rồi kìa. – Nó nóng mặt.

-Đừng quên cô là ô sin của tôi đấy nhé. Ai còn nói muốn mua gì thì nhắn tin mà. – Câu này vừa thốt ra xong, mấy chị gái xung quanh nhìn nó bằng con mắt khác ngay, trông thân thiện vô cùng.

-Lẹ đi. – Hẳn đẩy nó về phía trước.

-NÈ! ĐỪNG Ỡ ANH LÀ ĐẠI THIẾU.... UM... UM...UM...

Nó chưa kịp nói hết câu, hẳn đã bịt miệng nó lại, quay sang cười tươi với mấy chị gái.

-Um... um. –Nó vẫn bị ức chế lòi ra ngoài.

Sau khi đi được một khoảng xa, nó như người bị suyền, tay vồ nhẹ vào ngực thờ gấp.

-Cô làm gì mà la lớn lên thế hả ? – Hẳn tức giận thật sự.

-Ai bảo anh không biết tốt xấu làm chi. – Nó hất mặt.

-Cô không thấy à. Chưa gì đã bị đám gái bu như keo rồi. Cô mà la lên nữa là gái toàn trường sẽ không tha cho tôi đâu.

-Ừa vậy là anh cũng biết sợ hả? Tốt nhất anh nên để tôi yên, nếu không tôi sẽ tặng anh cho mấy chị girl đẹp đó đấy. – Nó cười tươi như hoa nhìn hẳn, bây giờ mặt hẳn chẳng khác nào bao công xử án.

-Cô đừng quên sớm quá. Con nào giữa trưa lại đu cây coi lên người ta vậy trời. Triệu Lương mà biết tin này chắc sẽ cười cô liên luôn đó. – Hẳn trừng mắt nhìn nó đắc ý.

-Anh... - Nó cũng không nhường nhịn mà lờm lại.

Thế là hai người cứ “Liếc mắt đưa tình” với nhau tới khi Lục Khương lòi hẳn vào mới thôi.

***

Trưa hôm nay, nó về nhà chứ không ở lại trường như thường lệ vì phải lấy hai bức tranh. Nó đâu dám đem theo vì sợ có người lại phá. Vừa bước vào nhà, bắt gặp cái bản mặt của hân làm nó mất hứng. Tất nhiên hai người này mà gặp nhau thì như chó với mèo. Và hôm nay không nằm ngoại lệ.

-Thèm đồ ăn tôi nấu nên về à ? – Hân châm chọc.

-Haizzz... Sao nhà tôi lại chứa thằng khùng mà còn tự kỉ nữa vậy trời ???

-Nè, cô nói ai khùng, ai tự kỉ hả. Tôi mà tự kỉ thì cô cũng không có bình thường đâu nhé. Cô đang làm ô – sin cho tên khùng này nè. Chọc tôi thì đừng trách sao tôi không nhường nhịn con gái.

Nó gân cổ cãi với hân:

-Anh đừng ý lớn hơn mà ăn hiếp tôi nha chưa. Lớn hơn tôi có 3 tuổi, cao hơn tôi có mấy xen – ti – mét mà lớn giọng. Đáng ghét !!!

-Hừ, xem coi không có bổn đại thiếu gia đẹp trai như ta (da gà ta đang nổi lên đây =.) thì thử con lùn nào học toán giỏi được không, không biết nấu ăn mà còn nói nhiều.

Một bên thì “lớn giọng”, một bên thì “nói nhiều” đến khi trễ giờ nó mới ầm ục lấy tranh rồi xách cặp ra khỏi nhà dù chưa ăn tí cơm nào.

- Này! Chiều tôi đi đấu bóng rổ, chừng nào về thì đợi tôi chờ cô về. – Hân nói vọng theo.

Còn mình hân trong nhà, ngồi xuống ghế, hân lôi cái LG ra, màn hình sáng lên. Hình nền chẳng ai khác mà là hình mà hân chụp lên hôm nó đang vẽ tranh, không biết sao mà hân thích cái tấm này là hình nền thôi, chỉ duy nhất hình này. Điện thoại nhấp nháy, có tin nhắn, hân đọc xong, xách cái ba lô rồi bước nhanh ra cửa

Nó mệt mỏi nằm úp xuống bàn, vẽ mà không có sức lực nào hết a~ (ai bảo không chịu ăn cơm làm gì). Mà cũng tại cái tên tự kỉ kia hết, biết vậy nó đã đem tiền theo rồi. Nó đập đầu xuống bàn mấy phút cho đỡ tức, sau đó lại xoa xoa cái trán vì đau (đây mới gọi là tự kỉ =.=). Bỗng trời u ám hân rồi mưa ầm ầm luôn. Nó nhăn mặt, không có đem áo hay dù gì hết, chắc phải đợi hết mưa thôi dù sao cũng đợi hân đến rước, nó lại tự kỉ gục mặt xuống bàn. Tan trường, ngồi ghế đợi chừng mười lăm phút mà mưa vẫn không dứt, ngày một lớn hơn, trắng xóa cả bầu trời làm nó có chút lo lắng. Học sinh đã về hết tron rồi, nó ngồi trong trường cũng không phải cách, lát bác bảo vệ coi chừng không thấy nó mà khóa cửa luôn thì sao. Nó nhanh chóng chạy ra khỏi cổng, tay cầm chiếc Sam không ngừng bấm số máy của hân nhưng không bắt máy. Chán thật, nó đá lon nước kế chân, trường không xa nhưng đi bộ thì mệt, vai nó bắt đầu thấm ướt, mái tóc nặng trĩu nước. Như vậy hoài thế nào cũng bị cảm, nó đành chạy nhanh về nhà.

- Đồ điên! Tôi sẽ không bao giờ nghe anh nữa. Hừ! – Nó vừa chạy vừa lau bầu.

Về đến nhà cũng là lúc quần áo nó ướt nhẹp như con chuột lột, hân không có ở nhà. Mở cửa đi vào, nó ngồi phịch xuống ghế, lấy tay vuốt nước trên mặt. Cái bụng lại đánh trống không ngừng, nó không đi tắm ngay mà xuống bếp lục đồ ăn, đã vậy còn vừa ăn vừa coi phim tới tối mới chịu xách đầu vào nhà tắm.

-Hắc xì !!! Hắt xì !!! Hơ ... hơ... Sao ngứa mũi quá ... hic... hic..

Đang ngồi học bài mà nó không tập trung gì được, cứ ngứa ngứa cái mũi. Nó đành gấp tập lại, sắp xếp ngăn nắp rồi chạy xuống nhà coi phim. Bớt hắt xì được một lúc thì cái mũi lại trở chứng. Nó dụi dụi cái mũi đồ ừng của mình, cổ họng thì rang rạt nữa, phải uống ít nước mới được. Vừa bước xuống uống nước, nó cảm thấy hơi choáng, lại còn đau đầu. Ráng lại ghé sofa ngồi một lúc, nó thấy không tốt lắm, cái đầu cứ quay mòng mòng, thấy thân mình nóng hổi mà trời thì lạnh thấu xương luôn. Biết mình đã bị cảm, nó định lấy hộp thuốc y tế mà chân đi không nổi. Con mắt như muốn sụp xuống. Không biết làm sao, lại không có ai ở đây hết, nó đi lên phòng đắp chăn rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

***** hết chương 29*****

Chương này hơi ngắn chút, chương sau sẽ dài như thường. Và đặc biệt, chương sau Thiên Tổ sẽ bị cảm nặng. Đừng lo, vì sẽ có người tạm tình chăm sóc từ A-Z hà. Chắc mọi người biết ai rồi nhỉ, ai hông bí thì đợi chap sau nha ^O^.

*Mà sắp thi rồi nên chẳng còn thời gian đâu mà đăng truyện luôn, nên có hơi trễ mong mọi người đừng giận Au nhen :”) ,chắc một tuần Au chỉ đăng một lần thôi rồi sau này lịch sẽ như cũ. mong mọi người thi tốt ^^*

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chăm Sóc

Hắn xách hộp com để lên bằng rồi chạy lên kêu nó, hôm nay hắn làm biếng nên không làm đồ ăn như thường được. Nhưng hôm nay ngôi nhà vô cùng yên ắng, hắn gõ cửa, không ai trả lời. Định mở cửa thì cửa phòng lại bị khóa, hắn nhú mảy.

-Lại ngủ nướng à ? Đầu gấu ! Trễ học rồi đó. Dậy mau lên.

Vẫn không có động tĩnh gì, hắn bắt đầu lo lắng. Đập cửa thêm vài lần nhưng không có gì xảy ra.

- Nè! Tôi không đùa đâu đấy. Mở cửa đi !!!

Hình như không phải nó giỡn, xem chừng có chuyện thật. Hắn lo lắng vô cùng, suy nghĩ một lúc hắn đành bước ra vài bước, chuẩn bị phá cửa.

“RẦM”

Cánh cửa bật tung, ánh nắng chan hòa bên trong căn phòng. Nó vẫn ngủ trên giường, hắn thở phào đến bên giường lay lay nó.

-Dậy đi, trễ học thật bây giờ . Này này.

Có gì đó khác lạ, cả người nó nóng ra . Hắn ngồi xuống giường, tay sờ lên trán nó.

-Chết! Sao nóng quá vậy. Nắm lùn, dậy! dậy đi.

-Hơ... Hơ. Khát nước ...nước...

Nó cự quậy nhưng mắt vẫn nhắm lại, nghe xong hắn chạy xuống bếp rót ngay ly nước, thuận tay lấy luôn hộp thuốc chạy lên. Đỡ nó ngồi dựa vào gối, hắn đưa nước cho nó, sau khi uống cạn ly nước, sắc mặt nó chẳng giảm hơn tí nào. Hắn cho nó nằm xuống đắp chăn rồi đo nhiệt kế.

-Trời, 40 độ , cô làm gì mà sốt ghê vậy.

-Tôi ... tôi ... mắc mưa . – Nó thở ra.

-Thôi, lát hỏi cô sau. Bây giờ tôi xuống nấu cháo. Cô nằm nghỉ đi.

-Ồ .. ờ..

Nó nhắm mắt lại thở đều. Hắn vắt khăn ẩm đắp trán nó rồi rời khỏi phòng. Ở ngoài trời bắt đầu mưa to, mưa buổi sáng. Bắt nồi cháo xong xuôi, hắn mới quên mình chưa mua thuốc . (Ấc ặc... không biết pé Tô nhà ta sẽ ra sao đây =.) đập tay lên trán, hắn tắt bếp chạy vut ra ngoài, nhảy lên chiếc xe đạp chạy thật nhanh.

Mười lăm phút sau. Hắn trở về vào nhà, phui phui cái áo. Cởi áo khoác ra, ướt cả người luôn rồi. Hắn tiếp tục nấu nồi cháo, tìm cái khăn lau đầu cho khô. Như nhớ ra việc gì, hắn điện cho Thanh Đình :

-Em xin nghỉ cho Thiên Tô đi, nó bị bệnh rồi.

-Có sao không anh ? Nặng lắm không? – Thanh Đình lo lắng.

-Không sao đâu, chỉ bị sốt nhẹ thôi (40 độ mà nhẹ =.). Trưa em đến thăm cũng được.

-Vâng, học xong em sẽ đến ngay.

Hắn tắt máy, nồi cháo cũng đã chín (may chưa bị khét nhì). Nó ở trên phòng, nghe được mùi cháo “ thơm ngon nức mũi” nhưng nhớ tới chuyện hôm qua nên hết muốn ăn luôn. Và lại đang bệnh, dù đói nhưng miệng nó nuốt không trôi, lại thêm cái đau họng nữa.

Hắn đi lên, tay cầm tô cháo trông rất vui vẻ.

-Không ăn !

Nó chưa để hắn nói gì nó đã phán một câu xanh rờn khiến hắn nhẵn mặt, vô cùng không vui.

-Cô biết cô sốt 40 độ không mà không ăn.

-Tôi không ăn đâu, nuốt không trôi...

-Không ăn tôi đưa cô cho Triệu Lương chăm sóc đấy.

-Anh ...

Nghe tới đây nó cứng họng, miễn cưỡng cầm ngay tô cháo ăn thật nhanh. Nhưng nó còn phải uống thuốc nữa. Nó ghét nhất là uống thuốc, vừa đắng vừa khó nuốt nữa. Nó lắc đầu nguầy nguậy.

-Không uống đâu, đáng lắm. Không uống! – Nó phùng má trông rất đáng yêu.

-Như con nít, uống lệ rồi ngủ (giống heo nhĩ ^^). Hôm nay tôi còn chưa hỏi tội cô nữa. Làm tôi nghỉ học luôn.

-Hừ, ai bảo anh nghỉ học làm chi? Mà chẳng phải hôm nay anh phải đấu bóng rổ với lớp 11C3 sao?

-Không có tôi đội vẫn đấu được, không sao hết. Cô phải uống thuốc cái đã.

-Nhưng anh phải đi học. Trận đấu rất quan trọng mà. – Dù mệt nhưng nó vẫn có cái.

-NHƯNG... CÔ QUAN TRỌNG HON! – Hấn đành phun ra một câu làm nó ngây người.

-Sao ??? Anh nói gì ?

-Thôi uống thuốc đi, tôi đi gọi cho Lục Khương. Nhớ uống đấy.

Nó mơ hồ nhìn thấy mặt hấn đỏ bừng, trông rất ngố. Nó vui, không biết sao mà uống thuốc vô một cách vô cùng đơn giản. Nó còn thấy thuốc hôm nay rất ngọt luôn nha. Còn hấn thì thấy tim đập loạn lên, đầu thì khó hiểu sao mình lại nói ra mấy từ đó.

Trưa, nó tỉnh hơn, đo nhiệt kế chỉ còn 38 độ. Thấy khó chịu vì cứ nằm hoài trên giường, nó định bước xuống nhưng thấy chân nặng trĩu, suýt tí nữa là lăn ra đất rồi may mà lúc đó hấn vừa bước vào đỡ nó lên.

-Bệnh mà còn đi lung tung. – Hấn đỡ nó ngồi xuống ghế.

-Ở trong phòng khó chịu quá, tôi muốn xuống dưới xem TV. – Nó nhăn nhó.

-Xuống thì kêu tôi. Lỡ có chuyện gì thì Thiên Ân sẽ giết tôi luôn đó.

Nó liếc hấn:

-Tôi không biết sao lúc trước cứu anh làm gì, không để mấy tên du côn đánh anh chết quách đi cho xong.

-Tôi mà chết thì cũng kéo cô theo.

Hấn ghé sát vào tai nó thì thầm từng tiếng làm nó nổi hết cả da gà. Bỗng mặt hấn càng ngày càng gần hơn mức giới hạn bình thường. Mặt nó bắt đầu tái mét, né ra hết cỡ nhưng lại sợ ngã ghế. Trông lúc đó “âm u” vô cùng. Nó nhớ tới cái cảnh đó thì la toáng lên, tay thì đập loạn xạ:

-KHÔNG !!! KHÔNG!!! Né ra !!!

Trông nó lúc này thật buồn cười, hấn đứng dậy, nhìn nó bằng đôi mắt vô cùng quý dị.

-Đầu óc của cô phong phú quá đấy. Ha...ha. Xem cô kia, mặt xang rồi lại đỏ, trông chẳng khác nào tắc kè hoa. Ha ha...

-Anh ... - Nó xấu hổ nói không ra lời.

-Thôi không giỡn nữa, muốn xem TV chứ gì, tôi công cô xuống.

Hấn ngồi đợi nó, nhưng nó vẫn không nhút nhít, cái mặt vẫn còn tức giận lắm. Hấn phì cười, đúng là người hay giận. Đã vậy thì...

-Thả tôi xuống. Đồ hải sâm, hải quỳ, hải cầu, hà bá, hà mã,... mau thả tôi xuống. Bị chạm mạch nữa rồi hà >.<. thả tôi xuống.

Hấn nhát bồng nó lên, ôm trọn vào lòng như con mèo. Thật ấm áp, nó thôi không la nữa, mặt hầm hầm để hấn ôm đi đâu thì đi, dù sao cổ họng của nó không tốt. Nếu không thì hôm nay nó sẽ cho hấn “Sóng không bằng chết”. Nó hừ lạnh một tiếng. Hấn vẫn từ từ bước xuống từng bước nhẹ nhàng, ôm con mèo bự này quả rất ấm, lại rất dễ chịu. Cảm giác này khác lúc đỡ nó té hôm trước rất nhiều. Hấn chỉ muốn ấm nó như vậy mãi thôi.

-Tới rồi, thả tôi xuống mau đi. – Nó khoanh tay, mặt chẳng ưa gì mấy.

-Có lòng tốt mang cô xuống đây mà chẳng biết một tiếng cảm ơn là gì.

-Ai cần, ai bảo, ai sai. Tôi tự đi được. Chỉ bị sốt thôi chứ có què chân cụt tay đâu. Mà ai làm tôi ra như vậy giờ còn lên giọng.

-Ai ? – Hấn ngu ngơ hỏi.

-Còn giả ngu. Hôm qua đợi anh cả tiếng đồng hồ, nào là sẽ qua rước, kêu chờ cuối cùng về mất tiêu, điện cũng chẳng thèm bắt máy. Hừ! Tôi sẽ không tin anh lần nào nữa.

-Hôm qua... A! Nhớ rồi. Xin lỗi, hôm qua tập luyện, để cái LG trong balô về nhà lại hết pin nên không biết.

Nó không nói gì, mặt hầm hầm bật TV, chẳng ngó ngang hấn một cái...

****

Trong căn biệt thự Triệu Gia.

Triệu Lương đang ngồi trong phòng, tay cầm ly rượu uống cạn một hơi. Hôm nay tin thần hấn rất tốt. Mấy ngày nay, đầu hấn cứ lẩn quảng hình ảnh của nó, muốn quên lại càng quên không được. Hấn cũng biết rằng mình thật sự đã yêu nó, chắc chắn là vậy. Không ngờ một kẻ ăn chơi như hấn cũng biết yêu một người. Hấn nhếch môi. Không phải là không biết yêu, mà chỉ là đã yêu một người trong quá khứ, không muốn yêu thêm một ai. Hấn không ngờ sẽ có một ngày hấn tìm được tình yêu mới là nó. Một cô bé 14 tuổi chẳng khác nào đứa con nít, lại sắp trở thành vợ của hấn nữa (chưa chắc đâu nhe), chẳng phải chuyện vui thì là gì. Hấn ra khỏi phòng, bước lên tầng 5, tầng cao nhất tòa nhà, nơi có cánh cửa luôn đóng, chỉ có hấn mới có quyền vào trong. Chưa bao giờ có người dám bén mảng tới. Lúc trước có một cô hầu, vì quá tò mò, đến gần đó. Hấn biết được đã đánh cô ta một trận đuổi ra khỏi căn biệt thự.

Cầm chiếc chìa khóa vàng, hấn từ từ mở cửa. Bên trong rất sáng ánh sang mặt trời, khác với bên ngoài u tối. Đồ đạc trong phòng thì rất mới, như luôn được dọn dẹp kỹ càng. Mỗi ngày Triệu Lương đều vào đây, chính tay hấn lau và quét dọn. Căn phòng màu vàng nhạt, kể cả mọi đồ vật cũng đều là màu vàng. Ở giữa là chiếc giường có rèm che rất đẹp, như dành cho các nàng công chúa. Hấn bây giờ rất khác, nét mặt không còn vẻ bất cần đời như trước đây mà là một sự dịu dàng đến khó tin. Bên trái là rất nhiều bức ảnh khác nhau nhưng bức ảnh nào cũng có một cô gái trong bộ váy màu vàng cười tươi như ánh ban mai rất xinh đẹp. Đặc biệt là nụ cười rất giống nó. Đó cũng là lý do Triệu Lương yêu nó!? Hấn bước đến cầm một tấm ảnh lấy xuống, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười hiền hòa khác lạ.

Ngồi xuống giường, tay hấn sờ vào khuôn mặt trắng ngần trong tấm ảnh, nở một nụ cười nhẹ. Chỉ khi ở đây hấn mới cảm nhận được cảm giác yên bình.

-Huyền My, em có biết anh đã yêu một người, một người có nụ cười đẹp rất giống em. Đúng, cô ấy cũng rất đáng yêu. Nếu hai năm trước chuyện đó không xảy ra anh cũng sẽ không cần ngày đêm nhìn em trong tấm ảnh bé nhỏ này. Anh nhớ em nhiều lắm.

Hấn thở dài, đặt tấm ảnh xuống, đôi mắt sắc bén ánh lên tia giận dữ. Đôi tay hấn siết chặt đám mạnh vào thành giường. Miệng gằn lên từng tiếng:

-Nếu không phải vì ông, tôi đã không khổ sở như thế này, cảm giác đó. Giờ đây lại thêm con trai ông. Tôi sẽ không tha thứ cho kẻ nào đã mang Huyền My đi. Hãy nhớ đây... Du Mộc. Tôi sẽ tìm con ông trả thù...

---

hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kí Ức Khó Quên

Một năm trước, Triệu Lương vừa tròn 16 tuổi. Hấn nắm tay cô bé xinh xắn – Huyền My ra ngoài bãi biển chơi đùa rất hạnh phúc đến khi trời bắt đầu tối dần.

-Triệu Lương! Chúng ta về thôi, tối lắm rồi. – Huyền My lo lắng.

-Đề anh rửa chân rồi về, mẹ em không la em đâu. – Triệu Lương cười tươi.

-Vậy em lên trước.

Cô bé nở nụ cười tỏa nắng chạy nhanh ra đường. Nhưng có cái gì đó phía trước.

-Gì thế? – Hấn bước đến Huyền My.

-Không biết, để em lại xem.

Hai người từ từ bước đến, là một người đàn ông đang nằm trên đường, xung quanh có rất nhiều máu dù trời tối nhưng nhìn còn rất rõ. Cô bỗng la lên, chạy lại ôm lấy cái xác:

-BA!!! Ba ơi!!! Triệu Lương! Là ba em, ba em. hức...hức...

-Sao ???

Hắn đứng như trời trồng, sao lại thế, sao lại là ba Huyền My, vụ gì đang xảy ra. Mọi thứ diễn ra quá nhanh đến nỗi hắn không biết chuyện gì. Bình tĩnh hơn, hắn đỡ My đứng lên định gọi điện cho gia đình. Dù sao thì nhà hắn và cô gần nhau nên có thể giúp được.

Hắn đang nghe máy thì nghe tiếng bước chân từ xa. Triệu Lương nghe ngóng, tiếng bước rất gấp nhưng trời quá tối. Bây giờ hắn đang ôm Huyền My giữa con đường lớn đầy vắng vẻ, cô rung bần bật. Hắn thấy được một người đang bước đến, một người đàn ông bị kín mặt, từ trên xuống dưới là một màu đen rất khó nhìn. Ông ta cầm trên tay là một cây súng, hắn tròn tròn, một cảm giác bất đầu nhói nhói trong tim, có chuyện gì đó rất xấu sắp xảy ra. Ông ta bỗng chìa súng vào mặt Triệu Lương. Huyền My hét hoảng.

-Triệu Lương là cậu sao? Con của chủ tịch Triệu Vũ độc ác đây sao? HAHA... Cậu thấy đấy, ta đã giết từng người bên cạnh hắn (cha của Triệu Lương), từng người. Ông ta là một trong số đó* chỉ vào ba Huyền My*. Và giờ là cậu. Vĩnh Biệt!

Ông ta bóp còi, hắn không nhút nhích, đôi mắt ánh lên tia dữ tợn, không ai được nói cha hắn như vậy. Hắn chết không sao, nhưng hắn không muốn ai bên cạnh hắn chết. Nhưng người đàn ông ấy vừa bắn thì có một lực đẩy hắn thoát khỏi đó, một thân hình nhỏ nhắn quen thuộc.

ĐOÀNG!!!

Một tiếng nổ lớn đến chói tai. Cô gái gục xuống, máu văng vào chiếc áo sơ mi trắng của hắn và cả ông ta. Huyền My đã chịu đạn giúp hắn. Người đàn ông hoảng sợ quăng cây súng chạy đi.

-Huyền My ! Huyền My!!! Tại sao em lại ...

Hai hàng nước mắt tuông trào trên mặt hắn, người hắn yếu nhất đã cứu hắn. Hắn ôm chặt lấy cô, nấc lên từng tiếng. Mưa bỗng rơi, rất lớn. Tiếng sấm nổ vang trời, loang vết máu đi xa. Huyền My sờ vào mặt hắn, trên khuôn mặt nhợt nhạt nở ra một nụ cười hạnh phúc:

-Đừng khóc, hãy mạnh mẽ lên nào. Em không sao. Chỉ là... Em phải đi thôi. Anh đừng khóc nữa, anh quên là... em... ghét nước mắt... lắm sao... thôi.. thôi mà.

-Không ! em không được chết !!! KHÔNG!!!!

Hắn gào lên giữa trời,cầm lấy đôi tay Huyền My đã lạnh buốt, đôi mắt cô đã nhắm lại nhưng nụ cười vẫn chưa tắt... .

*****

Triệu Lương ra khỏi phòng khóa cửa cẩn thận, đút tay vào túi quần gương mặt bất cần đời lại trở về với hắn. Sau khi tra hỏi khắp nơi thì hắn biết chỉ có Du Mộc là người có thù lớn với cha hắn, vậy người đó chắc chắn là ông ta, và còn chiếc nhẫn chạm khắc tìm được gần đó, hắn cũng cho người giám định là của ông ta. Hừ! Hắn thề là sẽ trả thù cho cả gia đình ấy sống không bằng chết.

****

Nó dại mất, ngủ quên lúc nào không hay, giờ đã xế chiều rồi, nắng nhạt chiếu khắp nơi. Nó đã uống thuốc và ăn tô cháo lúc trưa. Haizzz .. Thấy lâu quá mà hai con bạn không tới, nó buồn ngồi xem phim rồi ngủ quên luôn. Nhưng giờ sao lại nằm trên giường vậy ta . Nó nhìn xung quanh, đập vào mắt nó là hắn, hắn ngồi gối tay ngủ gục trên nệm nó trông rất đáng yêu. Nó cười nhẹ, lâu lâu ngắm được cảnh hiếm mà. nó sờ vào mái tóc rối của hắn ,cảm giác vô cùng ấm áp, chắc hẳn mệt lắm. Bước xuống nhà, nó làm sẵn một ly nước cam. Tự nhiên giờ nó thấy tội cho hắn quá, cái gì cũng kêu hắn làm hết. Điện thoại nó reo lên khúc nhạc quen thuộc, là mẹ nó gọi. -Alô!

-Chào con gái yêu, con khỏe không ? Lâu rồi mẹ không gọi cho con.

-Dạ con vẫn khỏe. Ông sao rồi mẹ?

-Ông con khỏe hơn rồi, cuối tuần mẹ về cùng ba con, có việc quan trọng lắm.

-Vâng, vậy thôi con tắt máy đây.

-ừ bye con yêu.

Nó thờ dài, dậm chân thỉnh thoảng xuống nền, thế nào cũng là chuyện liên quan đến Triệu Lương cho xem. BA nó mà về đột xuất như thế thì là chuyện quan trọng lắm. Hắn đi xuống thấy nó thần thờ như vậy có chút không yên.

-Sao thế nhóc ?

-Nhóc gì, tôi làm cho anh đấy, uống đi.

-Oh, sốt nặng hăm luôn rồi hả? Còn làm nước cam cho tôi nữa. Dù sao cũng cảm ơn nha.

Hắn uống cạn ly nước, liếm môi chẹp chẹp mấy cái.

-Ngon lắm

-Hi , tôi làm mà.

Nó cười híp mắt, không biết sao hẳn khen nó mà nó vui lắm.

Tối đến, sao khi học thêm xong thì có chuông cửa. Một bày ủa vào trong hỏi thăm nó. Hai con bạn thì tới tập hỏi nó đủ thứ, còn xoay nói vòng vòng như chong chóng nữa chứ.

-Tao không sao, hết bệnh rồi. – Nó nhăn mặt nhìn cách quan tâm thái quá của con bạn.

-Mày chăm sóc sao hay thế? – Lục Khương nháy mắt với hẳn.

-Một chết đây này, nhóc lùn sai tao như ô sin vậy. – Hẳn cười lườm nó.

-Vậy tốt rồi, giờ còn sớm chơi gì đó đi... - Ngọc Tú hí hửng.

-Ừ cũng được, chơi gì nhỉ.

Nó nói nhìn mọi người. Nhưng hôm nay có sự kì lạ là Thanh Đình và Thiên Ân cứ nhìn nhau im lặng từ lúc vào nhà nó tới giờ, lâu lâu Thanh Đình lại đỏ mặt còn Ân thì cười tủm tỉm vô cùng “mờ ám”. Nó huýt tay vào hông Ngọc Tú.

-Hai người đó bị gì vậy?

-Tao cũng không biết, từ trưa đến giờ là vậy đó.

-Mờ ám ghê hay mình tra nó chút đi.

-OK ý kiến hay.

Nó cười nham hiểm nháy mắt với Ngọc Tú, hai người thì thầm với Lục Khương và hẳn. Bốn đôi mắt sáng rực.

-Ê, mấy người làm gì mà nhìn bọn tôi xì xầm gì đấy? – Thiên Ân nhăn mặt (nói chuyện của hai anh chị đấy ạ ^^).

-“Bọn tôi” luôn kìa. – Lục Khương nháy mắt.

Còn chưa hiểu chuyện gì thì Thanh Đình đã bị nó và Tú lôi vào phòng còn Thiên Ân thì bị hai thằng bạn giữ chặt dưới ghế.

-NÓI! Hai người có chuyện gì mờ ám – Nó hất hàm nhìn T. Đình.

-Có... có ... gì đâu. – Cô lấp bắp.

-Không có gì mà từ trưa tới giờ nhìn nhau đỏ mặt, còn cười khúch khích nữa chứ. – Tú khoanh tay.

-Thật ... thật mà...

-Vậy sao? Tú! Dừng hình. – Nó nhìn Tú.

-OK.

Hai đứa nhếch môi rồi chạy tới thọc lét Thanh Đình, đây là điểm yếu của cô. Thanh Đình cười sặc sụa nhưng chống cự không được. Thế là cô nhóc đành đầu hàng trước sự “tra tấn” khổ sở này.

-Thôi ... haha.. Tao thua... hichic tha cho tao đi hihhi...

-Tha cho nó đi Tú.

Nó ngồi ngay ngắn trước mặt Thanh Đình còn Tú thì đứng bên cạnh, trông như Bao công xử án.

-Nói! Có chuyện gì mờ ám giữa ngươi và huynh Thiên Ân của ta! (sặc mùi kiểm hiệp =.=)

-Nói mau !!! – Ngọc Tú vừa cười vừa nhại lại lời của nó.

-Thật ra.... Thật ra.... – Thanh Đình ấp úng.

-Đếm đến ba tiếp tục dừng hình. – Nó nghiêm nghị.

-Một...

-Hai...

-B...

-Tao nói. – Thanh Đình nhìn hai con bạn mà muốn xì khói lỗ tai.

-Khai mau.

-Thật ra thì... Trưa hôm nay Thiên Ân hẹn tao ra sau trường...

Nó tròn mắt.

-Sau trường á.

-Ừ, tao thấy anh kiên quyết quá nên cũng đi. Đến thì Thiên Ân đã ở đó rồi.

-Ồ...Ồ... sao nữa. – Ngọc Tú hào hứng.

-Thì... thì ảnh tỏ... tình với tao...

-ÁÁÁ!!! Tỏ tình luôn kìa. – Nó nhìn Tú đồng thanh.

-Hai đứa bây im được không, nói một câu thêm một câu là sao? – Cô phát cáu.

-Rồi rồi. Tiếp đề.

-Xong rồi thì tao gật đầu >.< Ngại quá a...Xong rồi thì...

-Hôn nhau hả. – Nó nhảy vào.

-Hay ôm nhau. – Ngọc Tú hấp háy đôi mắt.

Thanh Đình mắt tròn mắt dẹt nhìn hai con bạn suy đoán lung tung mà phát bực.

-Thật ra thì...hết chuyện!!! Tao đi về. chỉ có vậy thôi.

-TRỜI Ạ!!! Sến như con hến luôn à.

Nó và Ngọc Tú cùng đập tay lên trán, thờ dài trông rất buồn cười. Cả ba vừa đi xuống là lúc ba “người đàn ông” xong việc tra tấn. Nó cười tươi nhìn couple dễ thương không khỏi phì cười.

-Sao rồi mấy huynh, ảnh khai ra gì chưa? – Nó ngồi xuống ghế, uống cạn ly nước.

-Sao khi dùng mọi loại tra tấn vô cùng dã man, huynh Khương ta đã tìm ra kết quả. Thì ra hai em này đi tỏ tình, nên giờ mới vậy đó. Còn mấy muội thì sao? – Lục Khương vui vẻ nhập vai.

-Tụi muội cũng khổ công tra ra chân tướng mới biết Lưu Sơn Bá có âm mưu muốn bắt Chúc Anh Đài nhà ta về làm phu nhân nhà họ Lưu đấy ạ.

Nó diễn tả làm cả bọn cười đau cả bụng, hẳn thì khỏi nói, dù cười không nhiều nhưng cũng tỏ vẻ rất vui. _____ hết chương 31 _____

chưa thì xong nên Au còn làm chậm lắm, chương này hơi nhảm nên mọi người thông cảm nha :) chúc m.n lun vui zê

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ* ? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngủ Chung Một Giường...

8h tối mọi người trở về nhà chỉ còn nó và hấn. Vì sợ bệnh sốt của nó chưa khỏi nên hấn chỉ về nhà tắm rồi qua đây túc trực đến sáng luôn.

-Anh ngủ sàn đấy nhé, phòng tôi không có ghế hay nệm đâu. Phòng ba tôi thì chưa dọn sạch nên không ngủ ở đó được. – Nó ngồi ở ghế xem lại bài tập.

-Biết rồi, tôi ngủ đầu cũng được. Cô không cần lo. – Hấn vừa mở laptop vừa nói.

-Hơ.. ai thêm lo cho anh chứ. Hâm!

Hấn không nói gì, chỉ tập trung vào cái máy tính trước mặt làm nó có chút tò mò. Đúng ra nếu nó chăm chọc như thế hấn phải xĩa móc lại mới đúng, lần này thì im ru. Nó gấp tập lại chạy đến xem hấn coi gì mà say mê.

-Á á á!!!! MA!!!!

Nó la toáng lên, thì ra hấn đang coi phim kinh dị, hèn gì mà chăm chú thế đấy. Toàn cảnh máu me đầu người không a. đã vậy còn có mấy con ma lằng vằng nữa chứ. Hấn nhếch môi:

-Sợ thì đừng coi, lá gan nhỏ như gan kiến vậy mà...

-Ai bảo... ai bảo tôi sợ, tôi thích xem phim ma lắm nha. – Nó hùng hổ .

-Vậy ngồi đây coi chung cho vui.

Hấn kéo nó ngồi xuống, dù còn sợ nhưng thật sự mấy bộ phim này rất hấp dẫn nha. Nó cũng thích coi lắm nhưng ngày nào xem là tối đó phải ngủ với mẹ nó mới yên tâm vào giấc được (như con nít nhì). Hôm nay không có mẹ, trời lại mưa to sấm sét đùng đùng làm nó thêm ghê sợ. Còn hấn chỉ nhếch môi cười gian vài cái, mỗi lần tới cảnh ma là nó ôm chặt lấy hấn ấm ấm, mà nó có biết gì đâu. (cái này gọi là lợi dụng phải hông ta ?Ồ-Ồ)

Sau khi xem xong mấy tập phim kinh dị, nó vào giường đi ngủ, người vẫn còn rung, mặt thì xanh lè. Phim gì mà y như thật, toàn ma với ma lại gặp ngay cảnh mưa giông tối nay không biết nó có ngủ được không nữa. Còn hấn thì cứ ôm bụng cười nó làm nó lờm đờn lác cả mắt. Hấn dời cái ghế sofa dài vào phòng nó, vừa canh nó vừa dễ ngủ.

“BỤP TÁCH”

Bỗng màn đêm bao phủ cả căn nhà, cúp điện rồi.Nó sợ hãi ngồi dậy ôm lấy cái gối, tay sờ soạn lung tung. Hấn cầm cái điện thoại chiếu đèn sáng lên, định đi xem thử thì bị nó níu lại.

-Đừng ra ngoài phòng, ở đây với tôi đi, tôi sợ ma lắm. - Nó nói, mồ hôi ướt cả khuôn mặt.

-Cô ổn chứ, lúc nãy xem phim làm gì để giờ sợ. Tôi sẽ ở đây, không đi đâu. – Hấn ngồi bên cạnh trấn an.

Ngoài cửa sấm sét cứ chớp nhoáng không ngừng, tiếng nước chảy ra rít trong màn đêm nghe thật kì dị. Nó nằm xuống giường, hấn vỗ nhẹ lên trán, vuốt mái tóc nó rồi nằm xuống chiếc ghế sofa cạnh cửa, đắp chăn định ngủ.

Nó không thể nào ngủ được, cứ trăn trở không yên. Nó sợ ma từ nhỏ, khi nào cúp điện thì mẹ phải ngủ với nó. Nhiều tiếng động kỳ lạ vọng vào tai nó rất ghê sợ. Không ổn rồi, nó phải tìm cách khác thôi, nó nhìn hấn có chút do dự.

“- Giờ sao nhì? Mình không thể ngủ chung với hấn được. Nhưng với kiểu này thì sao mà mình ngủ ngon đây. Đành làm liều vậy, một lần thôi.”

Chiến đấu nội tâm một lúc lâu nó quyết định sẽ kêu hấn dậy, nhưng trông hấn có vẻ đã ngủ rồi thì phải.

-Ê!

-Gi vậy. – Hấn ngồi bật dậy nhìn nó. Vậy là chưa ngủ.

-Ồ ... Ồ thì... anh có thể.... Có thể... ngủ ...ngủ cùng tôi không. – Nó chọc tay vào nhau, phùng má.

-Cô giỡn đó hả? – Hấn có chút khó hiểu

-Xin anh đấy, nếu không có người ngủ cạnh tôi thì tôi không thể nào ngủ được... mà giờ chỉ còn anh..

Nó định nói thêm nhưng hấn đã phóng lên từ lúc nào, đắp chăn lại nhìn nó.

-Nhìn gì mà nhìn, ngủ đi. Cô phải biết ơn ông trời vì đã để cho cô được ngủ với người đẹp trai như tôi đấy.

-Xì! Không tại anh cho tôi xem mấy cái phim đó(là phim gì? ~.~) thì tôi đã ngủ ngon rồi.

-Cái này là do cô đòi coi nha, tôi đâu có ép.

-... - Nó cứng họng.

Hấn nhắm mắt không để nó nói gì thêm, nó cũng nhẹ nhàng nằm xuống. Nằm chung hấn nó có chút gượng nhưng lại cảm thấy rất ấm, rất thoải mái. Hấn nằm rất gần nó, từng hơi thở và cả cái mùi nam tính quen thuộc nó có thể ngửi rõ (cho ta ngửi với ^^). Mà hấn mau ngủ thật, mới nằm xuống mà đã ngủ ngay rồi. nhưng như vậy không có nghĩa là nó đã dễ dãi với hấn. đặt một cái gối ôm vào giữa để phòng rồi mới ngủ.

***

Sáng hôm sau nó dậy sớm hơn bình thường nhưng vẫn không thấy hấn đâu. Nó đi xuống nhà, tay chân uể oải đuối thẳng ra ngáp òa một cái.

-Hôm nay trời chắc có sét đánh vào khu này. – Hấn nói băng quơ.

-Nếu có thì thiên lôi sẽ đánh anh đấy. – Nó thông thả ngồi vào ghế “đôi đáp”

-Hôm qua ngủ ngon chứ? Mà ngủ với tôi sao không ngon được đúng không.

-Hôm qua tôi trăn trở hoài mà ngủ không được, lại thêm tiếng ngáy như sấm của anh nữa.

-Có à? Sao tôi không nhớ nhỉ?

Hấn gãi đầu suy nghĩ còn nó thì cười gian, nó nói dóc đầy chữ tối hôm qua nó ngủ không biết trời trăng mây đất là gì sao biết hấn có ngáy hay không. Ăn xong bữa sáng và soạn tập sách đầy đủ, nó ngồi sau chiếc xe đạp quen thuộc cùng người “tài xế” quen thuộc lên đường.

-Hôm nay cô biết kết quả thi vẽ tranh đúng không?

-Ừ. – Nó vừa ngậm cây kẹo vừa nói.

-Nhớ chia quà cho tôi đấy.

-Anh khỏi lo, tôi đã hứa thì sẽ giữ lời, nếu cô mà tặng tôi cái váy thì tôi sẽ cho anh luôn, không cần chia. Hehe...

... - Hấn á khẩu chẳng biết nói gì hơn.

Nó vẫn vui vẻ mà không biết rằng sẽ có một chuyện không hề nhỏ sắp xảy đến.

Trưa, nó đang cắm cúi vẽ cảnh vật trong trường thì bị Triệu Lương mạnh bạo kéo tay ra khỏi ghế và đứng ở giữa sân trường. Các học sinh tò mò bắt đầu đi đến đông hơn.

-Anh buông tôi ra mau đi!!! – Nó tức giận

-Sao phải buông, em đừng quên chúng ta sắp đính hôn và hôm nay anh sẽ cho mọi người biết việc này. – Triệu Lương cười một cách đều giả.

-ĐỒ ĐIÊN ! Anh thả tôi ra, tôi sẽ làm chuyện này cho ra lẽ. Mau buông tay tôi ra.

Nó không ngừng la hét nhưng chẳng tích sự gì. Mọi người xon xao nhiều lên ác đi tiếng la của nó. Triệu Lương mỉm cười nhìn xung quanh vô cùng hài lòng.

-Hôm nay, Triệu thiếu gia tôi có chuyện muốn nói với tất cả mọi người đó là. – Hấn nắm tay nó giờ lên. – Thiên Tổ từ nay chính là n...

-Người yêu của Du Lạc Hy này!!!

Từ trong đám đông, hấn đồng dục lên tiếng làm mọi người ồ lên còn Triệu Lương thì tái mặt vì giận. Nó còn ngờ ngáo tìm kiếm trong đám đông thì cùng lúc đó hấn bước ra, khuôn mặt lúc nào cũng nhìn Triệu Lương bằng ánh mắt sắc bén giật tay nó về phía mình. #####

hello mọi người, tuần sau Au sẽ xuyên đăng truyện vì Au đã thi xong rồi, vì vậy mong mọi người vẫn ủng hộ truyện của Au nha :) :)

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Loạn !!!

Chương này hơi rối nên đặt đại cái tên cũng rối luôn J mọi người đọc truyện vui zè

-Đừng nghĩ mình giàu thì làm gì cũng được. – Hấn nhếch môi.

-Câu này đúng ra phải dành cho anh đây chứ, Du thiếu gia, con trai Du Mộc. – Triệu lương dù tức giận nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

-HỦ! Đừng nói nhảm ở đây nữa. – Hấn có chút bực mình, vậy coi như mọi chuyện đã bại lộ.

-Sao thế, sao tôi có thể im lặng được, trả Thiên Tổ cho tôi.

Hấn giận đến nóng mặt, gạt tay nó sang một bên, hấn tiến đến nắm lấy cổ áo Triệu Lương, định đâm cho tên này thì Lục Khương và Ngọc Tú đến can ngăn.

-Thôi đi! Hai người đang làm trò hề đấy à !- Lục Khương kéo hấn sang một bên.

-Hai người không thấy Thiên Tổ đang hoảng hay sao mà còn gây lộn với nhau nữa. Còn mọi người, giải tán đi, không có chuyện gì hết !!!- Ngọc Tú xả một tràn.

Cả sân trường bắt đầu tan ra nhưng mọi người vẫn bàn tán xôn xao vang vọng cả lên. Nó vẫn nép đằng sau lưng Tú nghe những lời vô cùng khó nghe, có thể nói là không thể nào nghe được. Mà sao hấn nói cái gì vậy nhỉ, nó chỉ nghĩ đơn thuần là hấn nói để giải thoát nó ra khỏi cái đồng hồ ồn ào này. Nhưng sao mọi chuyện rồi tung lên vậy nè, thật bực mình.

“Thì ra Lạc Hy là con trai của chủ tịch tập đoàn lớn nhất P&H...”

“Nhìn lúc đầu đã nghĩ là người giàu có rồi mà”...

“Xem kia, cô gái đó không ngờ lại lọt vào mắt xanh của hai đại thiếu gia đẹp trai lại giàu có..”

“...”

...

-Hai người thấy cái gì chưa hả ?!! Để tôi yên bộ khó lắm sao, hai người muốn chém muốn giết thì cứ làm tự nhiên, sao còn lôi tôi vào nữa chứ. HỦ!!!

-Này này...

Thiên Tổ tức giận xả một tràn vào mặt hấn và Triệu Lương rồi lôi Ngọc Tú đi thẳng vào lớp. Hấn dù không hiểu gì nhưng ánh mắt sắc bén như dao vẫn quét qua người Triệu Lương mới chịu rời khỏi. Còn Triệu Lương chỉ nhếch môi hừ một tiếng rõ lạnh, đút tay vào túi quần lên lớp

Nó vừa vào tới cửa lớp thì bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào nó không mấy thiện cảm

-Ông trời ơi !!! Sao số con đen đui vậy nè !!!! (em thấy tươi ẹp lém cơ ^^). – Nó ngước mặt lên trời than thầm.

-Mày sướng thế cơ mà, được hai chàng ẹp trai giàu có thương ịu, sướng biết mấy.

-Sướng! sướng cái con khi !!! – Nó bực dọc. – Mày thấy cái trường này nhìn tao bằng ánh mắt như thế nào? Nhìn đi.

Ngọc Tú bây giờ mới để ý đến xung quanh và phát hiện ra những ánh mắt không được tốt cho lắm. Cô khẽ rung mình rồi chạy theo nó đã đi nhanh vào chỗ.

Chiều, nó lôi hấn về phía văn phòng.

-Gi vậy? Sao lôi tôi đi nhanh thế... Chẳng phải lúc sáng mắng tôi, giận tôi ghê lắm cơ mà.

-Giận thì còn giận đấy nhưng do công của anh nên tôi bỏ qua. Cô giáo ở CLB kêu tôi xuống không biết có chuyện gì. Híchic.

Nó bước vào, cô giáo đã ngồi đợi sẵn trong phòng, hấn đành đợi ở cửa vì “Không phận sự miễn vào”.

-Thiên Tổ, em ngồi đây đi! – Cô giáo nhẹ nhàng.

-Vâng ạ, có chuyện gì mà cô kêu em gấp thế ạ? – Nó có chút rung.

-À, có chuyện quan trọng đây... Bức vẽ của em, cô đã xem qua và... Nó đã được chấp nhận đi thi rồi.

-Thật hả cô !!! – Nó vui sướng.

-Chưa hết... Hai bức tranh đó của em... Đã đoạt giải, không chỉ như vậy nó còn đoạt giải Nhất của cuộc thi nữa.

-Sao...sao... ạ ?!!!! Hai bức tranh đoạt giải nhất hả cô! GIẢI NHẤT !!!! YEAH!!

Nó vui sướng quá đi mất, vậy là có quà để ba khen thưởng rồi. Cô giáo cười tươi đưa cho nó một tấm phiếu dày nhỏ nhắn.

-Đây là địa điểm phát quà, em nhớ đến đó đấy. Còn đây là quà chút mừng em

Cô lấy từ trong túi xách một hộp quà rất đáng yêu. Nó mừng rỡ nhận lấy rồi cảm ơn rồi rít.

Hắn ở bên ngoài đứng ngồi đủ kiểu, không biết sao mà lâu quá. Bỗng nó ra tới, hắn chưa kịp hỏi gì thì nó đã nhảy lên ôm chầm lấy hắn cực kì vui vẻ làm hắn có chút ngượng.

-HAHA!!! Tôi đoạt giải nhất rồi, là giải nhất đó. – Nó nhảy lên, buông hắn ra (ôm chưa đã cơ mà)

-Chúc mừng cô nhé, vậy có quà không (mở miệng ra là quà =.=)

-Tất nhiên là có rồi, để tôi mở ra xem là gì hihi. . .

Nó nhẹ nhàng xé lớp bì mỏng, mở hộp quà ra, bên trong là một cặp đồng hồ màu trắng rất xinh.

-Chà, đồng hồ đẹp quá nhỉ? Mà sao cái to cái nhỏ vậy? – Nó hỏi một câu vô cùng ngớ ngẩn.

-Nè! có cần ngu đến vậy không, đồng hồ cặp thì phải cái to cái nhỏ chứ.

-À ừ, mừng quá quên mất, này *nó đưa chiếc đồng hồ mặt to cho hắn* như đã hứa, tặng anh đấy. Giữ cẩn thận.

Hắn ngơ ngơ không biết nên lấy hay không, mặt bỗng nóng ran lên.

-Sao vậy? Mặt anh làm gì đỏ bừng lên vậy, bệnh hả? – Nó ngây ngô hỏi.

-Đầu...Không sao. Đây, thank you.

Nó cười loay hoay đeo chiếc đồng hồ hoài mà không được, nó cứ tuột ra khiến nó bực tức nhăn mặt còn hắn thì đã đeo xong từ lúc nào, nhìn nó phì cười.

-Haizzz, sao đeo hoài không được vậy trời!!!

-Ngốc!*cốc đầu nó* Không đeo được thì nói tôi giúp, xem cái mặt kia, như bà già ấy nhỉ.

-Già kệ tôi.

Hắn cười nhìn cái mặt phùng má của nó, tay đeo lại chiếc đồng hồ, nó nhìn hắn chăm chú đến lạ, tim bỗng đập nhanh thật nhanh, mặt đỏ bừng mà chẳng hiểu lí do, nó lắc đầu nguầy nguậy.

“- Minh sao thế nhỉ, mỗi lần nhìn hắn là mặt đỏ tim đập nhanh là sao >.< Không lẽ mình bị bệnh” – Nó suy nghĩ vô cùng tiêu cực (bệnh thích người ta)

-Về thôi, về nhà còn phải học bài và dọn dẹp cái đồng đồ ăn của cô nữa đó. – Hắn cười ranh.

-Biết rồi! Không cần anh nhắc, chỉ cần mẹ tôi về đây thì mọi chuyện coi như hết, anh không còn bảo vệ tôi nữa và tôi cũng không cần làm ô-sin cho anh, dù sao thì tôi đó cũng đủ ngày. Tôi sẽ được tự do!!!

Bỗng hắn có chút trầm xuống, tay đút vào túi quần không nói gì. Nghĩ tới đó hắn có một chút gì đó không muốn, thật sự không muốn.

“- nhưng thật sự tôi không muốn xa...” – Hắn nói thầm trong tim.

*****

Sau cái bữa làm việc trong WC vô cùng nhọc nhằn (Au thấy công việc này rất hợp với cô đấy :V), Thực Nhi lúc nào cũng ôm hận trong lòng dù từ bữa đó đến nay cô chưa có cách giải quyết nào thỏa đáng, lại thêm lúc này cô thấy được toàn bộ câu chuyện ở giữa sân trường của nó với hắn, nhất là câu “đánh dấu chủ quyền” của hắn làm cô phát tức. Còn lúc cô vừa từ căn tin đi ra thì phát hiện nó “tình tứ” với hắn trước cửa văn phòng.

-Tại sao lúc nào cô ta cũng luôn thắng chứ? Tại sao anh lại không lựa chọn em mà lại là con nhỏ đó? Tại sao???? – Thực Nhi tức giận gào lên, ánh mắt không ngừng hiện lên những kế hoạch đáng sợ.

***

-Được rồi, nói với ông ta nếu như tuần sao không khiến con gái ông ta tự chấp nhận làm vị hôn thê của Triệu Thiếu gia này thì công ty của ông ta sẽ mau chóng phá sản thôi.

-Vâng ạ.

Triệu Lương nhếch môi, với kế hoạch này, anh không tin Thiên Tổ không tự nguyện làm vị hôn thê của anh.

*****

Cuối cùng hần cũng đã nhận ra tình cảm của mình rồi :))) vậy thì sắp tới nó sẽ làm sao khi bị ép buộc phải đính hôn với tên biến thái lever max – Triệu Lương bây giờ nhỉ ????

Mời đón xem chap sau ạ :]

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Second Kiss

- Ăn kem không ? Tôi bao, coi như chúc mừng cô.

- OK, ăn kem tất nhiên phải có tôi chứ.

Vừa về hai người vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Đến quán kem, đây là nơi có nhiều học sinh đến ăn nên nó và hần vừa vào thì tất cả học sinh đều nhìn hai người.

- Khó chịu !!!

- Không sao chứ.

- Tự nhiên biến thành trung tâm tất nhiên là có sao rồi.

- Kệ bọn họ đi. Phiền phức quá.

Hần kéo tay nó vào trong mặc cho những lời xôn xao cứ tiếp tục diễn ra. Cô chủ quán bước ra niềm nở.

- Lâu rồi không thấy em đó Thiên Tố.

- Tại em bận mà chị. - Nó cười trừ.

- Hai em ăn kem gì nào?

Hần nhanh miệng:

- Một kem bạc hà và một ly kem Sôcôla có chút kem dâu nữa ạ.

- Thiên Tố! Em có cậu bạn trai hiểu em ghê nhỉ? Hai người rất đẹp đôi, thôi để chị vào lấy kem cho hai đứa nha.

Cô chủ quán vừa rời khỏi thì mặt nó và hần bắt chợt đỏ lên dữ dội. Nó cảm thấy hạnh phúc dễ sợ luôn.

- Ai nói anh tôi thích ăn kem kiểu đó hả ? – Nó bắt chợt hỏi dù còn tí ngượng.

- Lúc nào xuống canteen cũng thấy ăn có mỗi kem có vị kì lạ đó thôi nên... nên (sao lại ấp úng rồi ta). – Hần chợt không biết nói gì tiếp theo.

Nó vừa ăn vừa nhìn băng quơ bên ngoài. WTH? Bắt chợt nó nhìn thấy bên kia đường có hai anh chị đang hôn nhau (không nên xem >.<). Dù đã cố gắng không xem nhưng nó vẫn cứ liếc sang nhìn, tính tò mò không đúng lúc của nó lại bộc phát lung tung rồi mà nhìn hai người đó tình cảm thiết, hôn nhau suốt mấy phút luôn a~.~. Thấy nó cứ nhìn sang bên đó hoài làm hần cũng tò mò nhìn theo và nhận ra hàng ngàn con quạ đang bay vèo vèo trên đầu hần.

- Xem cái gì chăm chú thế nắm lùn.

- Ồ... HẢ!??? đâu có gì... không có... hichic..

- Phát hiện cô nhìn lên người ta hôn nhau rồi hả !

- Này! Be bé cái miệng lại coi. – Nó nhảy lên.

-Đó cô biết hôn kiểu đó là kiểu gì. (hỏi câu gì ngộ nhờ) – Hấn nhảy mắt đầy nham hiểm

-Hôn mà cũng có kiểu này kiểu nọ nữa hả. – Nó vừa ăn kem vừa ngốc đầu lên hỏi.

-Sao lại không, tại cô ngu quá thôi. – Hấn vênh mặt tỏ vẻ thông minh.

-Vậy nói coi, hôn như thế là kiểu gì ? (hết chuyện hai anh chị bàn chuyện này =.=)

-Hôn như thế là kiểu Pháp. – Hấn tỏ ra có chút đùa giỡn.

-Hình như anh rất giỏi chuyện này thì phải. – Nó vắn vẹo.

-Thôi ăn lẹ đi. – Hấn nói nhanh, trong đầu đang suy nghĩ một chuyện đen tối.

Sau 5 phút nó nhanh chóng ăn xong hai ly kem một lượt, định kêu ly thứ ba thì bị hấn ngăn lại.

-Muốn chết vì ăn kem sao ? Còn mấy ngày cô chưa làm ô-sin xong đâu, về thôi.

-Nhưng tôi ăn chưa xong mà... Nè!!!

-Về!!!

Nó vào như thế nào thì bây giờ lại bị hấn lôi ra thế ấy. Đứng ngoài đường đợi hấn lấy xe thì nó lại thấy một cặp khác đang hôn nhau vô cùng lãng mạn. Nó cần môi:

-Không biết sao mọi người thích hôn nhau ngoài đường thế nhỉ ?

-Làm gì trăm tư thế ? – Hấn dắt xe ra.

Nó không nói kéo tay hấn chỉ thẳng nơi hai người kia đang hôn nhau.

-Anh xem, thế kiểu đó là kiểu gì ?

-À... Kiểu đó tôi chưa nghĩ ra. * bỗng mắt chợt lóe sáng* nhưng tôi biết một kiểu nữa. – Câu nói của hấn làm nó thật sự tò mò.

-Kiểu hôn gì ?

-Muốn biết không ? – Hấn hỏi câu ngắn gọn nhưng vô cùng ám muội.

-Muốn lắm (rồi thế là pé nhà ta bị mắc bẫy nhanh gọn). – Nó không đề phòng liền vọt miệng.

-Vậy tôi sẽ cho cô biết.

Nói tới đây hấn nhanh chóng kéo nó về phía mình, cúi xuống đặt lên môi nó một nụ hôn phớt qua nhanh nhưng rất ngọt. Pé Tổ nhà ta đơ ra vài phút, bây giờ nó mới biết mình bị mắc bẫy vô cùng dễ dàng.

-Anh... Anh làm gì vậy. – Nó áp úng, đôi má đỏ lịm cả lên.

-Thì tôi cho cô biết kiểu hôn này là gì, là kiểu hôn ngọt ngào nhất (anh nì chém gió dòi). – Hấn cười tươi nói.

-Đồ Biến thái.

-Nè!! Cô nên trách tại bản thân quá tò mò thôi chứ không phải do tôi đâu nhá. – Hấn ranh mãnh vắn lại.

-Hừ!!!

Nó tức giận chỉ biết hừ một tiếng rồi nhảy lên xe với cái mặt chẳng mấy khá hơn.

Tất nhiên là nhờ việc này mà hôm đó nó không ngủ được nên sáng hôm sau nó lại trưng cái mặt được make up tự nhiên phong cách panda thiếu ngủ.

----- hết chương 34-----

Oài =.= nghĩ hè cũng không được rảnh rồi nữa nên chap nó mới ngắn vậy nè. Xin lỗi mọi người lắm ăk. Au sợ mọi người bỏ Au quá đi à T.T . Mọi người nhớ đừng bỏ Au nhe. Au sẽ cố gắng để hoàn thành nốt truyện, nuôi thêm baby mới :))).

Chương 35: Tuyên Bố

Nó vừa ra khỏi cổng thì hai miệng đã chuyển sang chữ A còn mắt thì chữ O, hần không đi xe đạp nữa mà thay vào là chiếc xe Audi không mùi sáng chói.

-Đi thôi, nhìn gì. – Hần ngồi trong xe ló đầu ra.

-Xe đạp đâu? – Nó vẫn chưa hết ngạc nhiên.

-Dù sao thì mọi người cũng biết hết cả rồi, đi xe này chẳng phải dễ chịu hơn sao, mau đi trễ lắm rồi đấy.

-Ờ. Nhưng anh không sợ bị nhà trường ... - Nó vừa lên xe vừa nói.

-Thử xem ông thầy hiệu trưởng dám làm gì với thiếu gia này. – Hần vênh mặt.

Chiếc xe vừa thẳng trước cổng trường thì hàng ngàn học sinh đã kéo đến xem và bàn tán xôn xao. Nó thấy khó chịu.

-Không thích à ?

-Tất nhiên rồi.

-Vậy xuống mau đi rồi tôi dẫn vào lớp.

-“dẫn” sao ? – Nó nhú mày.

-...

Hần không nói mà nắm tay nó kéo ra ngoài. Đám đông ò lên.

“hôm nay Lạc hy đã chịu lộ diện rồi” – Một học sinh lên tiếng.

“càng nhìn càng thấy ảnh ẹp trai” – HS 2

“giá như mình được anh í chú ý” – HS 3

...

...

Dù nói gì thì nói nhưng mọi người vẫn nép sang nhường đường cho couple đi qua nên nó cũng bớt căng thẳng nhưng hần lại làm cho nó tái mặt bởi hần vừa đi đến giữa sân trường vừa giơ tay nó lên hô to:

-Kể từ ngày hôm nay trở đi, Thiên Tổ chính thức là vị hôn thê của Tôi. Ai dám động vào cô ấy thì đừng trách sao tôi không nương tay.

-Nè!!! Anh nói cái gì vậy hả ? – Nó gạt tay ra, hét lên.

-Im đi!!! Tôi đang giữ thể diện và bảo vệ cho cô khỏi tên Triệu Lương đấy. Biết ơn tôi thì im lặng đi!!!

Mọi người còn đang không biết gì thì hần chứng minh bằng cái nắm tay hết sức “chủ quyền”. Nó dù ở ngoài rất bức bối nhưng ở bên hần nó thấy an tâm hơn.

Thứ 7...

-AAA !!! PAPA VỀ!!!

Nó nhảy cẫng lên khi thấy một chiếc xe đen chạy vào, còn hần thì ngờ ngác chẳng biết chuyện gì. Từ trong xe, một người đàn ông bước ra, trông ông rất nghiêm nghị nhưng vẫn còn nét vui tươi trên khuôn mặt. Hần thấy rất có cảm tình (ba vợ tương lai đây ^^). Bên kia là mẹ của nó, bà vẫn giữ được nét đẹp lúc còn trẻ. Nó nhanh tay ra giúp mẹ còn hần cũng đi đến mang giúp ít đồ.

-Musume,-ai, nagai jikanganai o sanshō shite kudasai! Nenchō no kodomo sugite, migi. (con gái yêu, lâu quá không gặp! Con lớn quá nhỉ) (không biết đúng không ^^)

-Ba à ! Con nhớ ba quá đi hic hic...

-Cái con nhỏ này ! Ba muốn con nói tiếng Nhật mà. – Ba nó nhũn mày véo mũi nó.

-Nhưng con còn dở phát âm lắm

-Phải ráng học để sau này qua bên đó nói chuyện cho ông con nghe ông con vui chứ

-Vâng ạ. Thôi ba vào nhà đi ạ

_____ hết chương 34 _____

Au không có thời gian nên đành viết từng khúc ngắn như vậy. Khi nào rảnh xẽ bù lại nhieu chap cho m.n nha. Xin lỗi nhieu ạ *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Tên Khùng! Sao Tôi Lại Yêu Anh Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.